

Book of Qahir
(His
Inductions)

کتاب استدالات
قہیر

هو العز

براه العزير الرحيد

بسم الدائم القديم الباقي الذكر له فاضل

تعالى من تجلى من افق الصفات بنور الذات على انوار
اراضي المبدعات من الكائنات فاخذت السماوات
بالحركات واستقرت الارضين في الكائنات وابتدخت
جال الانيات وجمرت بحار القابليات وجمرت انهار
الانوار والافاضات على بلاد الظلمات البتات فامت
الضوم والشجرات وامطرت بحب الارادات على ساحة
الاستعدادات وادمرت مكفهرات العناية الغيا^ه
العابليات في سائر الامكانيات فزوت امواج الوجود من
يم الوجود فيافي الفاقات العدميات وادركت فيوضات
التاليات الانهايات فقرأه السائلات واجابت سابقا
رحمة السابقات دعوات السنة المضطرات فبرزت
في الابداء وظهرت في الاثاء ثبات الاتحصى وعوالم
الانهاى وقابل لاتعد وطوائف من دون حد مكنت

سكانها بوادي الدر من الازل^{الذي} لا بد لا يعرف غابهم
ولا يحاط حاضرهم ولا يقطع دابرهم ولا يهلك دثارهم فهم
آيات البقاء وعلامات القدم وان كانوا اعدا ما في اعدام
من عدم الوانهم مخالقات والسفهم مشتتات واذهين
فان ما خفي الحاجات مقبين بابير منارين جنبه واجنه ^{وجنه}
واعين حضرة بصرف الدعوات وفنون اللغات وصا
النيات وخالص العقيدات شاهدين شاء بارئهم بارئ
النيمات وذارئ المكنات سوانك ما اعجز صنعك
وما اتقن امرك في خلقك ربنا ما خلقت هذا باطلا
من له قلب اذا تفكر وارجع النظر بعد النظر يرى في
كل ذرة صغيرة من ذرات مملكتنا اثار ابيات وخواص
واخصات وعلامات لانجات ودلالات محكمات على ان لا
الذلال هو الله الواحد الاحد والفر بالحمد الله اللهكم في البر
من اثار قدرته وفي السماء آيات من محملا كل مقرون
بوحده ومذعنون على احديته ومعترفون بقدم ^{سلطان}
وخاضعون للجلال كبريائه وعابدون له طلب مرضاته و
طائعون لقدرة فهم وقضائه وقضى ربك لا تعبد
الاياه من يستطيع الفرار عن حكمه الحكم وقضائه ^{الذي}

التاقد المبرم بيد امدار عظيم سلطانه النواصر فمن يطبق
الخلاص ربنا لحوولنا ولا قوة الا بك انك انت سلطان العالمين
الهي من كان حقيقته عدمية بجمته وهويته فناه صرفه و
مخضه فقد وشانه فقره ووصفه عجزه ونزواله ووسمه
هلاكه واضمحلاله كيف يقدر ان نفسه امرأ ونصراً لا وعز
لا احتجى عن حضرتك بتلك الصور الزايله والنقوش
الهالكه وباليعين اعماين بانك انت الفعال بالاستقلال
والقادر المتعال تنقلهم من حال الى حال وتقلهم ذات الهيمن
و ذات الشمال غلب سلطان الوحدة بوحده عساكر
الكثرات وجنود الملكات تفقاهم عن ساحة الوجود
وبقى وحيداً فلا الا هو حقا حقاً وغيب قيوم الذات
شئون الصفات فبقى كما كان مقدساً عن الظهور والعرا
ومحت توة حقيقة المسمى بذات الامعاء فبقى بلا اسم يدعى
ولا اثر منه اليه يهتدى شهد الله انه لا اله الا هو وحدة و
فهو ليل ذاته وسبيل مهابته وصفاته وايه علو ظهوراته و
المالي بنفسه ملكوت ارضيته وسماواته غفل من عبداً
اياه وجهل من اتخذ الهاسواه وضل من وفد على دونه
ونزل من قصد غيره عميت عين لا تراه وهو الذي ملئت

احديته آفاق عوالم الوجود فهو الشاهد والمشهود فهل
تعلم ايها العاقل الذاهل والغبى الجاهل من مدرك بصير و
ذي نهية خبير يرى في ملكوت غيب او ملك شهوده غير
حقيقة شخصه مشهورا او دون هويته نفسه موجودا
فما خلفك يا فخر رب العالمين وانك انت ايها الشهود آية الغيب
وانك انت الكتاب بلا ريب ولا يكشف عما هنالك الا بما
هيها فاصعد في سماء اليقين واشرق على افق البين لكي
تري شمس طلعة الاحدية طالعة ونور حقيقة الواحدية ^{مشرفة}
لامعة في وسط الزوال بلا غروب وافول ونزول وتروى
كواكب الكثرات في سماوات الانيات هابطة منخفضة مخترقة من كسفة
فتشهد باليقين بانه نور السماوات والارضين لا اله الا هو
القديم فلا يجيبك الاعراض عن المستوى عليها ولا يترك
الصورة عن النافع فيها تلك بيوت وابنية اصول اساس
قواعدها على خراب وفي عدم واساس قوائمها في فناء
سينهدم ان الموت وكيل والحياة حويل والامر تنزل و
الهلاك قبيل والنفس اقبل والحكم راند والقدر قائم
والاجل سائق والقضاء سابق وعن اقرب من لمح البصر
تخرب البيوت وتخرب البنية هنالك تباوهن نفس ما اسلفت

وتشاهد كل شئ قبله ما حملت ويعلم ان الامر والملك لله
العالمين ويرى ان الله هو المحرك في الافلاك بالاكوار
والادوار وانه هو مقلب الليل والنهار وانه هو جاعل
الظلمات والانوار وانه هو مجرى الخيرات على ايدي الامراء
وانه هو منزل النعمات على منكة قلوب الاشرا واهل النار
وانه هو الذي في السماء اله وفي الارض اله وفي العمارة
وفي البر واله اله اله الملك المهيمن الجبار وهو القاهر
فوق عباده وهو اللطيف الخبير فانته عن عقلك وانظر
عن رقتك ان الصحيح هو القلب لا طبيلات الاذن و
البصير هو القلب لا انا سى الاعين والماشى هو القلب لا
الرجل والقدم والكاتب هو القلب لا اليد والقلم ملك
مظاهر افعاله ومحال ارادته ومحالى تجلياته ومواقع
امره ومرايا حكمه ان الابدان بحوارحها واعضائها مقهورات
الهيات مغلوبات الذوات لارادات الارواح للنفوس
والروح ظهور الغيب في الاشهاد وتجلى الرب في كنه العباد
قل الروح من امر ربي اول تشهد بالعيان ان الامر لا تقوا
له في نفسه بنفسه الا بحضرة الامراء ولا ترى بالايقان
ان الكلام لا يات له الا بفضل المتكلم اول انظر الى اضلال

الامر وهيمنة الموتر اولا تعلم ان البدن هو النفس المشهور
او تزعم تعددك بظهورك في الجارحة او تحكم عليها بانها
منك خارجة فهي غيبك وانت غيرها بل ان البدن
من مراتب النفس وفعالها الصادرة منها يظهر بها و
اذا عرفت ذلك فاعلم انك لا اله الا هو واتخذة وكلا اذ
ليس في الوجود الا الواحد المعبود كل سجادون لطلعته
عبادون لحضرتهم ذاكرون لسانه طيبون دعائه الا ان لكل
واحد شأنا يغنيه وشغلا يرتضيه ولكل من الجوارح متقاً
معلوم وهد منظوم وسبحان الله عما نحن واصفون
وتعالى عما نحن فيه فانلون الهمي وسيدى جلت حقيقتك
عن الامثال والاشارات وتقدست ذاتك عن احاطة
القلوب والابصار فان حقيقتنا اليك لمعد وموقف كيف
بيننا والغير اللائق الذي نحن معترفون فيها بالهجر والقصور
انت كما اثبتت على نفسك بتجلياتك التامات وظهوراتك
اللايتناهيات وابداعاتك القديمة واختراعاتك الازلي
والابديات قلت وقولك الحق شهد الله ان لا اله الا هو
شهادتك بوحدة انبيات هو تحريك في العوالم المشهودة بالو
المقصودة فالعالم المشهود هو ظهور وحدثك يا معبود

وهو فؤادك هو وليس الا الله الاروع موثقات القلوب
العامة ويرد مختلفات النفوس الكاذبه اذ هي عدسية
حرفة وكلمة الاستثناء من ذلك الافك فهو انك موثقتك
فما بقي في الشهادة الا كلمة هو وعبر عن الشهود بالغيب
لتوقن بان الغيب هو الشهود بلا ريب احتجب بشعاع
نورية في نور و خفي لفرط ظهوره في ظهوره فعا الجيب
وبعد القريب فناء السالكون وضلوا وساء السائرون و
زلوا وتحير الراغبون ووقفوا وبهت المشتاقون وعلفوا
واعرض الطالبون وتولوا وادبر المقبلون فظلوا كلما اضاء
لهم مشوا فيه واذا اظلم عليهم قاموا بعث النقطة الاولى
بالبرهان السالط المبين والدين اللامع اللتين والنور الانوري
العلوي والذكر الحكيم الجلي والايات الواضحات والبيانات الانجاء
البيان العيان المهيمن على من في ملكوت الامر والامكان افا
العوج واضاعة المنهج وازالة الكسوف وازالة المكسوف و
اجابة كل مضطر ولهوف وازعانة كل يائس مضطرب اجل
كرم الكريم وجودة القويم واحسانه العظيم ولطفه القديم
وفضله الدميم وسابق حكمته في سابق نعمته على جميع بنين^{ته}
ونا قد قدرته بواسع رحمته في سائر خلائقه ومدبر اعمالنا

وافاضته وتكاثر تفضلاته وطففاته التي في كل واحد
من افراد الكائنات في كل آن من الالانات مما لا يمكن لها عد ولا
حد اقتضى تكميل اهل الامكان وتتميمه عليهم الاحسان
ونجاتهم عن ظلمة العمى التي نور العيان فكشف النقاب عن طلعة
المحبوبة في ذلك الباب واراهم جمال محاسن المرغوبة المقصود
منه بلا حجاب واطلع شمس الحقيقة عن افاق قلوبهم وانصاع
واشرق نور الهوية على اراضي اعلانهم واسرارهم فوجه يومئذ
ناخرا الى ربها ناظرة ووجه يومئذ عابسة آية فاقدة
فاقوة تلك خفافيش هذا النور الاعظم وخافيس ذلك ^{الطيب} ^{لك}
الأكرم عميت عين لامواك ياسيدي وقد ملأت آيات حلا
وعلامات هيمنتك وبراهين سلطان وحدانيتك ولا
قديم قد اريتك افاق الهاد واکاف البلاد وبها ملأت
السموات والارضين ليشهدن سكانها بانك انت اهدت
العالمين قمت بامراه على عظيم عرش الصيومية بشدي يدق ^{لك}
وكل قدرتك وتعام هيمنتك ومسطرة سلطنتك ويات
بلسان الله القديم المتعال بنده رفيع عال الايامن في جبروت
العرش والعماء الايامن في ملكوت السموات العلى الايامن
سكنت الارضين السفلى الايامن اخفيت عن العيان الا

يا من دخل قبة الزمان الا يا من خفيت في زوايا الامكان
الست بربكم العلي الاعلى الست بحبوكم القديم ذى الصرا^{لها}
الست حقيقة المسمى من تلك الاءاء الحسنى الست مقد^{سة}
الذات عن تلك العلي^{الصفات} الست منظر تلك الظهور والتمل^{لقت}
الست مجلى تلك الجلوات المتانعة اما يدعونى كل لسان
اما يعبدنى كل انسان اما يسجد لى كل الكيان اما يخضع
عندى كل الامكان اولستم راجين اولستم شائقين لستم
طالبين اولستم راغبين اولستم منادين اولستم راعين
فها انا ظاهر عليكم فها انا حاضر لديكم فها انا مقبل اليكم فها
انا رؤف بكم فها انا عطوف عليكم فها انا معكم فها انا مقصو^ر
فها انا محبوكم لم لا تعرفون لم لا تتصرون لم لا تقبلون لم لا
لا تشعرون فسيما لله العظيم ظلوا فيه يعرجون وقالوا
انما سكوت ابصارنا ام نحن قوم مصورون لا وعور^{بى}
بل هم قوم محرومون طبع الله على قلوبهم فهم لا يفقهون لآل
ولا قوة الا بالله طوبى لمن ادركه العناية واحاطته المنة و
سبقته الرحمة فاجاب مولاه ولجى دعاه وترك هواه ولم
يخذ الها سواء ولم يعبد دونه الها تم تلك الرحمة الكاملة
وضم هذه النعمة الشاملة بالعلم المذكور والفخر المشهور

النهار المشهور والرمز المظهور والسرا المستور والنور المحبوب
والمرات الظهور الذي اذراه الموحدون يرون الله بهم
ظاهرا بلا حجاب مكشورا بلا نقاب واذا آه العارفون يرون
الله لا فرق بينه وبين محبوبهم الا انه هو مقصودهم واذا آه
المحبيون يرون ظهور النور وشكوة الظهور وسبحان الله
عما يصفون وقمالي عما يقولون

اما بعد فيقول التعطش بفراغ نلال رحمة و
الظمان لعذب عياب غنايته مجنون قدوة ومسكين تظفيرة ^{المقلب}
بين يدي امره والمنظر الراقب لفضله ونصرة سائل با به
تأمل جنابه الفقير الاسير عبد الله وابن عبد الله قهيران
الله حالهما في الآخرة والاولى وحشرهما مع ربهما الاعلى
انني لما رايت الزمان ونبوة والشيطان ومعا ونوة قد
هوا باطفاء نور الله واخفاء ظهوره واخفاء ناره واخفاء
اسراره واخمال اناره فمد وطول الايدي من البغي و
العناد على اوليائه الكرام من غير ذنب اذ نبوها او جرم
اجرموها وما نعموا منهم الا ان امنوا برحيم العزيز الحميد
فانزلت اكرم هذه الكلمات التي اذكرها في ذلك الكتاب

١ - انظر عليه حين دريت خوارزمي نشد تشبيه نور به شمس
قد نشد كنهه ياشد

بالفصيل والاجمال في الكتب والمقال بالوسر والتصریح
والكتابة والتلویح عسی الله ان ینفع بها احدا من ضعفاء المومنین

وطلاب الیقین انه هو ارحم الراحمین

فاقول ان هذه تذكرة فمن شاء ذكره نذكرها

نخط الاستدلال لاهل البرهان وارباب الجدال واصحاب
القال ولا فمن سبقته العناية وادركته الرحمة من اولي الايد
فهم يشاهدون الله ظاهرا في الاشياء ويكون بغير الاعمال

يستدلون بالله على اياته ويستنبطون من الله على ظهوره

ولا يعرفون الله بالايات ولا يوردون عليه من سبيل الاستدلال

والعجرات هؤلاء هم المتر فرفون في سماء الايقان والتعاريف

الاجوعاء العرفان والسالكون بيداؤ النور والسالكون في

بلد الظهور يشهدون باعينهم فورا ان فواتر النور يرون

وظهورات تدري العين انما زانغ البصر وما طغى فهم بالغوا

المراد باردوا الفواد مجالسوا الهيوب مؤانسوا المطلوب

لا يغفلون عن طلعة الله طرفه عين يعرفهم من هوسهم ^{مفتحة}

لهم الابواب يدخلون على الله من كل باب طوبى لهم ومن ما

واما ارباب الموعظة للحنه فيفتقون بالدليل الا
انهم يسلكون اسد سبيل فهم ارباب التنكر التام والتأمل التمام

في كل ما يرد عليهم لئلا تترك منهم قدم ولا يدركهم بعدة ندم ^{فهم}
 تاركوا الاعتصاف سالكوا سبيل الانصاف فطيلك ايها المؤمن
 الطالب لله ولمرضاته والمسلم لقدرته وقضائهم ان تلو ذلك الكلام
 الامات والذات المباحيا . وتدبر فيها غاية تدبرك وتصرف
 في فهمها كل جهدك وتفكرك لتكون من الفائزين ببقاء الله
 ربك رب العالمين ولا يغريك الشيطان ونزخارف الدنيا
 فانها زائلة زائلة وانك راحل راحل ان الموت الذي وكل
 بكم يدرككم ولو كنتم في بروج مشيدة وكهوف مسددة
 اقم ينظروا الى الامم الماضية والقرون الخالية كم تركوا من جنات
 وعيون وذرورع ومقام كريم كانوا فيها فاكلهم قبضوا موتي
 وهلكوا صرعى فصاروا منسيين ولم يبق منهم خير ولا ذكر
 ولا اثر فما بليت عليهم الارض والسما ولا يذكرهم احد من ^{العباد}
 ذكر خير دعاء تركوا الاولاد والاموال وحملوا الاوزار و
 الافعال تلك نتيجة العظمة والغرور وحاصل التهاون في
 امر الله والقصور اعاننا الله واباكم يا اخوان الصفا عن الدنيا
 وشهورها وعن النفس وغرورها بغرة نقطة الاولى
 ومرآت ظهورها ولبيين ما يزيد في ضمن اربع ابواب
 فتقول ومنه الاستعانة في كل باب مرثيا افصح بينا وبين

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الباب الاول

بدانید در سالکان سید ہدایت

و سداد و طالبان طریق در ہدایت و رشاد سقاکم اللہ

ربکم الاعلیٰ من حق نورہ فرما سر ظہورہ کہ اعتقاد نشدہ افکار

و دلہ خیر اول مایہ ہدایت بین ملین و غیر ہم کہ کتب سادہ

بایات ان ناطق و باور و ہمکار انبار کرام و سفر عظام خداوند

بر ان متفق زبان داع و ساعر سفیف حصع کہ با چندین کورہ

در میدان سازت تاخت و علم مخالفت برافروخت و

ضعیف دلہ کہ کہ با قدم لنگ خوشتر در عرصہ جدال اہل را

باشتر از شمشورہ ان عالم شہور نام سابقہ کہ شہرت و حیا

پیشرفت در کوشش کہ علامات بقا را ندید و محروم

کوشش کہ آیات متراشند و حمایہ امر و عرف قلہ

و لم یبتعد طویلاً فاذا ضعف الخمد خیف البندہ ہر مقام

یاوردہ و با افسوس بچہ نگیرد اگر شد نوح و در ہر ہم با سیر

و کلیم یا ہمد حضرت قیوم قیوم را در اثبات مطلقہ و دیگر کہ

با کمال جدوجہد کوشش دارند بکدام جزئت و جہارت انکار

میکند اورا نسیوزانے مگر بال و پر خوشتر را بار مخالفت و حرا

نمیکند که سزای عقرب و زنج خود را باین جرئت و جسارت نماند
 که صاحبان عقول مستقیمه از حکما و عرفا و علما و فضلا و ارتقا
 و از کما همه مطبق و متفق میباشند در این مفسر چه بسیار از ایشان
 که از حقیقت علم باوج عیان رسیدند و متکثرین آن کشته باقیه را
 از زمره انعام و بهرام دیدند و آنها را باسم عیمان و عوام
 خواندند که من کان فی هذه اعمی فلو فی الآخرة
 اعمی و اضل سبیلا بل ترک تدبر و تفکر و انعام و غفلت و
 غرور را متوجهتر از این سخاوت بود و اولاد بدو و ان القرآن
 ام علی قلوب افعالها ایما لحظه نمیکند که این ذکر حکم در اکثر
 آیات بسیار از مواضع و مقامات طعن منزه در شکل
 معاد و ذمت میفرماید و متعجب از این صبر هدایت و نایب
 و شاد در و لقد علمتم النشأة الاولى فلولا انذکرون
 و اگر تلاوت کنز بیان را میباید آیات و آیه شافیه اولی
 که خدا میکند بندار عالی که از برایشان بعد از موت و جدا
 نفس از بدن و مفارقت از این در فاحشایه است باقیه
 و مخلص خواهد بود در آن دار قرار که ابد اخرو و هر از بر او
 نیست و خرد الله میشود آنچه کسب کرد و هر در در حال
 اعمل و اقوال که فی الحقیقه حجت و نایب است مگر صور باطنیه

اِحْتِقَادَاتٍ رَكِبَتْ بَابَ لَهَا مَا كَبِتْ وَعَلَيْهَا مَا كُنْتُ
وَأَنْ كُلَّ نَفْسٍ مَرَّةً هَوْنَةٌ بِمَا عَمِلَتْ يَا بِنَ الْعَقْلِ بِصَرْفِ
لَدِرَاكٍ وَجَوْهَرٍ فَرَمَ خَوْفُ رُوقَةٍ وَرَدَّ زَيْجَ رَايَاتٍ مُسْتَهَارَةٍ
بَيَانٍ كَمَا رَتَبُوا نَجْوَانِي تَدِيرُ نَجْمَ رَايَاتِكَا لَهْ زَرْدٍ بِصِرْتٍ وَرِصَا
عَاطِفَةٍ كَمَا كَمَا جَمَالَ انْكَارٍ رَسْرَسًا تَوَسَّيْنَا فِي رَدِّ زَيْجِ مُسْئَلَةٍ تَغْيِبِ
يَا نَبِيَّ نَعَالَ رَدِّجَ فَرَجِ الْاِنْسَانِ فَرَدَّ فَرَجَ الْاِنْسَانِ الْمُهَاجِرِ
إِلَى الْاِحْتِقَادِ الْمَلَا أَحْمَدَ

اِذَا مَا قَدْ وَعَدْتِ فِي الدَّارِ الْآخِرَةِ وَمَا قَدْ خَلَقْتِ فِي
الْجَنَّةِ ذَلِكَ لِمَا قَدْ مَنَنْتِ عَلَى أَحَدٍ فِي حَيَاتِهِ بِعَرَفْتِكَ
وَالْأَكْبَفِ يَذُوقُنَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهِ مَا تَحْبِبِينَ فِي حَيَاتِكَ
فَوَعْدَتِكَ أَنْتِ مَنْتَهَى مَنَائِي وَأَمَّا أَنْتِ فَغَايَةُ الْإِلَهِي
وَمَرْجَائِي مَا اسْتَلْذَنْتِ الْإِلَهِيَّ وَأَنْ اسْتَلْذَنْتِ
فَأَنْ نَفْسٍ عَلَيَّ نَارِي لِأَجْتَاكِ بِنَارِ آخِرِي إِذَا مَا قَدْ
وَعَدْتِ فِي الْآخِرَةِ مَا يَشْرِي مِنْ ذَلِكَ الْعَمَلِ الْخَيْرِ
وَفِي بَعْضِ الْأَدْعِيَةِ وَلَا رَيْبَ قَدْ قَدَّرْتِ لِكُلِّ نَفْسٍ بَعْدَ
مَوْتِهَا فِي رِضْوَانِكَ مَا لَمْ يَحِطْ بِهِ عِلْمُ أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ
وَأَنْ لَمْ يَكُنْ مَوْمِنًا فِي نَارِكَ مَا لَمْ يَحِطْ بِهِ عِلْمُ أَحَدٍ مِنْ
خَلْقِكَ وَكَذَلِكَ قَدْ جَعَلْتِ مَدَارَ بَعْدِ الْمَوْتِ شَيْئًا

قبله في ذلك العالم وفي الارضه ايضا سبحانه و
 تعاليت انت الذي تجزي كل نفس بما كسبت تدخل
 من تشاء في جناتك ورضوانك الذي هو اعلى جناتك
 ورضوانك وتمنع من تشاء عن عرفان حجتك و
 رضوانك ذلك نار التي قد وعدت عبادك المجرمون
 فسبحانك يا الهى انى وعزتك لا يستعير بك فى تلك عن
 ذلك النار اذ من دخل فيها يدخل من بعد موتها و
 لا سئلك من ذلك الرضوان لان من دخل فى حب
 حجتك وعرفانه يدخل من بعد موته فسبحانك الخ
 وفي البيان زرشون خمسة وان شجرة ذلك فى
 حيواتك ان بلغت الى رضاء ربك وامره ومن بعد
 موتك يدخلك الله بايمانك كل امرئ فى القبر قص
 متناخ رفيع ورفرف متباذخ منيع كل واحد منها
 قد خلق من عين يا قوت مرتفع رفيع ومن زبرجد
 مخزون متنع منيع توى فى كل واحد الف ولدان قد
 خلقهم الله على عدد من البهاج كلام قد جلسوا على الف
 كرسي من يا قوت حمر على شان من قد قنوع من عمره
 عدد البهاج وفي بعض الاربعه على السفر الى ان قال

لا شهدتك وكلشي بان في علمك لم يكن عند ابا النقي ومن فيه
 اشد ما اكتسبت ايدىهم واحتجابهم عن اوامر سلطان
 قوميتك اذ ما تظهر في الآخرة لهم من العا وذلك من شر
 هذا وقرآب النصير الى ان قال لم يكن امهالك محتجيك
 الا لما تريد ان تمنعهم عن جنك وتمسكهم في نارك ولا
 سرعة قضائك في اولياك الا لتدخلهم في رضوانك و
 لتؤتيتهم في حيوتهم ما ينبغي لعلو قدسك واجلالك في
 ما قد وعدت لسجيتك بعد موتهم خير عما قد قدرت للحياء
 في حيوتهم وما قد قدرت للاحياء في حيوتهم خيرا
 قدرت لمن لا يعرفك ولا يريد رضاك لان هذا الوتر
 يوما التعذبه في ازل الازال بعد موته في نارك وان هذا
 لو يخزن يوما فسرته في ازل الازال في جنك اذ انك يا
 الهى اذا اردت في تلك الحيوه ان تدخلن احد في رضوانك
 توفقه لمعرفتك ورضاك سواء يستعلى او يستدنى
 اذ معاملته العبد بك مع لاهن فيه وعز لا ذل معه وقضاء
 لا فقر عنده وابتهاج لا خوف لديه واستعلاء لا دنو معه
 واستعظام لا صغر جنبه واسترفاع لا تزول معه للخطيه
 وفر بعض زيارات الادل الى ان قال مخاطبا للحروف

ت
نصوا
تكم
لم يكن

واتم في ظلي تستقرون في كوركم لم يكن رضوان جملكم كقستم بعد موتكم لم يكن
مثل ما يذكركم الله اتم في غرف الرضوان بما اشتهدت نفسكم
تجرون ولا تخربون قدر خردل فانكم اتم في الفردوس الاعلى
عند ربكم مغفرون لكم فيها حوريات كأنهن اللؤلؤ مكنون
لكم فيها علمان كأنهم باقوت مخزون لكم فيها ما اشتهدت
انفسكم ما تلبسون الا من الحرير الابهي ولا تجدن بين ايديكم
الا من اصياب اله ان قال سير جنكم اعه ربكم الى الحياة
الاولى لينفقن باسركم على الذين استكبروا عليكم انه كان
يكلمني قديرا وقراب العلم الاعلى ولكن لم يقع غمرك
الا من عرفك ويتبع امرك ولا يدخل في رضوانك الا من
احبك ويتبع ما قدر من عندك اذا ما قد وعدت في الآخرة
يظهر لاهلها بما يتدوت في تلك النشأة وفي ذلك الكتاب
وان ما قد ذكر في العشرين فسيوانك مما نسب الى قول القائل
من بعد ذلك لك قيامات وما قدرت من شئونها من البعث
والعشر والنشر والصلط والميزان وعرض كل عليك خلق
الجنة والنار وما قد احصيت في يوم القيمة من شئونها
قد قدرت من قبل في الفرقان الى ان ترفعن تلك الشجرة
تقضى ولكن بعد ذلك في كل ظهورك قامة ومن بعد

في ظهور الأخرى قيامه كل ذلك يتعلق به في تلك الحيوة و
لكن ما قد قدرت من بعد الموت لموحديك الجنة الخلد التي
قد خلقت فيها من كل شيء لم يكن لها عدل ولدونهم من نار
تبدل اجسادهم وان جوهرهما في تلك الحيوة ما يتلذذون
الاول بظهورها محبتك في طلعة حجتك وفي الثاني ما
يجد وجلده في النار باقاع ذلك النفي بعد الاول اذ لم يزل
موحديك في جنات قدسك متعارجون ولا بلاغ لهم و
مثل ذلك دون موحديك يزلون الى الثرى واحدا لهم
ولم يكن عندك لموحديك جنة اعلى من ان توفيقهم لطاعتك
وعبادتك اذ ما قد وعدتهم من بعد موتهم ما يظهر لهم بعد
العمل وكذلك نعمتك لمن احبب عنك لم يكن الا بما احبب عن
رضاك اذ كل يلحقه بعد موته بما اكتسب ذلك وان هذا
اشد عندك وعند من قد عرفك اذ انك انت ان اردت
ان تمن على اوليائك بما قد وعدت لهم في جنات اجريت لهم
اسباب ما يتعارجون بها اليك واذا اردت ان تنقم من
اعدائك تجزيهم لهم اسباب ما ضررتهم انفسهم باحتياجهم عن
امرک الى ان قال ولا ريب عند من عرفك بانك قد
قدرت لموحديك في الجنة ما يتلذذون بكل الأمت من بعد

ماقتضوا فی سبیلک ومثل ذلك ما قد قدرت من السائرین
موجدیک بعد ما انقطع عنهم ارواحهم ولكن هذا ما لا یامر
به احد لانه لا یقدر ان یوصل الیه وما یقدر ان یعرفه و
یوصل الیه ما یؤمر به من عندک من شئون التی تقدر
علی عرفانها الخ راجع غرض از ذکر این آیات آن است که
آنصنف تمام بداند اتفاق حضرت اعلی را با سایر
از انبیاء و عظام و امتحار بیان و تورات و انجیل و فرقان را
و اینکه این قولی است که جمله بر آنند لافرق بین احد من
وصله و لا کتبہ هر یک داعی الیه و مصدق بقدر و بشر
بعده و قائم بمعاد و جزا و داعی خلق بدار بقایا باشند
بر آن عقلی صرف بر وجهی از نشأه بخوراتم در غیر مقام
بیان شده و در این مقام پس گفتا با این اوله نقلیه شد تا
مکنه غبار اولیام باشد چرا که بعضی از قاصدین از مشاهد
که بجهت عدم فهم بیانات حضرت اعلی و تصور ایشان در اول
مطالب عالیه ان نقطه اوله اشکار نمودند نشأه بقا و
و در خیار و صریح میگفتند که از در این نشأه خیر نخواهد
بود و دستاورد میکردند در این قول فاسد بعضی از علماء
بسی سخنها چون بوقی منزل افتاد در افهام خلافت محمد افتاد

یا بنام العتر آفرید هر بر بصیرت بحیب فکر فروریده ملاحظه کن که
این عنصر محقق بود و یقین بان نشأه از برادر عقلی حاصل نمود
پس کدام عاقل دیگر با اختیار خود اقدام تصدیق دعوت انجیا
سکود و خرد آن شاق در ریاضات در تکلیفات و تکلیفات
انها می نمود انتظام امور معاش و مهام دنیا و در کف القدر
ملوک و سلاطین و افر و امان در عهد تنظیبات و تو امان
آنان است متابعت انجیا و سعایت در طلب و طریق انها کفر
و بیجا پس معلوم شد که هر عاقل از شعور و بصیرت و سنج
فهم خود ادلا میاید که از در این نشأه فانیه فاسد نشأه
باقیه مانده که در لایه و لا علاج است از وره در آن نشأه و
عیاید که بعد از موت طبع و تفکیک ترکیب بدن منصرف از
برادر او یک نحو بقائه در عالم دیگر که حسب اصطلاح ملوک
یا جبروت میگویند می باشد چنانچه شاربین از کلاس اولی
و ستائین بلاء او علی گفته اند که ما خلقتم للقاء و انما خلقتم
لللقاء بل چه که مشرف فهم آن عالم بالا و گناه بر تقاصد کسب
ان نشأه بقا در نفس با سوتیه که منفر در عالم طبیعت میاید
هنوز خلق شده لهذا نیستند که حاصل کند و کدر و جد و جهد فهم
ان کما هر چه نمایند فانه ان تلج ملکوت السماء من اولی الامرین

بر خلق در داد و حیرت و کرد هر در تنه خلالت بعضی باند
 سلاطین غفلت در غر و سنگی افلاک سکرات خودمانند
 در حقیقت لایشر بود این نفس خود میکند آنچه میکنند و میگویند
 آنچه میگویند با آنکه خداوند مفضل از جهت اتمام نعمت و
 اجمال موهبت خود آیه معرفت از پیش شاه را در سر هر کلمه گذاشته
 و فی انفسکم افلا تبصرون از برای تمام خلق از عالی و دانی
 سبیل بر این بر امر مقرر داشته و سلم بجهت صدور چنانچه عالم
 بالانصب فرموده و در از ملکوت اعلی برود از آنها کشود
 و مانع از صدور بسور این خفت رفعا ان بر از خلق نیست مگر
 خفت بر ارت در حس طینت از روح ادم غفلت نمودن بود
 عاقبت است چنانکه موهبت بر ملاک آیات انفاقید و
 مؤانست توجهات باطنیه حمیره باقیه بخشید سعادت
 ابدیه کرد بلکه همچا که در تصدیق بوجود رسیده و صانع عالم
 علی الاجمال ابد اعتراف اجتناب بوجود غیر و غیبه نیست
 کذک در تصدیق بقاء و وحدت شاه از خیر نحو اجمال باها
 اصلا افتقار بر بندگی و نر ندارد هر عالمی که چشم بصیرت
 خود را از خبا غفلت پاک کرد و لوح دل خود را از شبهات
 شیاطین و وساوس طبیعی شست آن هر چه مسند را کافر

فی رابعه النهار واضح و آشکارا دید اگر چه در آفتاب و تقاضای
 هر یک گیت عقرب را تک یافت و طایر بلبل در او را در
 خسته و مانده دید پس چنانکه بذریه اگر شمر باشد میاید
 که متحرک است بسور عالم ثمر و از او در زخول هر که در نفس و در وقت
 و شجر پس ثمرت از غریب و شجرت بر زنج بین البذر و الثمر
 می باشد اگر چه مادر که در بذریت باقی است نطفه اندر که
 از وضع غصن بر شجر میاید و تقاضای اینج احوال و آفتاب از
 در او ثمر نماید ولی خود میاید که در این بیدر افان و بسور
 سر میاید که لک بحیر الله الموتی و یقیم النفوس فی نشأة
 الاخری همچنین بر نفس که فی الجمله فرخیت داشته و تاثر
 نماید خود را میاید که در بسید ملکوت صاعد است طوعا
 و کرها و بسور سرار و یک مسافر و در قدرت از این جهت
 که در جمیع ممالک و ادیان این هر چه مستند بود از حصول رفیع و عالی
 و نحو تعلیم و متابعت و اخذ از خیر در آنها آفتاب اثر هر که
 فهم آنها عقلی و محتاج بغیر نباشد غایب الامر عقل ضعیف محتاج
 بنبیه میباشند ولی بجز استماع بیدار میگردند و خود میباشند
 که در آثار او را واضح و آشکار بنظر عتبار بدینند و چنانکه عدا
 آفتاب بیدر و حاجب از حرف بوجود بلکه مانع از شود

آن نمیشود که لگ عدم قدرت و آکنساره بر تفاسید معاد مانع از
اذعان بان نمیشود و آنچه شنید از صعوبت فهم این مسئله
در شمال آن پس در خصوص معاد جسمانی است و من در این مقام
در این اثبات مطلق نشاء اخر و در بقای ما ششم خواهد گفت
و خواه جسمانی و لهذا در تفاسید بعد از بیان صاحب منهاج
باز هم مختصر عاجز از دراک میباشد چنانکه نزد رحم حالات
دنیوی بدن را نمیتواند فهمید نزدیکان و چشیدن و خوردن
و رفتن و گفتن و شنیدن و بالجمله از جمیع شئون حیوانیه و
انسانیه محجوب میباشد بالا که خود در این حالات است و
صبر در این اخصاص و در ارق و ثمر است و کم خصیت لهم
فرقة اعین و لهذا فرمودند که خیر الهم منون منین در
جنت ببالا عین رأیت و الاذن سمعت و الاخطر علی قلب
بشر و بالجمله اذعان و یقین بان معنی باعث و در عرش
عقل را که در مقام فهمش و تحسین انبیا و اولیای حجت بر سراسر
برآیند نه آنکه چون عتراف نبوت ازها کردند و ازها بجا
بمعاد فرمودند لا علاج و علی العیان تسلیم نمودند بلکه حجت
معاین و مشهود و عقول شد بقا نفوس و دانستند که
بعد از احوال از این سراسر فانی مسکنت باقی ماندند و

جادوانی و هیواد نهند که هر نفس از نفس مستور شود
 بصورت کتبات و عقاودات عامه و کسیر الا و میدانند که هر
 علم را فایده دیگر و لازم جدا گانه میباشد و بر معلوم است که
 عاقبت آنکه جو کاش است و در حین درو کندم خوب است آنکه
 خطه جدید شهید بشید و هر که خوابید منزل رسید و محضر
 که کثرت صدور فقر یا قول با خست حصول ملکه نفسانیه
 میگردد و ملکه نفسانیه اگر حاصل شود از اعمال حسنه
 بر شانه است از شئون حیات و الا از شئون مابود
 هستند ایضا که بهیچ فعلی و قولی فال از حسن و قبح نمیباشد
 و چنانکه حسن عدل و رحمان و قبح ظلم و عدوان را بعین
 یقین و حیان مشاهده مینمایند در سایر اعمال و اقوال
 غیر آنند تمیز حسن و قبح دهند با آنکه میدانند که منطقت
 و مداومت بر این افعال و اقوال مایه هلاکت و سبب
 نجات آنها میباشد پس لا علاج در پی فحش نهادن بار میا-
 و علم طلب بر افراخته لذهر طرف جوایز بزرگواران
 و خوابان نیز را نمایان گشته تا آنکه چنگ اخلاص بر آید
 نیز زمره که صفوه وجود بجه زده شاید از بحر فضشان
 قطره نرشیده یا از آفتاب طلعتشان بضایک مستفید گشته

و متابعت آن در این راه بجای رسند پس همچنانکه هرگاه
 عاقل مزاج خود را منحرف از جاده استقامت یافت و غلبه
 یکی از اخلاط صحت را در دلت را موجود دید لابد
 و ناچار دست میزند بدوران اطباء زمان و در میان او را
 همچنین این نفس ناقص چون در مزاج عرفانی خود غالب
 دید یکی از اخلاط هوای انسانی را از حیل و جاه و
 حیل و اولاد و عبارت دیگر نفس شریه میاید که غلبه
 در طباع آنهاست دلی و جلی و خلق و ریاست و هر یک
 بزرگ یا نغریست و عظیم حیا از برای حصول مقامات
 عالیه الهیه و فهم مطالب نفیله اخروی و بسبب غلبه کفر
 و هوای مانند مرض میباشند و از مزاج هدایت و استقامت
 که فطرت الهیه باشد دور افتاده اند و از ساحت قدرت
 قرب خدای مهور مانده اند پس از چاره رسو این اطباء
 آنگاه آورند و دست تو لاندید محبت و متابعت این گروه
 اصفا از غم تا بسبب عمل کردن بشرایع و منهای هر روز
 برکت تاسر و متابعت آنها فایز لغو سعادت اخروی
 و فایض بقیض کرامات ابدیه گردند و از اینجهت است که نبوت
 کلیه ملایم از اصول دین در همه شرایع و عمل گرفته اند چرا که

قبر از بعثت نبین و تشریح شریعت و درین مختصر هر عاقل و فہم
ہر تکلف حکم بلا بدیت و جو آن میکند و بعثت او را کہ ما یہ ہمہ
سعادت و اصد تمام خیرات است از خداوند عظیم و کرم
طالب و خواہند و از زائل کتاب صواب و سنت سنن انہما
کہ در ہر قسم و قتال و شفا ہر نقاہت و قتال می باشد
از حضرت حکیم مطلق و فیاض برحق یسان حال و مقال دیگر
و گویا و طالب و جوایہا باشند و بالجملہ اینست مسئلہ کہ حضرت
شریح مینویسد و طلب فیما ید میدہ و معاد و نبوت کلیہ علی
سخو الاجمال تقصیر ہر یک را از زبان انبیا کہ اسان غیب
میع می باشند میساید و لہذا اور را نیز باطن گفتند و اگر از سر
الہیہ و کالیہ شخص متوقد گردید بہرہ انان صبح صادق نبرد و نور
ان شمس تیرنگشت فلک برفع مسروع اذالم یک مطبوع و لہذا
شہدیت کہ حضرت نیز مسبوت کلمہ از معارف و عالم
الہیہ و کتاب و سنت خود در حج نہایت لہ قاہر درک و فہم او
نی باشند و مدت قلیلہ حیات بدینہ ان سرور مطاع بگاہی
ابدان را از خلقت و تاسمیت نشود و نما مرغیر کہ لا بدیت از
اظہار خلقیہ از نطفہ و علقہ و مضغہ و عظام و صورت لحد
و شاہ روحانید پس زمین خود بدین خلقت نفوس رسانید و

حج

حصول مجرده ایمانیه خلق ترا که کم کم دارند که از بد و خلقت متبر
 میشوند تا بحال و تمامیت خود برسند و مثلهم فی الانجیل که
 اخراج شطاه فازیلا فاستغلت فاستوی علی سوقه لیرج
 مرتبه که در اینج آیه شریفه بیان سفیرانند منوز قهر از بر روزگاره که در
 پنجم در خلاصی غیر از اوضاع شجر و گیاه میباشد و الا این ایام
 است و اطوار قطعه در تمام ذرات کائنات لازم و ناچار است
 در جو که هرگز کس را تفکیک لایب و هر گونه سلف در لازم افتاده
 هر حیاتی را موقه مقرر و بنظر را اطله مقدر میباشد پس ایام
 بقای نبی را آخرت است و مدت زینت او را اندازه است
 معین و معلوم فاذا جاء اجلهم لا یستأخرون ساعة و لا
 یستقدمون پس در حکمت بر هر نفس لازم و متعین است که امر ^{اصلاح}
 است و بیان شرع و سنت خود را در عهد ایمن حافظ و مقرر
 مستبر و گذارد و او را را اعراف نام و والی حکام خود گرداند
 و بالجهل عصر و حکمت بر نفس لازم و متعین میسرند که هر که اصلاح
 و قابل داند مکتب باطلیه خلافت و ولایت خود گرداند و
 زمام امر در دست و دست را کف کفایت او را گذارد تا آنکه بنا
 دنیا در باب هر خود را کسوت ایمان و لباس صفا طهره
 نداده و نفس را قصد ضعیف و خلق محبوب بپاره را از نظر

صعود بسوریهت مقصود که راه نموده و در مرتبه ضلالت اندر احمق
در الحقیقه اگر نیز اخلال با نیر امر نماید اخلال کلیده حکمت و خرد
در نعمت نبوت نخبه است و ان لم تقصروا فما بلغت ربکم
و تکرید نصب دل با بار و ناقصه هر دنیا و قلوب مالیه از این
ادل الفلاح باب مشاجرات و محاصمات است بر روی عباد
و این مضمون بزرگ خلق است در حکمت و محال است بر حکم و نیازی
با کمال نبوت پس تا نعمت و کمال محبت موقوف بر نصب
اولیاء و تعیین اوصیاء میباشد تا از طرف خداوند محبت
بالفعل که بر خلق قائم شده باشد لیهلک من هلك عن
بینه و الا نفوس ناقصه خلق از درک قایم و لایق از این مقام
و فائز با نیر مرتبه عالیه پس قاصد و عاجز و شد از نیرت که خلق
آراء خود تعیین ننمایند پس چنانکه معرفت خود را شناسی
و عیار بدن معجزه و بر آن در عین احد نبوت که ملک بدن
نصب تعیین معرفت اشخاص از یار هم متعین و محال
از باب الیسیر ادم زد که بهمت پس هر دستر نباید داد و
و لهذا کلمه این معنی وصایت را هم مقدر حاکم است و نصب
ولایت مطلقه و وصایت کلیه بلا از امور مستقله حدیث شده
و از اصول دین گرفته اند که قدر از اعتبار فیه شرع و در نیر

عالم میفهمد و اگر شخص نیز در شناخت سوائل از حافظه و در صورت
 لم نزل در کمال ادیان و شرایع چنین بجهت و در بیان تمام آن
 و عقلا روزگار را صاحبان شریعت این بجهت که گفتند کتاب
 و سنت بگیرند بلکه تفحص رسانند بعد از آن خود که از حکام
 و هر خدا و لسان بیان حکام و حدود و الیه را تعیین فرمایند
 و مشرکند که نبرمانند زارع است که بزرگ حکام الهی را
 افند و نفوس خلق میاکنند و منحصر و فلاح است و حریت
 ان پذیریناید تا بشیرسد و لهذا تعدد در سلسله اوصیا
 بیست مطلوب بجهت بلکه علماء را هم در زمان غیبت اوصیا از امام
 نیز حفظ شرع او مشرکند و مشرک دیگر نیز را نیز که بدر
 که نطفه معارض را بنیاد در اوصلاب نفوس شریه
 القاء میکند و اولیاء او را بر او شریک میدهند و معتقد هر یک
 از امت که مانند طفل ر ضعیف است از پستان و لایق است
 میدهند تا آنها را کلام کرده و بعد بلوغ رسانیده و این است
 تمام نعمت و باب ایمان و حکمت و کلمه را بعد در کمال
 هدایت خلاصه کلام در این مقام آنکه اصول و اعمالات که
 ادیان این کلمات را بعد است که در کان بیست و نهم و قرون
 خانه معتقد و یقین است و جو رسد و شریعت معاد و جو

نیز و از دم و صبر که لبر آن نفس مستعاضد نمیشود بملا و اعلی و تترقی نمیکرد
 بجز در قرب خدا بدون صبر یکی از این ابواب در کار آنها
 ناشر از صرف عقد و سازج فهم و خارج از این نوع فطرت
 رابع از همین استقامت است بلا احتیاج بدلیل و با در قنطرة
 الله التي نظر الناس علیها بسراگر بر فرض محال از اینست
 یا در کتب کلامی کلماتی شنیدیم با آیاتی دیدیم که بحسب ظاهر دلالت
 کند بر نفی وحدت یا تجسم و عدم عدالت لابد در این آیهها
 مرشارد هر عاقل و انکار وحدت و تجرد و عدالت که حکم
 صریح عقده فیهده نمینماید بلکه آویز و توجیه میکند چنین آیات
 و کلمات را و از این باب است که ترک تشابهات کرده اند
 و در دو باقی سنبلها فرمودند و همچنین است حال اگر فرض
 محال کلماتی مسروح شود از این زبان که بحسب ظاهر دلالت
 کند بر نفی شایه بقا و در خلده و خراجی که در استوار حکم بوجود
 ان هم در نظر حقیر سلیم و فهم مستقیم از اولیات ادراکات
 میباشد در این محکمات آیات مسطور در کتاب تفسیر میباشد
 که بدون جموع با بیار بلفظت صافیه و سحیت مختلا سیه
 خود میفهمند وجودات ایر و صراحت استیت و لیس بقا
 و در نفس کم افلا تبصرون هر که رقوم مسطور در این کتاب تفسیر را

خوانند شواهد مبده و معاد را و واضح در هر یک یافتن من
 عرف نفسه بالتجرد و الفناء عرف ربه بالأحادية و البقاء
 فان حقيقة العبودية ليست الاوصفا و اسمها الملك الترتیبی
 و المؤمن متصل بعالم الاحادية و البقاء اشد اتصالا مما بين
 الشمس و الضياء و همچنین است بر فرض محال اگر کلام صاف
 شود از انبیاء که دلالت کند بحسب ظاهر بر عدم لزوم بعثت
 نبی بعد از حجاب اقامه و نصب و صغر زیرا که اینها هم مختص
 در رد با آنچه خداوند در حکمت خود بسته است از تکفیر این
 دسته منفرجه در بحسبیت و در مانند کان در بار طبیعت ای
 شجوز میکند عقلمانی که در میان این پر خوف و خطر که نزد آن
 از هر طرف در کین و در این زمان از گوشه و کنار در انتظار می
 افشان و خزان و جو این نسیب و دست شریفه خود را بگردانند
 از صیان و محابن و حیوانات و نحو برودند بکار خود امید
 آنکه شاید اموال او را خداوند حفظ نماید و در بی ضعیف
 در حفظ حافظ بصیر نگاهدار نماید این از شیره عقلمانی
 دور و از طریق در باب عقلا بسر بعید است بکار لایدر
 چنین مقام حافظ میکار و در بحسبیت و محابن سفیر
 این است منفر و حقیقت و حکمت و حجاب و حمایت و است

بسیج نیز اخلال حکمت نمکند بلکه بالعاقه فماتعن النذر
الباب الثاني

انسان انوزج عالم کبیر و بزوخ بین الجوزج یعنی نور العقر و ظلمة
الطبع میباشد و شبهه ثبت که طبیعت غضب و شهوت
که با غفلت و سبب اشتغال با امور دنیا میباشد در عالم
ادوار بشر غالب است بر صرفت عقده لهذا تا در عالم برسد
و آید غیر شامل حال نکردد از در طه هلاکت احدی را نجات
عاصد نمی شود و چون عین غایت از لید چشم رعایت
الامید لم نزل بحکم محبت ذراته شامل حال عباد میباشد و بعد
نفس حاشیة الطبع و الکره اینج نفوس را قصد که در الحقیقه
اشهد و ضیاء شمس بر یوینند بسور عالم بالا بالا می کشد و کسب
منز خطاب اقدیر برسد میکند در آن محقر را از باطن
بعثت نیز از ظاهر تا بعبادت اینج سراج هدایت نور عقده قوس
کرد و قدم در جاده سلوک گذارد هو الذی بعث فی الایام
رسولا منهم لیزکیهم و یعلمهم الکتاب و الحکمة و لهذا که هر از
انبیاء بذكر و غلبه تعبیر فرمود پس چند خلق با اینج سراج هدایت
مستفید و از این نور الهی مستفید میگردند و بعد از غروب اینج
شمس حقیقت و طلعت هر سبب اظفار و ولایت و خلافت

او در طریق هدایت قدم میزنند و سلوک نمایند و سر از غرور
 افتخار و ولایت کم کم نور مخفی در حجاب و طابع بهیمنه خلق
 در بروز و ظهور میآید رفته رفته مراد است الهیه از کلمات کتاب
 و سنت بالبره از دست میرود و بسبب اخفا قرآن هم در راه
 شیاطین مضد راهوار ابالسه رواجر جایب تا آنکه ظلمت همه
 غالب میشود که میفرماید اذا اخرج یعنی تا آنکه دیده ایم
 یویها باز جو خفایت الهیه موج میزند و کوه سونو را صد
 تربت خود بیرون افکنند تا خلق را راه نماید و غافلین
 که هر شباید تلك سنة الله من قبل ومن بعد ولن نجد
 لسنة الله تعویلا یعنی تواریخ و اخبار انبیا ماضی و
 حالات و آثار این سلف صالحین بر توئی منک و مسع ملا
 کنه تا یقین بصدق مقال و جزم بحقیقت کلام فرمود حال تو را
 حاضر کرد و مبعوث شد به یع اول و دوسر خود فرمود
 شیت را و آنچه در از زمان سلسله اوصیاء او در میان
 خلق بجه و بعد غیبت شد و همچنین مبعوث فرمود نوح را
 و دوسر خود کرد اندسام را و گذشت در میان خلق امر و صیاء
 آن زمان معلوم بعد غیبت شد و مبعوث فرمود حضرت خلیفه
 و دوسر فرمود سید را و بهین منوال حال گذشت تا آنکه

غیبت شد و بعث فرمود کلیم را و دوص فرمود یوشع را و هیز
 نهج امر بود تا آنکه غیبت شد و بعث فرمود حضرت روح
 الله را و دوص خود فرمود شمعون را و بود امر وصایت تا آنکه
 غیبت شد و معلوم است بر تو حال اسلام از امر نبوت و
 وصایت پس این غیبت در کمال مبعوث است و در خیار
 از معادن عصمت دارد شده که اگر غیبت قائم با طول کشد
 بعد از غیبتها کمال امام البتہ تأیید میشود که ظاهر خواهد شد
 و همچنین است حال در اینجوره که حضرت اعلی روح فرخنده
 فدای وصیت کرد و تاج خلافت خود را بر سر اجداد
 وصایت نهاد و امر برین عهد خود را در کف اقدار
 حضرت داد که است و بعین حال این امت و طبقه از خلق
 حال سایرین و سابقین است است پس بجا که در زمان
 نزد دوص خود بودند از قدر بعثت فرمود است نیز همچنین
 بعد هم بعثت میفرماید نیز دیگر را در زمان ظهور شمس نبوت
 یا طلوع قمر ولایت قل لو کان فیہما الہة الا اللہ لفسدا
 والا اذلال بحکمت خویش شد چنانکه تصدیق این مسدود را
 نشان داد در این کتاب بر تو روشن خواهد نمود و قول
 در قاصد که بفرود شمس نبوت را در شمس حقیقت و نظریه

طالع شده و ابد الی در باین نجه با صریح کلام و محکم کتاب
 آن حضرت منافات دارد در اول شرح کوش میفرماید
 فاذا عرفت ما ارشداک من احکام الرجعة فایقن ان
 حامل امر الله فرض ان یکون علی فترة من الرسل الی
 قال وان سنة الله قد قضت من قبل بمثل ما یقضى
 من بعد كما قال رسول الله ص والذی نفسی بیده الکریم
 سنن من کان قبلکم حد والنعل بالنعل والقد بالقد
 حتی لا تخطوا من طریقکم ولا تعطاکم سنة بنی اسرائیل
 الی ان قال وكذلك کان امر رسول الله ص وانه لما
 قبض لم یکن علی امر الله الاعلی والحسن والحین وسلم
 ومقداد وابودر واذک انت تعرف امر الله فی کثیر
 من المواطن الخ پس درست تدبر کن قول حضرت را در
 اول که میفرماید فایقن ان حامل امر الله فرض ان یکون علی
 فترة من الرسل که مبین عین مقصود ما است که همیشه خداوند
 متعال بعث میفرماید نبر را بعد از زمان غیبت و طلوع
 میدهد شریعت را از اقیانوس نبوت و کسوت نبوت
 که مغرب او بود در اول در فرجه و انقضای زمان ان
 سرور پس قول او را قد قضت من قبل بمثل ما یقضى بعد

بسر قول ادرا و کذا لک تعرف ابراهیم فر کثیر من الموطن بعد انکه
خصوص خلاف در شد خلافت را ذکر میفرماید و چون از
بدر هر ظهور از ظهورات و هر طلوع از طلعات حق که آیات
الهی میباشند لابد تا دیلات و بو اطن میباشند تا هیئت
یا هیئت یا مقصد یا بشری بجهت آنکه آثار و شئون الهیه هر
لا علاج در بجز عدم تا هر واقعه خواهد شد چنانچه همین
باز تصریح آنحضرت را خواهد دید و این سخن مطابق و تقنی
تر صد بجهت و فهمیدن هم از قوه بشری محمد و دره خلقی
میباشد و لطن اول کلمه السعیر که در همه اهرار با تم اظوار
بروز میفرماید تشبیه فرموده و سخنان جمال میفرماید که کذا لک
تعرف ابراهیم فر کثیر من الموطن و قال فی کتاب الصلح الاعلی
فان ما قد ذکر من ظهور الریح فقد اظهرت بالهین
بظهور حجة قد عجزت عنها ما علی الارض کلها الا ان قبل
فللهین اللهم کل خلقت بان يعرفن قد تملك الايام فانها
ان غربت لن یرونها الا من عند من تظهر بها و كان الخلق
فی اللیل الالیل مثل بعد محمد الی ان تم علیهم بظهور نصک
یوم القیامة فان هنالك بالنهار لیجسرون و میفرماید در زیارت
حضرت اول الحمد لله الذی لا اله الا هو الازل الازل و انتم

البهاء من الله على الواحد الا اول الى ما ينهى الذكر الى العقب
 الامر بالليل الا ليل و رسم اتموم سفرا يد وان ما قد
 اوداهه في ذلك الظهور ارتفاع ذلك الحرف في ظل ذلك
 الاسم و ذكره في الليل والنهار عدد الهاء ليكون لك دليلا
 ليوم القيامة عند ظهور من يظهره الله وسبيلا الى ان يحوي
 الساعة و در کتاب عظیم سفرا يد فلهن اللهم كل اولياتك
 ليعرفن قدر ايامك ولا يوقدون طريقة عين في ارتفاع
 امرك و سلطانك و امتناع كلمتك و برهانك اذا غابت
 شمس ظهورك فاذا انظلم الليل اهلها الى ان تطلعها مرة اخرى
 و تشرق سمائك و ارضك بضياتها فبعد ما قد اظهرت
 حبيبتك من قبل بعد ما قضى الف و مائتين و سبعين سنة
 لاحد لا سبيل الى عرفانك و اللذذ باياتك الخ و اكره الواقع
 شمس حضرت من نظيره الله بانحسرت بلكه اتصال شمس بربك
 حضرت اورثت بسره مقدر رفعد و به حضرت قول
 حضرت او كه قدر بنسبت اينم رايم را كه در كرمش آن در كرمش
 كرد كرامت من نظيره الله و بالجملة كسر كه بنظر تدريس سار و در بحر بيان
 و ساك در اين مسلك نمايان باشد الله آيات علامه
 در اورا و تكبير خميد كه در دست نور حكمت و سراج حضرت

وعودة الرثاء ورايت وعلم رشاد ودالات وسفينة نجات
است ما ان تسكتم بهالرضوا لبدل ولما اياته كبر رانها
وصايت تصریح سفیرانید روحی حضرت لزل روح فراه پر
زر نجله سفیرانید و کتاب خلیل الله الکریم الکریم الکریم
انا لله لا اله الا انا كنت من اول الذی لا اول له کانا فاما
اننى انا الله لا اله الا انا لا کونن الی اخر الذی لا اخر له کانا فاما
ان یا اسم الرحیم فاشهد بان الله لم یزل کان حیا باقیا ولا یزأ
لیکونن مثل ما قد کان یبداء الامر من الله ویرجع الامر الی الله
وان الامر ینتقی الی اسم الوجود لان ظهوره من نفسه حجة من
بعده ان اظهر الله بجله ذاجحة فینتقی الیه ^{الشهادة} والا الامر ینتقی
فی البیان الذینهم عن حد ودمانزل فی البیان الاتجا ویزون
الی یوم من ینظروا الله فی القيمة الاخری فان به یصلح کل امر
الی اخره ودر بعض لزیات نحو سفیرانید وان عرش الوجود
عرشی مثل ما كنت حیا وکان حیا ولكن ما ینبغی لی لاید له
الا اهدب العالمین الیه ان قال وان ما امرتم به بالوجود
لما قد وهبناه اياتنا وجعلناه عرش بطوننا للعالمین قل الی
البیان لا تخلفون فی امر الله وکنتم علی منهاج واحد لایتم
الیه ان قال یحب الله ان ینظر کلما نزل فی البیان بما یجرب من

يدك ويحفظ عندك للوحيدين واذا شاء الله يوم غزوة
 يفرين يدي اسم الوحيد ذكراه للعالمين ذلك ما قد
 احب الله ربك وحب من بعد انه هو احب الاحبيبين
 الى ان قال وان ما دامت الشمس مشرقة كل بضائها
 مستضيئون ومن بعد ذلك من يتلون آيات الله
 بظرتها انتم بضائها مستضيئون ومن بعد ما اطلع
 بملة فاذا انتم بملة مهتدون وانتم بضياء الله مستضيئون
 الى ان يكمل الواحد فاذا ينتهي الامر الى الله ان يا ولي
 الايات تصبرون فان الامر بلغ الى الله ولا يجابه ان
 يظهره الا في يوم من يظهره الله انتم يومئذ في نصر الله
 لتأرعون الى ان قال وان تستنصرون بالله ثم بامر
 الوحيد لينصركم الله انا انتم بما قد قدر الله ود بولتقدرون
 وتديرون الخ پسر غافله مشرور اسجد ذكر سفر مايد که اول
 اشاره باوصياي سفر مايد که لابد عدد روزها را عدد واحد
 بيان سفر مايد و بعد از نصيب و قدرت بيا نمايد چنانکه در
 سير ادم حال چنین بجهت است در رتق و قيع غيب حضرت
 نزل روح فرده مرقوم فرسجه الله اکبر تکبير البير الهدى
 کتاب من على قبل نبيل ذكراه للعالمين الى من يعدل الله

اسم الوحيد ذكره الله للعالمين قل كل من نقطه البيان ليدي^{ون}
ان يا اسم الوحيد فاحفظ ما نزل في البيان وامره فانك
لصراط حق عظيم ودر ترقيع بذرات حروف سبع كه نقطه
نوشته است الى ان قال ان يا اولي البيان فلتصكن بدين^{الله}
ولتصدقن كل ما نزل في البيان ولتصرن اسم الازل الوحيد
الى ان قال ولتسكنن بحبه فانكم اتم به لتفنون لا اله الا الله
وان على قبل بديل نفس الله وان من في البيان دين الله و
ان اسم الازل الوحيد ذات الله ودر ترقيع شريف سنجاب قال
نوشته اندك كه مي فرمايد وان الدين قد بدد من عدد
البر وليزلن على اسم الوحيد اتم من هنالك تسلون
و در كتاب اسم الله النازع الملا حسين الخراساني مي فرمايد
ولتصدقون من يدعونكم الى الله ربكم وان لم تقصروا و تهجوا
ابدا ابدا اياه لا تخفون وانا قد جعلناكم في البيان شفا
مضيا تدان على شمس لازل اتم بها ما في البيان لتدكون
ملك كلمة الابهي في ارض البهاء اتم بها جواهر الحكمة من حواجر
سبدها تملكون ولتشرقون بضياء ما قد شرنا صدره بالابا
من لنا ويقدمنا بالليل والنهار وكان لنا من الساجدين
و در اين روايات شريفه معلوم شد كه كلمه ربه بر اسم مبارك حضرت

میباشد در بیان خدا و کتاب سما پس آیات همه در بیان لفظها
 و اسبهر در راه دارد شده اگر تا وید در آنها بشود مناسب بمقام آنحضرت
 و لایق بجناب او است چنانکه حضرت او را مشرف طور است
 کلیه از قبیل موسی و عیسی و محمد و منظره لفظه الله شمرده است و حضرت
 تصریح آنحضرت را باین معنی ذکر می نماید بعون الله و در رد
 سبع میفرماید - نظر کن در دعا و سخن آنحضرت با قرآن که از
 ان اینست اللهم انی استک من بها لک با برهه و کبریا لک
 بهر اللهم انی استک بها لک کله که این فقره اشارت است
 بر رسول الله و ثانی در مقام امیر المؤمنین امین تا آنکه بر تلبیه خاسر که
 ذکر نور میکند که ان مقام سید الشهداء است زیرا که نور متعلق
 شد مصباح که خود را میسوزاند از برای استخاره دیگران را
 که در نور هیچ جهت انیت باقی نمی ماند چنانچه اگر زنده است خواهد
 دید انوار این نور ظهور عو که خود بنفسه از انیت نفس خود میکند و
 از برای اقامه توحید خداوند و او امر و نوا هر ان - الی آخر -
 و اما اطلاق این لفظ بر غیر حضرت لذل در صحت صلاح حضرت
 اعلیٰ پس محتاج است بنص خود آنحضرت و در بیان اثر از لفظ
 نیت بل در حق جناب دعوا نیت است اینست که
 ایشان را طاهره مطهره باین اسم تسبیح کردند پس در جامع

كلمات خذوا ايها الذين آمنوا من قول الله انما هو لعلكم تتقون
 خير يا ايها الذين آمنوا انزلنا هذا الكتاب بالقرآن نزلناه
 بالقرآن نزلناه بالقرآن نزلناه بالقرآن نزلناه بالقرآن نزلناه
 ذلك الهيكل قد خلفناك على تلك الالهة الحسنى وجعلنا
 كل شئ في امنا الذي يشير اليها كرهو لتكونن اية من
 اياتنا على العالمين وقد استطيعه على من في السماوات
 والارض وما بينهما ثم من في العالمين ورسولهم وكرسوا
 هم من طيب الخضره قل ان مثل ما انزل الله على فوادى كمثل
 ما انزل الله على محمد من قبل ومثل ما انزل الله على نبي
 البيان من بعد ومثل ما ينزل الله على من يظهر الآيات
 بعد في القصة الاخرى ومثل ما ينزل الله على من يظهر
 من بعد من يظهر في القصة الاخرى كل من عند الله وما
 من اله الا اياه وانا كل عبادله وانا كل له ساجدون رعا
 ورجل انزلها خرف من ربه وانك قد اظهرت بديع
 الاول وشيث وصيه ثم نوح وصام وصيه ثم ابراهيم
 واسماعيل وصيه ثم موسى ويوشع وصيه ثم عيسى و
 شفيعون وصيه ثم محمد وعلي وصيه ثم من قد اظهرته
 بالايات في البيان وجعلت من شرجت صدره اية له في

الكتاب لتلاوة آياتك وحفظها بالليل والنهار منها جازع
عندك يصدق من صدقته ويخزع من اخزيته ولا يرد
غيرك ولا يقصد سواك ولا يرد من قد نزلت عليه اهم
الخير وثبت مناهجك وما يرفع به دينك من هدايتك
الحج يسر خراب آية كنه حق تأمر به قول او كه يسفر بايد
من قراظرة بالآيات في البيان كه نفس نقطه رسولت تمام
وجعلت من شرح صدره آية له فرام الكتاب كه حضرت زكوان
مياشده كه حفظ مينا بآيات او را در ايم بعضي غيب شمس حضرت
او در رفع يسفر بايد مناهج بيان را و ابد در بخواب فرمود
كسر را كه در او خير ميباشد تصحيح انحضرت

و در توقيح حال يسفر بايد و اشهد بان الامر في الدين

يوصل الى الله وكل به مومنون وقد خلق الله سرا النفسه

وانطقها بايات بيئات انتم من عندها تستنبون

الى ان قال مخاطبا للوحيد الاكبر ان يا وحيدا لا

بالوحيد فان هذا ما يرفع به دين الله في كتاب عظيم الحج

والمجلد در باب الثالثه كه ميكنم بعضي از كلمات حضرت نقطه

اولي را كه در مقامات عاليه متعاليه ان جوهر جواهر و جوه

ذكر يسفر بايد كه بعضي صريح در رسايت و خلافت و بعضي

نصر در تکلم آنحضرت از زبان فطرت بخور که ابدان منصف را
 مجال تأویل و طالب را شنبه در تردید و شمول برماند علاوه بر مجیب
 آنکه امری است آنحضرت در میان طایفه در زمان خود حضرت
 راجع مسلم و مقبول شد و بشارت ظهور آن طلعت الهمید را
 در کثیر از آیات مقدسه و بسیار از کلمات مکرره و کتب
 منقطه خود ثبت و ضبط فرمود و بسیار از عباد خود را آگاه
 داد با اسم الهی الکتاب نصیب کج از و احد اول
 عطا فرمود بشارت از حضرت امیران وجهه الکویت
 و کتابت او آیات کینخ نوره از لید و این مشهور بر بوبیت طوکر
 بیانین تسلیم و تقیاد نموده اند از حضرت او را که اجرت بر
 با آنکه شمس ربوبیت طالع و اشکار مجبه نور میسر بیان که عهد و
 در کان از مکان مجبه از همه سر طاعت و وجهه عبودیت بر سر

انداخته رحمت الوجوه للحر القیوم

اولاً کلام خود در ذکر نمایم که باصحاب نوشته
 که غیتم در ساحت لود کر عهد دلیر و بخود آنحضرت نوشت
 اما کنت یقانی ببتک و بعبوضه فی دارک فارحم ابن
 و سایر کلماتی که بر ملا گفت و نوشت بکهر اطراف و کتاف
 لیکن حمده الله علی العالمین جمیعاً و شد ظاهره مظهره برات

ظهور و شعله و قادر چنانست که از ظهور آنحضرت در آن
 مرتبهها که با درخ نمود و شرف حضرت عظیم که مرتبه اول
 فر فرخ و یکی از انوار مقدسه این ظهور بود و شرف جناب
 اکبر صلوات الله علیه و شرف حضرت جنت شهید ارض
 ارفع و شرف جناب سید غریز که در حق او میفرماید
 ان یاحسین قد طلع مطلع الالهیه بالامم الاول الخیین
 وان یشاء الله ان یبطنه فاذا مثل الاول هذا حسین
 قل ان باکشی فلتسئلن منه مراد الله فی البیان و کنتم علی
 غره و میضاه لسا رعین

که بقدم الطاعت در میدان بندگی آمدند و طرق ذلت
 در راه ان صدر نشین سندهدیت برگردان نهاده مفتخر
 که در جهوشدند احد از این طایفه علم مخالفت بر نداشت
 مگر بعد از غروب شمس حقیقت و میخوانم بر تو بجز از بسیار دانند
 از چه شمار مدراج حضرت اودا که نطقه اول بسان مبارک
 خود که ان غیب است میفرماید اما خطه کنز که چه مقدار
 مفاخرت و مباحثات مینمایند بظهور آنحضرت و آنکه آنچه
 خداوند با وعطا فرموده احد از انبیا قید کرامت کرده
 بود چنانچه میفرماید در بجز از آیات مکرر میخوانم که ان بقول

ان فضله كان على عظيم وان جوده كان على كبير ان يا
كل شئ فلتدخلن في ذلك الرضوان كيف قد اثمرت
شجرة الهوية بثمرة قدسية فانه قبل ما يصل اليه ان يثمر
قد اثمر وهذا آية من عندها للعالمين فلتعرفن قدر ^{ون}
ملك الثمرة على شجرتها فانكم انتم مثل ذلك قليلا ما تجدون
في كل فصل لم تنثر الاشجار وان ثمر لم يبق على شجرتها
ولكنكم في ذلك الظهور بطلت بهما تدركون

ورسولكم وكرسيفرايد فلك الحمد يا الهي على ما قد
اشهدتني من مرات قد اظهرتها وبلورية قد ابرزتها
وكينونية قد اشرقتها وزاوية قد اطرزتها وسازجية
قد ارفعتها فما انا يا الهي لاحمدك عن تلك الموصية
وباسم كاتب نشيدك

قد بعثتني ان يا الهي في المرات الازليه حيث قد حلتي
اه ربه ودل على الله موجوده الحمد لجلية كما هو اهله و
صالحه

ورسولكم وكرسيفرايد افانتي انا حينئذ لاحمدك في
لك السنة اليدية الى ان قال فانك قد اصعبت من ٢٧

كلمات مرات قد قابلت مرات كينونيتك الخ
رشتون غم در رسم كاتب سفير مايد

در شأن يا اولى البيان انتم مثل ذلك المثل الا
مترميون ان يا اولى البيان انتم مثل ذلك المثل الا

قل للهدى رب السماوات ورب الارض رب ما يرى وما لا يرى رب العالمين ان تنزل علينا بعد ما قد قضى عدد الواو من تخلق في الواو ايات مستطربات يستطربون بهن عباد الله المستطربون وكلمات مجذبات يستجذبون بهن عباد الله الجذبون ان يا اولى البيان انتم مثل ذلك المثل الا
مترميون در رابع موضع صريح ويدركه كل ابرار ورحمى مختصر
سفير مايد الرمان قال

قل الشكر لله الذى قد انطق مثل ذلك الطير الخزون
واللهداه الذى قد انطق مثل ذلك الجوهر اللينون قل تبارك
من ذكر اسم متعال محبوب قل ان هذا الف بعد واحد على
ما انتم تذكرون فلتنظرن الى ما تجلى الله له به ثم انما
الرضوان تأخذون قل اذا تجمعن تذكرن ذكر عز وود
تبارك الله من صنع مصنع صنيع تبارك الله من لطف
ملطف لطيف تبارك الله من رفيع مرتفع رفيع تبارك
الله من منع ممتنع منيع تبارك الله من شخ مشخ شخ شخ تبارك
من بدخ مبتدخ بدخ تبارك الله من بهى مبهى بهى تبارك الله

من جبل مجلل جليل تبارك الله من جبل مجتل جميل تبارك الله من
علم متكامل كليل تبارك الله من تم متم تميم تبارك الله من كرم
كريم تبارك الله من رحم مرتحم رحيم تبارك الله من قدم
قديم تبارك الله من نور منور نور تبارك الله من ظهر ظهير
ظهير تبارك الله من جود مجتود جويد تبارك الله من وهب
موتهب وهيب تبارك الله من فخر مفضل فخير تبارك الله من
ظهر مطر ظهير تبارك الله من فطر مفضل فطير تبارك الله
من قدس مقدس قدس تبارك الله من غر مفضل وغر
تبارك الله من علم معلّم عليم تبارك الله من قدس مقدس
قدير تبارك الله من جب محتب جيب تبارك الله من
شرف مشرف شريف تبارك الله من سلط مسلط سليل
تبارك الله من ملك مملك ملك تبارك الله من قوم مقتوم
قوم تبارك الله من وحد موحد وحيد تبارك الله من
جمع مجتمع جميع تبارك الله من غلب مغلب غليب تبارك
الله من فتح مفتح فتح الخ ورد مقام ذكر فروره
وان ما قد ذكرت في كتابك اولاً ما حكيت المرأت عن ربها
وتعكست للبلورية عن اللهها طوبى لها اله ان قال
فاستحفظ ما تجلين له به في فؤاده فانه ينبغي ان يكون في

الخزان ولا يؤتى تلك الألفي والجواهر غير أهله لبيع أبو
 بشم معدودة الخ ومرضع ذكر سيف ما يدل
 تلك الحمد إذا الخ الأشاح المنيف ذلك الحمد إذا الجلا
 الباذخ الرفيع حيث قد خلقتني وجعلتني مرات نفسك
 ونزلت على البيان بقدرتك وانطقني ببدائع ظهورها
 قيوमितك وارفعتني بتجليات غر حمد انيك وخلقت
 بي مرايا غير معدودة واصطفيت من بينهما ما قد جعلتها
 مرآة النفس وتلججها بان تنطق من عندك المتقطعا
 بان تفتن من آياتك فلك الحمد في الأبد الموقد على ذلك
 المرات المعتمد حيث قد تجليت لها بها بنفسها وجعلتها
 مقام ظهورك وبطونك وانطقها ببدائع تجلياتك و
 غيوبك وأردت ان تنصرنها بقدرتك وتظهرها ^{تسلطتها}
 وتسلطها بصيومتك وتعلمها بظهاريتك وترونها
 بكبرياتك الزان قال وتخلق لهم بها مرايا
 مرتفعة اذ كل ما يرتفع في البيان من مرات ذلك القطع
 مظهر نفسك الخ ودرسم احمد زرين كتاب سفر
 بان ذات حروف السبع مظهر فضه وكينونيته ومطلع
 ذاته وذاتيه وشرق ازيلته ونفسانيته ومطلع ابيه

وانبته قد اصطفاه الله من ذريرة الملكات لمقام تجليه و
استخلصه الله من بحبوحة الكائنات لمقام تربيته فيه عرف
الله وحده وحده الى ان قال فاستجده على عرفا
ملك الكينونية الالهية حق حمده واستشكره على عرفا
ملك المرآتية البلورية على حق شكره حمدا ما حمده احد
أظهر ظهوره مثل حمده واشكره شكرا ما شكره احد الكرمي
بطونه حق شكره ان قال فقد اصطفى الله من ذريرة الملكات
اناء ممتلئة وامثالا مرتفعة الى ان قال فاذا قد اصطفى
له من بلورية صافية ومرآتية متألئة ومن جوهرية ^{متشعبة}
ومن كينونية متعلعة ومن ذاتية مرتفعة ومن انية ^{منقذة}
ثم تجلى لها بها نفسها والقي في هويتها مثال ذاتها وبها
امتنع عن غيرها واظهر من عندها ما يمكن ان يظهر من
سرها من ظهورات سلطان وحدانته وبيرويات
ملكه قدوسيته وتجليات ملكه غمسيوحته ودلالا
سليط قدوس ديموميته فاذا قد اشرق الشرق باشرافا
انوار طلعه وبرق البرقاج تجليات اضياء وجهته وطرن
الطرز او باطرانغ كينونيته وجذب الجذبا او بانجذاب
سرفاتيته الاصل فالت يخلق الله ما يشاء الاصل ^{بصطفى}

اهه ما يشاء الا بمثل ذلك يخب اهه ما يشاء الا بمثل ذلك يستحب
 ما يشاء الا بمثل ذلك فيجلى اهه لمن يشاء الا بمثل ذلك يستخلص
 اهه من يشاء الا بمثل ذلك يقربى اهه لمن يشاء فلتستعين
 بالله ان ياكل شئ ولتستقطعن الى اهه ان ياكل شئ و
 لتستبقن الى رضاء اهه ان ياكل شئ ولتسعين في اثبات
 ذكر اهه ان ياكل شئ ولتجهدن في ارتجاع اثبات اهه ان
 ياكل شئ ولتستعين بالله في امتناع ظهور اهه ان ياكل شئ
 فان هذا غر مستشرق وبهاء مستشرق وجلال مستحق
 وجلال مستحق وجلال مستشرق وعظم مستحق ونوار
 مستشرق ورحام مستحق وتام مستشرق وكمال مستحق
 وغراز مستصدق ينصله دين الحق بانصار عز لا هوت
 جبروت ملكوت سلطنته ويرفع اهه كلمة الاثبات بافتان
 ياقوت سلطوت ظهورت قيوميته وما كان اهه ان يغيره
 خلق شئ وما كان اهه ان يغيره من علمه علم شئ
 لان قال فاستبشروا المراد متعالمات وبلوريات شفا
 يشرقون من شوارق ^{النوار} اصبح الازل ويرقون من بوارق فركو
 الاول ويطرفون من طوائف مجد سلطان الجلال وينورون
 بنوار ملكان الجلال كلهم ادلاء محتضات واوداء مرتفعات

اثبات الثابتات وانعدام النعمات وارتفاع المرتفعات
 وامتناع المنعجات من سلسلة الاثباتات وانزال المنزلات
 وانقار المنقربات من سلسلة النفيات فلتستعين بالله
 ولتستيقن على انتصار امرائه وارتفاع ذكراه وامتناع
 كلمة الله واستقلال امرائه واستقلال طول الله وما يجب
 الله عز وجل ويروى في ارتفاع كلمة اثباته وامتناع مطالع
 اغرازه الخ وبالجملة خفايا كه رخلق مشبه بشود شخص كه
 تبدل رتبه رياس چنين بدان كلمات در ادوات از
 الفاظ را بسبب تغير اصطلاحات و تبدل لغات ^{مطلب}
 مشبه مي مانند و خلق بجا آمد و تخصص ان از معادن حكمت الله
 و ادعيه علم خدا كه لم يزل در خلق را خلق مي باشد بنفون
 عن الدين تحريف الغالين و انفعال المبطلين و ^{مطلب} هم از
 از منصرحات و مصرحات حضرت اعلى مي باشد تجرأ
 نوره باهرا و در او خود مي كند هر چه مي خورند و ان اصابتهم
 سيئة فمن انفسهم و بالجملة ما كن در كلام شريف حضرت
 لذقول ادو كه مي فرمايد فاستبشروا المراد الخ و ملاحظه كن
 كه چگونه بيان مي فرمايد سلسله اوصياي خود و شغل انهارا
 كه حفاظ شرع بلسان اسلام و مثبت اثبات و منفرد

لسان بیان میباشند و خلاصه کلام در این مقام آنکه چنانچه
 حقیقت لولیه را بشمار تعبیر فرموده است حضرت اعلی و کمال
 نبیین در سلسله که صاحبان منهاج و در این همه اندر روزات
 و طلوع هات و ایام آن شمس بجه که گنگ نقطه ولایت کلید را
 بقمر تعبیر فرموده و کهر اصفیا و انوار ساطعه را ضواء و آنکه
 از این حقیقت مقدسه میباشند و اینها میباشند لایزال
 ایام و بر اطن این ظهورات و اگر پس از آن هر شمس مثلاً
 دلالت بر سبع میفرماید بدو که مشرک اول که مشیت
 لولیه بجه باشد مشرک است که خداوند غرور او را خلق
 فرمود بقدرت خود از اول لالول و در هر ظهور او را ظاهر
 فرمود مشیت نخی و الی آخره لآخره لول را ظاهر خواهد فرمود
 باران نخی که آن قال و بیدیع اول در یوم آدم و نوح
 در یوم ادر و بار ابراهیم در یوم ادر و موسی در یوم ادر و عیسی
 یوم ادر و محمد رسول الله در یوم ادر ^{استطاعت در این مقام} و در هر یوم ادر
 نیز نظیره الله فرخ بعد فرخ نظیره الله در یوم ادر و معروف بود لایزال
 سر قول رسول الله لذل قبل اما النبیون فانا الخ پس همین سخن
 بدان مطلع قمر ولایت را که در لیل بدیع اول مشیت
 و در لیل نوح بسام و در لیل ابراهیم با سمعی و در لیل موسی

بوضع در بدر عیسیٰ شمعون و در بدر محمد بعلی و در بدر نقطه اوله
 و در بدر بنظره اله بمنجبر بنظره اله و کرمه بنظره اله
 اکبر و همین است معنی قول امیر قمر و اما الوصیون فاعلی
 علی و حضرت امیر المؤمنین فرموده انا الذی نصرت
 الانبیاء سرا و محمد جهرا و ایضا فرموده انا القائم الموعود
 لم یجد بدل ابلیح جو خدیار عکس و عکس خدیار بر قرار
 و سیر ما بنده حضرت نقطه اوله و لا تعقدن فی النفی و لا
 الاثبات الموت فان کتبهما حی هذا فی النار و هذا فی الجنة
 و ان ما صنعت فی ذکر من لم یجد لبدیع الاول لم یکن علی
 ما یرف الخلق بل انه یتبدل فی کل ظهور بل اقرب من
 ذلك بل ان المدار مدار عمره فانظر فی محلهما ارتفع و
 اثبات اثبات و ان ادلایه عباد الله و لما رفع الاول و برث
 النفی من ورثه و ذلك ادلایه دون الرحمن لا یرضی فواد
 بذكره فالی اخر الذی لا اخر له فاستجبر القاعده فان عند
 کل ظهور ادلایه اثباتها یتبدل بالنفی و لكن الله فی ذلك الظهور
 یثبت امره و یتقن صنعته لان فیها لا یتبدل النور الا فی
 الله عند قیامة الاخری الخ بریت چشم سر و حضرت
 خود را بکنز و لغت بشرف کلمات و در قائل کلمات حضرت

وچنانکه در بعد از هر ظهور و بیدار که در حق و صراظ ظهوری نمود
 که کردند کذاک این ظهور و همین نحو که هر ظهور بعد از آن
 از ظهور قبلی باشد کذاک در حق و صراظ بدان که هر بعد از آن
 و اشرف و اعلی و بهتر از قبلی باشد و کذاک در حق و صراظ
 نسبت بشیطان بدیع اول کما قال روح فداه فاستجروا لعلکم
 تمشرون که در اسلام یوم نصب و صراظ او نازل شد لیسوا
 اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم نعمت کذاک در این ظهور میفرماید
 وکن اهدی ذلک الظهور یثبت امره و یثقی صنعته
 فیه لا یبدل النور بالنار و غلاف آنچه در نظران عامه عن الیوم
 اتخذوا اللحم هوا و جلوه دلچیز که در آنست بجهتیکه از معانی
 و در شد و شمر غائب شد کور میگردد و میگردد که شمر
 من نظیره الله متصدش و شمر ربوبیت چرا که ذکر کردیم
 نفی و حضرت را که لامعالمه لیدر واقع است بین ظهور و در
 همین کلام قبر فرموده که لا یعتقد فی النفس و لا فی الایات
 الموت الا ان قال فاستجروا لعلکم

رک رک است این آب شریف و آب شود در خلاقی سر و در الفیض
 و ایضا میفرماید در موضع دیگر فوالذی خلق الحبه و بری
 النمة و تفرد بالغررة و تجبر بالعظمة و تکبر بالرفعة و تظهر

عوام و الا فر الحقیقه مراد از مرآت نفسان نقشر در شیشه است که از
 عکس آبشکر گشته است نشنید قول امینار و هر خدا را از قبل که
 فرمودند ان الله خلق ادم علی صورته پس مراد حضرت زینب است
 که شخص حضرت ازل نماز است در میان شما و من شتر خداوند
 از لم در میان شما و شما لفظ مرآت را جانچه در حق آنحضرت فرموده
 در حق خود مر نظیره الله هم میفرمایند جانچه در دعای یوم نبرد
 میفرماید الا هذا یوم یحب الله ان یخبرن ما علی الارض من غیر
 فر نظیره الله و کلمه علی مرآتیه لله ثور سون و موقنون
 در حق خود میفرماید فلك الحمد یاذا العزاک الشاخص للنیف
 و لك الحمد یاذا الجلال الباذخ الرفیع حیث قد خلقنی و
 جعلتی مرآت نفسک و نزلت علی البیان بقدر تلك الخ
 پس اگر آنچه میگوید که آرزوست مگر دستمال لمفظ مرآت
 بنمایند در حق خود آنحضرت و حضرت فر نظیره الله هم متواتر
 گفت که شاید مرآت وجودشان مکرر گردد و استغفر الله
 عن الذنب العظیم آبا شنید قول حق او را که میفرماید
 لان فیہ لا یتبدل النور بالنار لانی ظهور الله عند قیامه
 بی چون میتوان گفت که کلام اشخاص وجودیه از عالم و عالم ذکر
 و انش صغیر و کبیر و تمام آنچه در اسلام میباشند مرآت وجود

محمد میباشند و حال که از حضرت او هر یک حکایت و صفات
 از او صاف و ششون او و همچنین سایر ائم نسبت با ظهور او
 پس در آخر هر ظهور بطریق ششصد و شصت آن مرایا را تا به قبل
 نبار میگردند و این هر دو فاقات کتاب را بیان قبل هر دو فاقه
 شرک با هر شش با شش از صراط لغز سبجی آنکه جان قهیر و قهیر
 قدرت او است که صراط او در بیان نیست که حضرت از آنجا
 جنت مرعود از قهیر نفس حضرت مرعود بود و آنچه از او صاف
 صراط شنید از قهیر جهان بود که در از قهیر و جهان است که
 مرهیز حال این است صراط آن جنت که در سعادت است
 و از زمین است و تو او را لادق از شعر و احد از سبغ
 و احد از نار میفند در بال که ابر در از کوثر و ابناء از سبغ

کور و شر قائم و عصا طلسم بهر این راه روشن هموار

فسمان الله العظيم وما علينا الا ما نقول وانا ناطل على دنيا
 لمعوضون و مجرد مقال در تحقیق این حال آنکه چنانچه از ابوالمو
 میفرمود انما محمد و محمد انا که کلمه حضرت اعلی در حق آن حضرت
 این کلام را میفرماید قل ان مثل ما انزل الله على فولد من
 ما انزل الله على محمد من قبل و کثل ما انزل الله على نعتة اليا
 من بعد في القيامة الاخرى و کثل ما انزل على من يظهره الله

من بعد في القيامة الاخرى وكثل ما ينزل على من يظهره الله
 من بعد من يظهره الله في القيامة الاخرى وجا نوح حضرت
 رسول در حق آن سرور فرمود كه كسر الحديث حضرت فقط از
 در حق حضرت لذل مي فرمايد ان عرش الاول عرشى و كسر
 حضرت محمد ص در قبر در حق على ص فرمود كه ضرة على يوم النحر
 الحديث حضرت فقط اوله در ظهور اربع طلعت سيار له
 بيضا يفر ما يند فاذا على ذلك المثال في كل ظهور ارتفاع
 شجرة الفردانية و امتناع كينونية الوحيديه لاستقلال
 شجرة الالهية و استجلال ذاتية الربانية خير من عبادة
 ما خلق تكونا و ما يخلق امكانا

الباب الثالث

بدان ايد كه الله تعالى فرود ارنج در زك سعادة النشئين
 كه تصديق هر دو شرط است بانكه نفسان و هو از محاللا
 نبوه باشد و علاوه بانكه عقلا او را مضد غيت بران
 و افه بر طبق دو شرط قائم شده باشد و الا مصدق كبريت
 زانيت بيرون و لذ استقامت در فطرت و راقان
 و همچنين اقدام بر كوزيب بدون فحص از صحت و بطلان پس
 نفس را حاد مرشد محال عقلا پس تصديق تحقيق و وقوع

تسلیم صدق آن هم در نظر عقدر محال شد هر گاه بر تو بر آید
 عقدر ثابت شد که خداوند سبحان صد منزله است از ترکیب
 جسمیت و اولد پس کس در چنین مطلقه شد که من از این الله
 بیاشم یا خدا را ندرا دیدم بر گزینش منته عقدر بود دیگر تصدیق
 او نخواهد کرد و صدق از این مطلب را از محالات میدانند
 جزم یکذب او دارد اگر چه هزار فارق عادت بیاید و بداند
 که محال بر او قسم است یعنی بعضی از امور می باشد که او اولاد
 بالذات محال است در نظر عقدر و بعضی از امور بالغیر و بالغیر
 قسم اول شد آنچه که ذکر شد و قسم ثانیه آن است که جماعت
 و اجتماع ادبیر از سبب خارجه معارضه باشد یا بجهت وجه
 مانع یا فقدان شرط از شرایط وجه آن شرط را بطلان وسطه
 می باشد که اگر آن وسطه نبود آن شرط متنع الوجود نکشت
 مثلا صدور کذب در قول هر شخص از اشخاص شر یا وقوع خطا
 در فعل هر فرد از افراد انسان امریست ممکنه لا اشکال در
 عقلات اجتماع ندارد ولی اگر نفس را سبب مشاهده مجرای
 و ملاحظه آیات باهرات تصدیق نمود در غیبت و عصمت
 ادبیر با وجه چنین تصدیق دیگر احتمال خطا و کذب در
 و قول او در نظر عقدر محال می باشد چرا که این جماعت نقیضین

میشود زیرا که اولاً بسبب مجموع معجزه مثلاً تصدیق کرد در عصمت
او و غیر عصمت این نیست که خلاف واقع نمیکند و نمیکویند
دیگر احتمال آنکه قولش کذب و فعلش خطا باشد محال می شود
در نظر تو و اینها که عقلاً از هر جهت را می بیند که در فعلی
خود یا قول او متشابه هر خطه نمایند که در بدو نظر او را کذب
یا خطا بیاند در چه توجیه و آوای آن بر می آید و چه در
خلاف واقع نمیکند و الا نظیر آن می باشد که کلماتی است
که این رجعت نمی فرماید و لکن خطا بر دارد یا مثلاً
که ظنان گویست اما خوب می بیند و بدان معجزه همچنانکه
دلالت میکند بر صدق نبی در دعوی نبوت و دلالت میکند
بر عصمت او چرا که معنی عصمت این است که آنچه نمیکند و نمیکوید
از جانب خداوند است و متن واقع در الحقیقه دعوی را در
بین است در طبق این دعوی آقامه بلیغ نموده است پس
معنی ندارد که تو تصدیق نبوت کنی و باز در افاغلی
بدانی و بدان که در تصدیق شده نبوت بالخصوص معجزه
کار تسلیم ریاست عامه خلق و دعوی امت از بلیغ
ناچار و تحقیق معجزه و شرایط دلوازم و قول بدان در غیر
این مقام شریک باشد که نوع معجزه باید از نوع کمال عالمین

عصر آن نباشد و مشرب به حیات آتش به تقلید و اخذ از غیر
دزد و دشتراکه روح معجزه نشود الا با تیان بشیر و مشرب آنکه نصیر
معجزه معوض برابر و در هر دو فاسد و کاسده خلق نیست بلکه
میباشد و مشرب آنکه وحدت در معجزه کفایت میکند ولی هم
در این مقام بیان سه درجه است لذل آنکه باید در سه شود که
معجزه بر دست هر کس جاری شد لذت و مطامع و تبع است
و احد را مفر از تصدیق در دست بلا تأمل و توقف در
این مسند از کلمات عقلیه میباشد که اید آنخصیص را و راه
نظاره و عقیده غیر نمیکرد پس فرقی در این وجود است
بعثت و نبوت و سایر است نمیشد باین معنی که چنانچه
بر هر یک از افراد است لازم است که مجرد فهم صدور معجزه
تصدیق نمایند همچنین بر خود ان نیز در سایر انبیاء هم
لازم است این تصدیق امن الرسول بما انزل الیه و
المؤمنون کل امنوا باه و ملائکه و کتبه و رساله در این
بابت است که هر نیز بعد از آنکه مصدق است نیز قید و
مشرب نیز بعد از قائل محمد لوان اخی موسی لما وصعه
الاتباعی و بالجمله احد را مخالفت در این عقیده جاریست
مثلا بر رانیرسد که بگوید معجزه کفایت میکند در تصدیق

وله در تصدیق همکاران نخواستند چه چرا که سید واحد و سید واحد
ولا نفرق بین احد من مسلمه

امروم انکه بعد از فهم معجزه و یقین بصدر آن نازید
لازم است تصدیق علی الفور و مهلت و تعویق و معتبر
جایز نینداند بلکه مسامحت و مسامحت را واجب و ایجاب
و انحال را احرام می شمارد و توقف و سلبه را بر خوف
رضای حق در این وقت مریبند و نیتوار گفت که بالفقر
من کفر خلق را از ایمان بیشتر در دعای معجزه حاضر میدانم
وله جذر دیگر صبر میکنم شاید خداوند کسر را بفرستد که انبیا
بشارت نماید و سرانجام مطلب آنکه هر روز رسول شنبه زدن سال
در صبا عرش را مشاهده می نمود و هلم قرآن و ناله که از احتمال
باختر زسد که بعد از موت و این سلسله زمان را از آخری
نمایان نیت و تعیین و آن بدخواره ترجیح بلا مرجع و حال و در
تعیین سکنه نقض غرض از بعثت انبیا و سلب این نبوت
و لغات انصین ^{مضمض} جهالت و جهولیت ^{مفکر} حکمت
بر خداوند قادر حاضر ناظر حکم علم لازم می شمارد که اگر ^{مفکر}
عبد خود را یکی خود و انتساب حضرت او میدهد و در محضر
اوست که کفر عاجز و زایل گشته اند که محضر را بکار و ^{فعل}

تا عباد را از داد و خلاصت برساند و شهرستان در آید بسند
 پس نکند دست حق قدر در حکم لغویت و حجب اطاعت و لطاف
 احوال برضاد و مضار آنحضرت مستعان متعال می باشد و لهذا
 هر چیز که ممکن عقلا تمام دشواری در تمام عصاره که بجز رحمت نکند
 و آقانه عند قدم تصدیق پیشتر که از رند و غلامه اطاعت بر
 گردون نهادند بلکه جمیع تنگنیز انجاییم از معسر را لازم شمارند که
 لکن اصد نیرت با معجزه او در انکار دنیا نیندیند غیر حال بلکه
 ابرار اسلام را که میگویند عقلا لازم بجهت تمام شخاصه در
 زمان مجرم ۳ بجهت که بجهت و آقانه معجزه تصدیق از نمانند و لکن
 نکرند از حجاب آنها بجهت است نه از ان طلعت الهیه و بر حکوم
 که بعقد زید بر عجز و لازم نمیشود تصدیق پس اگر ابرار طبقه
 موجود از فهم این مطلب معسر بطلان اموال را نکنند و حق در حجب
 زبان نیز نمیکرد با حجت لزوم تکلیف بر اینها نماند پس معلوم
 که ممکنه حق در صورت خود را از عجز حجاب شست چشم
 از خوارب غفلت بیدار گشت از معسر را میفهمد در هر زمان
 که بجهت باشد و با بجهت زدند صحبت مضطر نیز و غیر در عیسویت
 و لایرضی عبارده الکفر و خلق علی المفروضه کف اقدار
 را عر عاجز و در مانده و اما ان الله یغیبهم عن سبب

الیہم رسولاً والاعلیٰ والاعلیٰ اور بالغہ نحو امیر مومنین و چون راہ را فساد
 و عوار از نسبت پس بر آخذہ و عتاب خلق و است بر علاقت
 عدل و حکمت پس ناچار باید قائم شد باننداد باب نسبت
 و اتعاب بصیرت و معرفت انہا یا وجوب فضل و لطف
 بر حضرت متعال در چنین حال و قد جمعت لعقول علی صمد
 ہذا المقال و بالجلد میکنہ حقہ را جابت را عر را فوراً لازم آست
 و محبت را با طر شد و تصدیق کرد حضرت را عر و بعد
 لقامہ بنیدہ پس دیگر ہر جہہ سفیر باید اور را متن واقع و جوہر
 رضا حضرت احدیت میدانہ و در ہر یک از اولاد
 نواہر طلب بنیدہ جدا گانہ نمیکند بکہ مجرد قول اور کافی
 و نعم و لا را اورا و انی میدانہ و بارہ او مرصود ہر حدیث
 و با قبول او حصول ہر کہ ہشد گانہ در قصہ سامر را کہ آن
 نذر انما انالہ از کوسالہ شنواید و گفت ہر فرق است
 در میان شجر و حیران کہ تصدیق شجر میکنید و تصدیق حیران
 صدرا نمیناید حضرت سر سبز جہہ البطلان را مجزہ دیگر
 اقامہ کرد و مجرد قول اور اینہا را تصدیق کردہ و آن
 مجال کہ عقل تصدیق میکند اورا و احد را قرار تخطی
 او مکرہ است در سیم انکہ معجزہ باید کرد

از چهار عادات الهیه باشد و لهذا در اخلاق عادت
یعنی مثلا عادت الهیه در حصول در ایجاد ضرورت بر این عادت
که شکرگاه شکر طالع گردد عالم روشن شود یا اگر سراج را فرو
کرد در محو را نورانی بیاید و اگر آتش روشن کرد در با حرکت کرد
گرم شد و الا فلا و هكذا مثلا کلمه در چهار باید برود تا پذیر
بعد از مدتی که بر آرد پسر اگر امرش بد شد بر خلاف کلمه
از این چهار عادات و مقرون بد عورت باشد عفت تصدیق
در آن نماید و همچنین است فهم معارف الهیه مثلا عادت
حاضر شده با آنکه هر که صاحب عفت مستقیم در زمین و قادر
باشد و مدتی از زمان تعلیم و تعلم شتغال داشته باشد
صاحب بصیرت و معرفت میگردد پس اگر شخص بدون کسب
و تعلم وقف بر اسرار و مطلع و خیر از معارف شد هم بر خلا
عادت است چرا که معلوم است که مخرج عادت در فهم علوم و
معارف اقلیات است یا ریاضات و بالجمله مجزوه هر
باشد و هر وقت باشد باید که داد خدائی باشد که ابد است
نکس در آن تصرف کرده باشد و تصنع ننمونه باشد و الا چه
باید از در باب صنایع که فر الجمله با استقامت سلیقه
باشد متصرف یا قوت حافظه میباشند در تکلیفات

خود بتدریج در زمان کم کم ملکه قوه تحصیل مینمایند که تا اول عصر
 و بیک آنرا در هر خود را فائق و غالب نمیکردند و در حد زمان
 و خاتم و نه توح آن کمال در آن عصر ولد آن میشوند چنانکه در کمال
 بدین سبب در اوقات این کمال مصنوع با آلات و جوارح
 و حضار آن صانع گاه بهین حد میرسد ولی چون بر عقید
 معلوم است که حصول این کمال از جهت تدریج در تکمیل
 و از سبب معاد است و در سجده نم شمارد اگر چه صاحب آن
 بر بیک اقران و همگان خود قاهر و غالب است و در استر
 که از جمله سباب عادی ریاضات شروع یا خیر شروع
 میباشد و کف نفس را آتیا پس خوارق عادات که
 در کبریا صوفیه مشاهده شده اگر سبق بر ریاضات
 بوده باشد جمعیت ندارد و سجده نیباشد چرا که هر خویشتن
 را خاصیت میباشد و هر در خیر را بر سر و هر عمل را اثری
 لازم افتاده و با جمله از این معنی که گفتیم سجده باید که در اول
 باشد در قرآن تعبیر با سبب و در بیان بظورت بیان
 شده است در تفسیر حضرت عکرم ذکر شده در
 قوله تعالی فاترا بسورة من مثله یعنی شتر صوفی کوزه
 امیا نمیشی که منگرنی در مقام آنکار میگویند و بعلمه شتر

بیخصمت او در افعال معاده متعارفه است و بیرون از مجرای
 عادت نیاید و اگر از جهت بیان مباشره از سلسله
 از بدیهیات و ضروریات و نیز خود باید بدانی چنانکه از
 کثرت تصریح بان در آیات و آیه شافیه و سازشون و
 کلمات آن نقطه ربوبیت و طلعت الریهت نیترا آن صحا
 کرد ولی تمایل از فقره را ذکر کنیم فمفضل الارضیه
 کلاسیک الایات لك من دون علمی به جوهر کینونیتی از
 تلك فطره الله التي قد خلقت بها الانفس والارواح و
 ذوت بها الازوات وما يستخرج اليه الموجودات الى
 علو الامتاع اذ ذلك اعظم نعمائك يا الهی و اکبر الامک
 يا محبوبي و در ده امسبع سیراید و تصور کنید که
 از هر درستی سهر که از خلق است و محبت از خلق سوار است
 در رض و ما بینما نظر کن حرف هجائید را که هر خلق با
 تکلم نمایند خداوند عز و جل را و در ایشان از نفس می
 ظاهر فرمود که کما علی الارض از آسمان بشمارد و حاضر کرده
 و اینست جزو خلق و قدرت و محض برز و عظمت الکلام
 و سرانجام مطلب یعنی خلق و علو و عتبت از اینست که خداوند
 خلاق متعال عالم هست را در جات مقرر فرمود و در عالم
 ۶۹

مقامات متعدد کرده که لایه هر طبقه بکدام کلاس است تمام کرد
 اجتماع و کتبات خود از حد صغیر بیرون تو نهند رفت و
 از راز خلق هر مرتبه و احوال هر طبقه از طبقات رزق معلوم
 حکم کرده است که لایه طبقه سفلی نه در کس اغترت علیار میکنند
 و نه مرزوق با رزاق آنها میشوند و اما الا و نه مقام معلوم
 و خط مقسوم و در لسان لایه حکمت بیان این چنین است
 که مراتب وجود غیر ظاهر و مخ فو قها شمس تغیر و هر مرتبه
 اثر جدا زیرا که کهر آثار از وجود است و لیس الا و هر یک
 از این مراتب در لولزم تغایر میباشند و در فو قه تغایر
 و هر عالی نسبت بسا خود اصد و علت و هر عالی نسبت
 بعالی فرغ و معلول کاشمیر و ضیاء چنانکه کهر اینها که ذکر
 شد در مراتب ظاهره از وجود مشربیت و نباتیت
 و حیوانیت و نباتیت و ملکیت مشاهده چنانکه هر
 یک فوق دیگر را جمیع لولزم و آثار خود پس در تمام افراد
 نبات هر که جو یا با شتر آثار حیوانیت بود که امر است بحال
 تا چنین در بسکله افراد حیوان اثر از آثار عالم نباتیت باشد
 و نباتیت پس با چار نبات دلیل و عاجز است و جنب
 عظمت حیوان و حیوان در سطوت انسان و یکد از مجموع

چنانچه مقامات و درجات باطنیه این عالم ایجاد و تهر چون
شخص نبی را خداوند متعال از و اسر همه این مقامات امکان بحث
میفرماید بجهت تکمیل عباد و طینت مقدسه او اخذ شد از
اعلا درجات جهان پس لوازم و فرائض آن وهو مقدس مطلق
بکمال درک نشایند و در جنب جلالت او پاک و عاخر آنند
مانند مخرجهای آن نسبت انسان

غیر این جانیه در کما و خیریت آدم و عقیق و جان دیگر است
یا غیر عقیق و جان آدم جان دیگر و خیر و در اول
چون در کما هر سافل از این مراتب معلول است و هر
عالی علت پس کیفیات سافل از مرتبه نبوت همه اشعد
و ضوایه ان نور غیر و قدرت حضرت قدیر میباشد همچون
از رحمت نعمت نزلد و از نور ظلمت نترسد و الا انما خیر است
بما فیها باشد و اثر ریش کلمه مؤثر نماید لهذا هر یک از
است در صفت خلقت بر فطرت الهیه و از طینت نوریه
الان ابوالیهودانه و یحصانه و یضرائه لهذا کلمه
که نقص و قصور عارض است و ضلالت و شرور که سبب و هلاک
و نور ذاتی و فطر کتب علی نفسه الرحمة و سبقت
و رحمته غضبه و از این جهت است که هر است را مقهور است

نبرد عافران تا آن بشمار معجزه و کمال او در بینی و صاحبان فطرت
 صافی آنها را حجب غفلات و غشیه تعینات مانع نشود و لا
 مغیب بجهت داعر میگردند و لذایع مغز اگر در شش از خود
 پس بدان که عقد صلف در باطن تو سرا جبر است روشن از نور
 خدا و او است اصد همه خیر و بد در سفینه نجات است در با
 حیات و آیه بقامت و وجهه لغا و باد است نشانه اضر و در
 خرا و به الیه الرجی و او است حمد الیه المتین و عروقه
 الرثم و عمرو نور و شجره طور اصلها ثابت و فرعها فی السماء
 تو فی کل حین اکلها و او است که لا شرقه و لا غربه و کاد
 یضیی زینتها و اخیر از کلمات میکانید که دیده باشند
 از مقامات محل رحمت و طهارت و ولایت و نبوت
 همه در کلهها از شجره طوبی و لذایع از سر سدره منتهر میباشد
 نشدید قول بر حق آن سان حق سوگه میفرماید حب
 فلا خلق العقل خاطبه بلسانه و قال ما خلقت خلقا
 الی منک بک اثب و بک اعاقب و لا اهلک لانی
 من اُحِبُّ طوبی از بر بار کس که این شجره در لرض بر او نگر
 کرد و ثمر آورد پس در اوقات ضعیفه است بسخت
 و در تباطات دانست البته شیفته و والله ان محض میگردند

و کم کم بد رجعات متصاعده سو آن ادرسید میشوند تا آنکه از خطرات
 و دشمنیات بان کباب کرد و بجز عظیم ویم ختم تصدی میگردد
 و این فرود ناقص بان کباب میسر میزند و خوش حالت آن
 سالی که در حین موت جهات فائقه شیرین و دید و از مکاره
 این منازل بر خوف و خطرات و لوازم این مقامات و
 کثرت آسوده در سایه او آرمند و از دست تعثر خطرات
 فاقد که وان من شقی الا و هو اخذ بنا صیدها و در اخبار
 از ائمه اطهار از قهر و در دست ما تقرب من ذاللفظ که
 ان المؤمن شد اتصالا باله فضاء شمس شهر سیر بعد از تمهید
 این مقدمات و فوهم این کلمات میگویم که اولاً در حواله جناب
 محال در دست چشم بصیرت ملاحظه کن و از روی حقیقت
 بفرم سجدت آنکه تم تسلیم نکند و علم تسلیم خطبه حضرت
 راعی میباشد که آنکذبت در جمیع نسخه و عهد بود از حضرت
 رفعت و سلطنت بیان و کمال او و کمال او راق و
 اشعار او چنانچه بعضی از بسیار او را در باب رابع خودم
 ذکر کرد اما خطی او در نصبت حضرت لذل مخالفت و
 وصایت و حال آنکه زعم مدخر ایمان ان طلعت الیهست وجه
 ربوبیت و همین ایمان و همان بیان استودع بوجه که خطی آن

از این روشنتر که زمام دین و مکتب را بدست چنین شخص سبائی
 و چنین امانت را در عهد جنین امانت گذارند ان الله باهم لکم
 ان تودوا الامانات الی اهلها بالکم عنصر نیرا کم قصدکم
 شد او شرفی میباشد که محرف است و اصلاً از خود
 صدائی ندارد هر چه از او شنیدنای گفته است رسیده
 حضرت نقطه اولی گفته است و نوشته است در حق حضرت
 در حق بیان هر دو در حق گفته است و گفته حق است و ان صدق
 من الله قیلاً وان الله لا یخلف الی عباد و تمام خطبات
 و حکام او شده است فستعلون غدا من الکذاب
 الاثم و اگر گوئی در ترویج بیان میشود ولی در عهد و عهد
 من نظیره الله که این شخص مدعی باشد میباشد پس الکریم
 نامعقول است چرا که یقوت نفس خود حضرت صورت گرفته
 بلکه یقوت نفس او شده زیرا که صریح آیات او است که شرف
 سایر از انبیا اولوا العزم الهم دین و طاعت او قدر از ظهور حضرت
 من نظیره الله مدراج میباشد پس باز بیان منقصت موجود
 میباشد و اگر گوئی حضرت را اعلی در ان آیات ما وجه
 حضرت از ان قصد فتنه و تمیص داشته است از هم غلطی که
 اعظم از اولی چرا که این کثرت رشده مدح باعث صلاح

و غزوات است میباشد و انبیا سبب است بجهت است و ولایت
 آید آنکه آنکه نظرات مقدسات آن طلعات الهیه مجبول بر
 رحمت و مخر از آب که هر نفس و غایت میباشد تنهایی بر
 مهر بر ال ۳ رحمت او نازل شده و ما ارسلاک الائمة
 للعالمین بر هر زطنیت واحد بلکه هر نفس واحد
 متحد جانها شیران خداست لانفرق بین احد من رسله
 آیت شده کرد که هر یک چه رحمتها و شفقتها و از تنها است
 جام محمد کردند بجهت ارشاد و رحمت آنها از بند قیامند
 رجوع کن با ما را آنها گفت سائنا حقیقت حال بر تو معلوم
 کرد قدر کار بعد علی شاکله آفتاب شمع میا کند
 و دیوار سایه میاندازد و بالجهت انبیا و بجهت رحمت و کتاب
 فضل و کرمات و افعال و اقوال آنها و باران وجود و رحمت
 بیان و امیر الا و بیح شک نیست که الانام و ترشح با فیها
 اگر شخص بر نفس رحمت و اسعه الهیه بوجه باشد که افعال انوار
 او رحمت است رحمة فی رحمة من رحمة و خیر فی خیر
 من خیر شرح گونه از خیر مطلق صادر گردد باطلت کجاست
 در قاعه خیر را هر باید ما شاملا لهم عن تکلم الموقلها
 بی گوش را هم سخن در هو از غنمه را و دانشند چشم که بر لبه نور

و تجلی طور بنیند اگر ایان انبیا شناسند چنین میشناسند سبحان
 لذیذ افهام عرفاء جمیع شیخ که قلاوه الطمانت و بندگی هرگز
 گردان لذتخانه و علم بود و عسر برتر از علم محبت خدا در گذشته
 نه حد محدودی در کردار دارند و نه ضابطه معنی در گفتار
 رب لا تدن علی الارض من النفی دبارا و اما آنچه شنیدیم یا
 دیدیم آیات و اخبار از فتنه و امتحانات پسند بر آن و آنست
 که بیان کردیم بلکه قول خداوند نیز الله تعالی فی الطیب و قوله
 و یومض الله و امثال اینها از قید قول خداوند است که سفرایید
 لیکون لهم عدوا و خزنا ^{انکه} فرعون موسی را از حجر گرفت و
 در دافخ خود تربیت کرد تا آنکه ولد و فرقة العین او باشد و آنست
 که بر او عدد و نایه خزان او شد پس چنین است بسیار از افعال
 و اقوال نیز مراد حضرت خواجه الجلال و الجمال ^{با آنکه} بقصد بیان
 است و رحمة علیهم میکنند آنچه میکنند و میگردانند آنچه میگردانند
 و بجهت گدورات نفسها خود ایشان در خود ایشان صورت فتنه
 میگردانند و شاهد ضلالت نموده مشهور و ما اصابتک من سنته ^{فمن}
 نفسك و اگر آیات شریفه از حضرت را که در مدح حضرت لازل
 رود هر قدر فرموده بشنویم بچنین بیاییم که آنحضرت اگر رخصت باشد
 و عاشق آنک در استغفر الله عما جرت یقین بقصد ضلالت

بجهت آنکه لبرقراری خفیه در صبح گوشه و گذار از کلمات ارسیده نشود
 بالاینجه اصرار و اهتمام در اصلاح و انجام از امر آنحضرت یا نیز اصلاح
 در زیارت غدیر حضرت امیر المؤمنین ۴ جمیع اخبار صادر از
 معدن نبوت را که در حق آنحضرت فرموده جمیع شریعت و هزاره
 و بیست سال تجاوز شد که تمام طایفه شیعه با آنها متمسک
 اثبات ولایت آن سرور شده اند و حق گفته اند آنچه گفته اند پس
 ملاحظه کن که در او و عدد اخبار شر را بشمار که شاید از حدیث بگذرند
 و هر یک آنقدر دلالت ندارد که کلمات حضرت علی دلالت دارد
 بر علو قدر و مقام آنحضرت روح فداه و البته عشرت آنحضرت در
 بیان در مدح حضرت لذل ۴ فرموده فرموده است قدر از خواب
 غفلت بیدار شو چشمت را بمال آبیگر که چه میکنی و با که در سینه
 و خاک بگشاید و بعد از ذکر از مطلب دیگر آیات مدح آنحضرت
 بر تو تلاوت میکنم بگویند و آنانی آنکه بر زبان او خیر و آیه اثبات
 مدح بر فرض تسلیم صحت دعوی او بوجه آنکه در استر و صحفه باید بود
 فرجه باشد و ابد آنکس را در او راه نماند که در کتب
 هر چه باشد از جمله مجاری عادات است و اصلاح حجیه بر احدی
 که چه مقرون بدعوی باشد و خلق هم از میان بشیر او عاجز
 باشد اگر کبرئی شاید بعد از آنکس هم در فطرت برود او

باز شده باشد جواب آنکه این سخن امکان دارد ولی حضرت شجر را
 خداوند ریاست عامه و نفیوت بر کافه عباد معیوث نکرده چرا
 که محبت خداوند بالغه آمده کماله باید بجه باشد و در فهم این مطلب
 بر روی خلق بسته است چرا که این امر است باطنی جز حضرت علام
 الغیوب مطلع بر آن نمیشود پس این احتمال گفتنی و شنیدنی
 نیست مگر از شایطین هرمت که تشنه ریاست میباشند و
 خود را بنزد گویند کمال جلوه دلچ که شاید ثبات چنین مطلب نماید
 اگر غیر غیبی و آب و روغن همه دنیا را بجز آن کتب تورات و انجیل و کتاب
 آنها را تا مطلع گردد بر کیفیت صدور سخوات و اقامه عیانت
 الهیه از آن طلعات غیبیه تا بدانکه که باید محبت الهیه در این عالم
 ظهور و خروج بر خلق بجه شد که لایزال است نصف در مجال
 توقیر نموده باشد و شک در این ندیدیم که جناب مدعو سر
 حضرت لیل ۴ و ما نسخ بیان شد با آنکه بالطبع شاعر و
 طرف و ماهر هم سالها با عرفان شسته و بار بار شرف
 زده توریته و انجیر خواننده قرآن و بیان ضبط کرده و در حدیث
 با حضرت لیل اشتغال نبوتش جواب بر اسلالت و خیاگر
 یابین بجه شب در روز او صد و فایده حال و استفرق
 این خیال بجه محبت نیست از لایزال ترکیب کلمات و نظم عروقات

بصورت آیت لایمیه که شخص طالب علم در اول امر که مشغول
 مسائل علمی نیستداند و بعد از چند روز که ملاحظت نماید سما که
 باستقامت درین وجودت ادراک باشد بلکه از بار بار در خارج
 میشود که بلا تأمل جواب میگوید مشاهده کن حضرت آئی را که در حجم
 مسائل بجهت عولم میگویند بجهت ملاحظت آنها در مسائل از خود
 مجتهدین و فقها بهتر و بیشتر مسائل را میدهند پس اینکه دیدی
 حضرت نقطه اولی سیر نماید که بلا سکون قلم میبریم و بلا تأمل
 میگویم در این محبت است نه هر طایفه که متن محبت میشود
 نه هر که آینه سازد سکندر در اندر بلکه حسن حالت اگر از حضرت
 مشاهده شود که در راه علم نمون است دخول این صحرای کبیر
 سازگشته است این کشف میکند از آنکه اولاد و حرف خدا وجود
 ضار حضرت تمثال میباشد بل این معنی واضح باشد
 رابعه النوا شکار شد در حق حضرت از لایم که در زمان
 امت و بقا بر فطرت صافیة الیهی که لایم از آن که را ندید
 و تفسیر صحیح نفس کاملی باور رسید از خود بخود متوقد شد
 یکادزینها یضیی ولولم تمسه فار سادات در ضمیر
 بنور ظهور خود نور فرسور فلولا شرقیة ولا غربیة زیار
 کتابت که است و نه از جاره ریاضات و لغت در ضمیر

وربما درست نشود از زنده این کلام از کفیه خدا در دلیل باورم
قال جبر زکرة سبحانك اللهم رب قد تجليت بكل الحكمة
لها بها بنفسها فاذا قد تجليت التجليات بما فيها وعليها
فاذا قد نطقت شجرة مباركة بفطرتها وولت عليك بانها
وأخريتها الخ وحقير تمام من كلمات رافضيه زكرونها
ورر مقام دگر فرموده اذ انى حينئذ لاحدك في تلك
السنة اليدوية الابدية والآية الممتعة الرفيعة الازلية
بانك قد اصعقتى من كلمات مرات قد قابلت مرات ^{كلمة}كلمتك
ودلت على سهوا زلتك ونطقت عن ارتفاع ابديتك
على فطرتها المستخرجة وكنونتها المستخرجة الآية
ورر مقام دگر سفرها وان هذا عبدا لله من قبل و
من بعد وكان لله عبدا سجادا الخ اقبال قل ان ^{بالحق}كلمتى
وما من اله الا الله وانى انا اول العابدين الخ ان قال قد
خلقنى الله بامرء والهمنى من عنده ما يشاء وافانتم فى
ايام الله لا تشكرون قل اننى ما تعلمت مثل ما ^{تعلمون}انتم تعلمون
قد فطر الله كينونتى بامرء وانطقنى كيف يشاء من
عنده انه علام لطيف ورر مقام دگر سفرها قل ان
مثل ما انزل الله على فوآدى كمثل ما انزل الله على محمد

من قبل و مثل ما نزل الله على نطقه البيان من بعد الآ
 در مقام دیگر سفیراید و لقد ناجی الله المرأت جناجات ربیع
 حیث یشهد من ینظر إليها بانها قد ظهرت من کینونه الفطر
 من دون ان یلاحظ جودها علی صور العلیة الخ
 در مقام دیگر سفیراید و قد نطقه الله بفطرته و فطر کثیر
 بمشیتة الخ و در مقام دیگر سفیراید و انا انبشتمک بمکات
 قد حکت عن الله ربک فی سن عد الواحد لیتلون من
 عند الله ما یلقین علی فطرته جودا من لدنا الا ان قال
 طویحی المستدرکین و در مقام دیگر سفیراید مثل ما قد علمت
 المرأت و استنطقت عن الله المهیمن المتعال الا ان قال
 و یفطرکم عن تعالی الله تنطقون بکده در مقام دیگر سفیراید
 عبارتی را که معنی آن اینست که تا امروز غیر او احدی از فطرت
 تکلم نکرده است الخ با وجود آنکه شهر طلعت قدوس ظاهر شده
 بود و با وجود اینست ثابت و معلوم که حضرت لیل در سینه
 و در زبان ظاهر شد و در لسان غیب تکلم و ناظم باب
 عالیات قاضرات چنانچه بیخ نضره منصفه در سفره تصدیق
 حضرت لیل بود چرا که انفسه را عور حضرت نمود مگر شهادت
 بر صدق و حقیقت حضرت لقطه او که و کمر از زبان شهر جان

شدند تسلیم گردیدند، همچنانکه در حق حضرت محمد رسول الله ﷺ
 در زمان حضرت ائمه نیز بعد تصدیق نمودند که صدقین و شایسته
 و همین نحو تصدیق کردند موسی و عیسی و کافر اینها قبر بارز الهی
 نیز بعد چرا که نیز این و نشاط واحد و صراط محمد است
 و اما در حرم حسینیت ایشان که مستند ساخته اند قول حضرت
 اعلی را که سحاب عظیم نهشته بودند قلان احد صلیبی
 النبی و الآخر ابن علی امام حق رفیع پس جرد این است
 که آن در ظهور مقدس سبب شدت صفا و سریرت قبر از
 محرم عادت در خلقت ظهور کردند چرا که محرم عادت در خلق
 ابدان پستانه در ارحام اموات نه ماه است و لهذا ظاهر ظهور
 الهی که در سده تسع از میان باید ظاهر شود و بر روز است بیاید
 در خلق بیع جلوه گر گردند پس تفسیر ظهور مقدس آنحضرت
 و حضرت وحید اکبر از خوارق عادات گردید و الاضاحه
 حضرت اعلی مقام حسین را مقام نوریت ذکر فرموده چنانکه
 صریح در اول تسبیح و در شئون غمیه میفرماید و حضرت
 لذل را صریحاً فرموده است که از انوار ربان است فانه من
 انوار قدس رفیع و جناب وحید اکبر میفرماید
 رجع الی فی الواحد الثانی و شکلی نیست که واحد اول

این در اجابت بودند پس حسین در داد و دلالت اجابت کرده چنانکه
 صدیقا ذکر فرمود است در مشقه رجب ائمه و هرگاه حضرت لزل
 مرقده حرف آخر که افضل اشخاص داد و دلالت است بجهت آنست
 آنحضرت پس چگونه میشود که امر عکس بجهت باشد و عبارت آنست
 آنکه حضرت اعلی میفرماید و جدیدی که لزلها عامر مقام حسین
 و یک دیگر عامر مقام بقیع باشد و چون وحید اکبر را دادند
 پس معلوم شد که او عامر مقام بقیع است پس مقام نور و حسنی
 مخصوص شد بخبر لزل و در شرح آیات آمده آنحضرت خلیل
 خوار و خطایات و کلمات آنحضرت را بحجاب و حید اکبر در حق
 آن آیه حفظ و مرآت کبر خداوند اعلی و اما آنکه میگویند
 حضرت در خانه نشسته و خود را حفظ نموده و بحجاب مدغم در آن
 بیان در بیت اصحاب بجهت بلع جواب این مسئله بسیار
 چرا که این صحت را بر صاحب بیان صلوات الله علیه بفرماید
 که این همه تا که در توضیح در محف و کتب خود در حفظ با آنحضرت
 چه سز و دل و خیر آنکه میفرماید ان الاذل یحفظ نفسه ولو لم
 یؤمن به احد من العالمین و باصحاب میفرماید اگر سخنان
 نصرت کنید لا تدخلوا مسرات الله بینکم و اما آنحضرت
 ایشان پس معلوم شد که در این حدیث که در بعد از معاشرت

اصحاب مشغول بودند چه مقصد تربیت فرمودند بل بالخصوص محبت
 مشایخ ثقات را ذکر نمایند و کلام حضرت اعلیٰ از خود
 نفرستادند علامه از آنکه بطلان آنها از قهر ظاهر شده بود
 تفضیل حضرت روح الله علیه بر محمد ۳ استوار شمار دارد در
 این کتابها و اینهم برخلاف قرآن در بیان میباشند تفضیل
 عبدالقادر با الله از حضرت امیر المؤمنین و الامرا کما تر جرد که
 تصریح فرمودند با آنکه آنحضرت نطقه ولایت اسلام بجهت علامه
 بر آنکه غیر این سخن ممکن نیست که در حق آنحضرت گفته شود لعن
 حسین این روح در میان این جماعت شیعه وارد و حال آنکه
 در قرآن و بیان از بزرگان دین شمرده شده و منصب با ائمه
 گشته و کدنگ مدح شلمفانی فتوای علیت حضرت زین العابدین
 علامه العابدین ظاهر شده در اصفهان و بغداد و نسبت الهی
 بیان و آگداستن خلق بر با هوادار خود در اعمال و افعال که هر چه
 میخواهد بکن استوار بر دارد در میانشان نگار معاد اصغر شامی
 که اینها نسبت بجناب مدعییدیم و خود شنیدیم ولی
 اینکه گفته تربیت خلق کرده است خلق تربی را چنین دیدیم شنیدیم
 و اما نصرت بیان جوهر این است که مطلق نصرت و ایدیت
 نیباشد بر فرض تسلیم آنکه نصرت فرموده نشد که خادمان

اعظم کرم الله وجهه ریدد اسلا مشرتیر خود و گردن پذیرخته وقت حضرت
 رسول را از شعب ای طالب بیرون آورده و بعد در زمان خلافت
 در شهر فتح نموده که او را ابو افتوح نامیدند و در شهر مسجد بنا کرد
 و خطبه که با اسم گرامی نام سایر آن رسول مختار خوانند و در شهر
 حاضر فرستاد تا ساج اسلام و بیان حلال و حرام آن ملت بخوار
 نمودند و صدای اعجازم و زبیر و نقاد اسلام کرد و دولت کرد
 بر باد داد پس کبریا حضرت دخیوش را در آن حاضر جام و راج
 ایاتی که گفتیم در آنهایی هریشور بعضی از مقامات حضرت را
 بر سفر باید در کتابات خجالی است و الله التریان
 و لدافعین ذکر الهمزة فی الکتب الی اللبراء من کل ارض اذا
 لم تشهد علیه من حزن و الا فاصبر حتی یاتی الله بامرہ و یقضی
 بین عباده بالحق انه هو خیر الفاضلین و لکن اذکر علی سبیل
 الاستدلال لاثبات تلك الشهرة لا بما یجذب قوادع من عند
 الله الواحد النوار فان الناس لا یستطیعون ان یجعلون ما
 جعل الله له به بنفسه انه لا اله الا هو المهیمن الصیوم و الاشرین
 الیه الا وان تذاکرن شئون ما البرز من عندنا من فکر اھم
 ارض بعید حتی لا یشھد ولا احد من ادلاء ربنا من حزن
 حتی ینصر کم الله بنصر عزیز و ینظر کم الله بظہر عظیم انه علی

ذات المقدر قدس وفي اهم النور في الايات

وان ما قد ذكرت من ذكر من يتلو كلمات الله انا كنا المعلمين لها
رقت مرات كينونيته قد تجليا له به وجعلناه ذكرا العالمين
واللطف بطورية ذاته قد حكمت عن الله ربها وتعكست كينونتها
عما تجلى الله لها بها كذلك يصطفى الله من عباده من بناء
انه علام حكيم فسكتين ما يظهر من مرات الله فانه من انوار
قدس منير ولكن يقين انه يدعو الى الله ربي وربك وماله
من شئ الاباهه قد اصطفيناها لذكرنا ولينصرت الذين اتوا
البيان نصر اعظيما وليكون لهم غرامنيجا ء الله مع الله قل
سبحان الله كل عباد له وكل له عابدون

ورشان الخطبه واستعرف قدر ايام الله فان بعد ما
الكوراف وماتين وسبعين سنة قد اظهر الله مثل تلك الورا
المتنعة واستعرف قدرها ان لا يمهما من جزن واسترقب
ما يعكس عنها ان لا يوصل اليها من غبار فان في كل ظهور
كل ادلائقه تعالى يريدون ان يقولون باوليتهم واخريتهم و
ظاهرتهم وبالطبيتهم لا اله الا هو الههم الصيوم

وما نزل الى الاسم الوحيد الاكبر فرشان الخطب
سبحانك اللهم رب قد تجليت بكل الكلمات لها بها بنفسها فاذا

قد تجلبت العجليات بما فيها وعليها فاذا مد نطق شجرة
مباركة بغيرتها ودلت عليك بأوليتها وأخريتها وظاهرتها
وباطنيتها فارفعها اللهم بما تلهيها من آيات قدرتك وتعلمها
من كلمات فردانيتك ولتوثيقها ما ترضى به فؤادها من غيب
سلطان ازليتك وظهور مليك أبديةك ولتعلمها الإلهام
بأية لمن يظهره وشمس جنة لمن تطلعنه انانتك أنت الأول
قبل كل شيء ولم يكن إلا غيرك وانانتك الآخر بعد كل شيء ولم
يكن إلا غيرك وانانتك الظاهر فوق كل شيء ولم يكن ظاهرا
سواك وانانتك الباطن دون كل شيء ولم يكن باطنا غيرك
كل عبادك وسجارك وقنانك وذكراك وشكراك وحماد
وذكراك تعرفت نفسك كل شيء فاذا تعرفت المتعرفات بشيخ
وتجلبت بكل الموجودات بأيات ازليتك فاذا ملأ الأت الكنا
بتلاوة فردانيتك فلتزلن اللهم على كل مرآت يد لمن عليك
ويستبين عنك وينطقن من عندك ويسترضن برفعتك
ويستمنعن بمباغتك من كل بهالك ابهاه ومن كل جلالك الجليل
الان قال ومن كل فتك افقه ولتعلمنه اللهم عز الملك الشعير
ولتعلمن اللهم ملك الشجرة ظهراله ولتعلمنه اللهم بقدرتك
ان لا يمسه من حزن في سبيل محبتك ولتلهينه اللهم من ملاو

غيبك وعماء قدسك ما تنطقه باعلى سمو الارتفاع وابهى علو
الامتناع اذ كل ما يترفع اقله مرأيا لك واعراض ظهورك
وكراسى بطونك ومقامات آياتك ومكامن دلائلك الى
ان قال بانك قد اسعحتنى من كلمات مرآت قد قابلت مرآت كبريتك
ودلت على سمو ازليتك ونطقت عن ارتفاع ابديتك على
فطرتها السخزية وكيونيتها المستحدثة وذاتيتها اللسبنة
وانيتها المسكلمة فتريدن الهم على بهاها من بهاها ابهاها
وعلى جلالها من جلالك اجله الى ان قال وعلى علامتها من
علامتك اعلاه وعلى ما انت عليه يا الهى ما لم يكن ^{الممكن} ولا
كفو ولا شبه ولا قرين ولا مثال اذ انك لم تزل كنت يا الهى متعلية
بظهورات طلعتك وتجليات احديتك ومشرقة بشوارق ^{شخصا}
احديتك لطالع غر فدانيتك فلخلق الهم مثل تلك المرات
المتحاكية المنفعة المرتفعة ما قد احاط به علمك واستطالت
عليه قدرتك فان جودك اعلى واجل عن ذلك وفضلك
ارفع وامنع عن هذا ^{وسواها ما نزل الله على رآته}
ولما قد قضى عن الظهور عدد الواو واثبت قدرتي بايات
على العالمين وخلقيت ماشئت باسرى وانا كما على ما شاء
لقاديرى قد اصطفيت من كل عبادى عبدا ونجليت له

بنفسه وجعله آية من عندي على العالمين وفطرت فوا
 بايات بيئات انتم تعلم فيها تعبيرك وانتم تعلم عند آيات الله
 عاجزون تلك آياتي قد نزلت عليه آية من عندي على
 العالمين قل ان مثله كمثل مرآت اذا تقابل شمس السماء يرى
 فيها ضياء الشمس ولو كان هذا غير ضيائي فكيف انتم
 من قبل لا تفهمون هذه مرآت يرى فيها آياتي قد خلقناها
 وجعلناها قدرتي على العالمين لينصركم في دينكم وليدعوا
 الي ما نزلناه في البيان حرا طحت منبع ولو نشاء لخلقنا
 مثل تلك المرآت ولنسحق صدرها بكلمات من لدنا انتم
 بها تستجذبون ولو نشاء لخلقنا عدد ككشئ بل من عدد
 اول الذي لا اول له الى اخر الذي لا اخر له وانا كنا على ما
 نشاء لقدرين مثل ما قد خلقنا من اول الذي لا اول له
 في كل ظهور رسول من عندي يتلو عليكم آياتنا من لدنا ان
 انتم بالله وآياته تؤمنون وتوقنون ومثل ذلك لخلقنا
 الى اخر الذي لا اخر له وانا كنا على ما قد خلقنا واخلقنا لقادرين
 ان قال اردنا ان نخلق الروح في المرآت فضلا من
 لدنا انا كنا فاضلين لطيرين ذلك الطير في جوار السماء بما ^{يستطيع}
 وانا كنا الصعدين ولو يطيرن الى اخر الذي لا اخر له انا

لنظيره وانسكبه في جوالعاء وانصفه ولنذفه وانظره
بالطز البهاء جودا من لدنا انا كنا جاودين ان يا كشتي فلتر
مثل ذلك ثم عن الله ربكم تستنبشون حيث لا يرى فيكم الا
الله ثم باسماته تستدلون على انه لا اله الا هو اله من القيون
وان ما حضر من ايد بنا عما قد انزلنا على فطرته تلك الآيات
لدنا انا كنا منزلين قد نزلنا على فوادء بما قد علمنا في نفسه و
نطقنا بذاته على انه لا اله الا انا القدار المقدر ولتذكرون
ذلك الحرف في ذلك الاسم على ما قدر من قبله ذكرا من لدنا
انا كنا ذاكرين بسم العلى الجواد لو نضر كل ما خلق ^{ينطق}
في تفسير حروف الاول حروف الباء ما قد خلقت فيه من ^{قلوب}
لا كبروا انا لا يبطل شئ عالمين ان قل ولكنكم في تلك المرات
ضيم مرات البيان لا تشهدون ان قل وان يجعل الله
اجر السموات والارض وما بينهما مدا البيان ذلك الحرف ^{لنشد}
كلهن قبل ان يظهر معنى من ذلك الحرف وانا كنا بكل ذلك ^{لنشد}
وانا كنا على ذلك لشاهدين فافا شهدت ما قد فسرت الحرف
الاول من عند ذكرا اسم ربك الازل الازيل قدار ان الحرف
الانى ذكروا على في الفطرات ان قل وقد اظهر في تلك البسطة
سرين مجيبين لا يشهد عليهما الا اللوحدون قل الاول انزل

اسم الآلوهية من بعد كلمة الاسم لما اراد ان يبين مراتبة
نفسه لله رب العالمين وقد اشار بذلك في حرف الاخر
حرف الدال الذي قد ذكر فيه اسم نفسه باسم قدوس
مظهر من يرجع من اسم حكيم قد اراد ان يرين كلفا في
ذلك العدد في تلك الحروف لعل الذين هم اوتوا البيان
يستنبثون لا يرون في حرف الدال الا الله وهم بذلك
يتشهدون بانه لا اله الا هو المهيمن القدوس ولو نشاء
ان نظهرن عجائب تلك الآية لا يكفين في ظهورها ولا
بطونها ما قد خلق الله في السموات والارض وما بينهما
انه هو العلام اللطيف قل الثاني قد جعل عدد حروف
الآخر احرف اسم عالم ينزل في تلك البسملة من اسم الله
المهيمن القيوم الى ان ذكر وقد اراد ان يبين كلابا في
انا في تلك المرات الدال لا استدلتن الا عن اسم آخر في ظل
اسم الله كمن الهواء من بعد النار قبل الماء لعلكم في حين الصقي
تعالون وقد ذكر في تلك البسملة عنصر الثلاث وما ذكر
ذكر الهواء لان لا يري في المظهر الا الظاهر فيه حتى كل بند
يستدلون وقد صنع فيه بصنع غير متبع حيث قد جعل
مقام الماء اسم العلى ليستنبثن كل المستنبثون بان الى اذا

كبرمت درجة يظهر اسم الحق في العالمين قد اراد ان
 يفيض كلا في انا الحق في الاول قد اراد على سنين الواو
 فاذا اتم ستر الحق في تشهدون يقولون ان الله الحق وانا
 كل به مؤمنون وقد اقرت بذكر الحق عدد الباء ليستبين
 كل في كل اسم على الله الهيم الضيم بان الباء قد اعطى مثالا
 من نفسه وجعله على ذلك الخلق فاذا يظهر كل اسم العلى في
 الكتاب صراط الله في العالمين اله ان قال مخاطبا برأته
 ان يا ذلك الهيكل قد خلقناك على تلك الاسماء الحسنى و
 جعلناك كلشى في اسمنا الذي نشر اليها بذكر هو لتكون
 آية من لدنا على العالمين وقدرة مستطيلة على من في السما
 والارض وما بينهما ثم من في العالمين قل ان هو اعظم
 الاسماء في كتاب الله اتم في الها واسماء الها تذكرون ثم
 في الوا واسماء الوا وتشهدون اله ان قال غرور
 هذا ذكر مما قد ارادت المرات في ذكر كل الدال حيث ما
 اتم به لتكبرون ولقد نزل من بعد ذلك كلمة الباء ثم الميم
 ثم الراء آية العالمين وفيه قد بين خلق كلشى تنزيلا من
 العالمين وقد اشار في اسم العلى بدرجة الثاني من اسم
 هو ثم في تلك الاحرف بدرجة الثالث من اسم هو اعظم

تستدركون اذ في درجة الأول ظاهر الهيكل هاء وبالطنه
واو اتم هو البهاج تشهدون وفي درجة الثاني ظا
الهيكل حرف النون وبالطنه حرف السين فاذا اتم عند
الجمع اسم على تشهدون ولذا قد نزل في ذلك الاسم ذكر
من عندنا للذين هم يستدركون ثم في درجة الثالث ظا
الهيكل ثاء وبالطنه خاء اتم في اسم الغنى عدد تشهدون
قد اشار الى نفسه في محل مراتب الهيكل لان اذا ثبت التاء
يتضمن الخاء ويظهر اسم الغنى من عند الله الواحد القناء
فاذا يغنيكم الله بظهور نفسه ان اتم بقاء الله تستغيرون
وما ذكر الهاء درجة الأول في هيكله ولا حرف النون
درجة الثاني وقد ذكر درجة الثالث لعلمكم انتم بها طيبها
تدركون وقد اشار لسر ممتنع مفيح ورضه مرتفع رضع
في تلك الاحرف الثلاث لمن يشهد الامر من عند الله الجليل
الجليل المان قال قد اراد ان ينبي كلابان ذلك الباب
اول من اجاب الله في ملكوت السماوات والارض و
ما بينهما في العالمين لان تلك العدد الباب ثم على ان اتم حتى
تحسبون وقد اراد ان ينبي كل المتقون بان ذلك التاء
في مراتب الاحاد باب وفي مراتب المآت اعم التين وذلك

اقل من قد اجاب الله من اول الذي لا اول له الى اخره
 لا اخر له وكل بما قد اجاب ليعبيون وبما قد اظهر يظهر
 وبما قد ابطن يبطنون الى ان قال ثم اراد ان
 يبين كل التقون بان في كل ظهور يظهر من الله كل ما يفر
 في ذلك الظهور ليثمن الاشجار عن الله الواحد الفطار
 الذي خلق السموات والارض وما بينهما وانه لا اله الا هو
 الواحد الظاهر وقد اراد ان يبين كل ما في انا ما اثرت
 من البيان فضلا من الله على وجود من عنده ان فضله
 كان على عظيم وان جودة كان على كبير ان يا ^{عظمت} ^{قلنت}
 في ذلك الرضوان كيف قد اثمرت شجرة الهوية ^{بشمرة} ^{بشمرة}
 تستبني عن مجليها على انه لا اله الا انا المهيمن القيوم فلتر
 قدر تلك الثمرة فانه قبل ما جعل الله ان ثمر قد اثمر وهذا
 آية من عنده للعالمين فلتر من قدر الثمرة على شجرتها فانكم
 اتم مثل ذلك قليلا ما توجدون في كل فصل لم يثمر الاشجار
 وان ثمر لم تبقى على شجرتها ولكنكم في ذلك الظهور كلتيهما
 قد تكون ان ياتوا الازلي فاشهد على انه لا اله الا انا
 النبات المنبع الرفيع ان ياتون الابدى فاشهد على انه
 لا اله الا انا النوار الرفيع المنبع ان ياتوا الاحدى ^{شهد} فاشهد

على انه لا اله الا انا الهدى المهدي الهدى ان يا خاء الا
 على انه لا اله الا انا الخلاق المقلب النبيل ان ياسين الربا
 فاشهد على انه لا اله الا انا السباح المتناصف المنيف ان
 يا واو الصمدى فاشهد على انه لا اله الا انا الواحد المتفاد
 البديح تلك مراتب هيكل الانسان في درجة الاولى انتم
 اسم البهاج تشهدون وفي درجة الثانية انتم اسم العلي ^{تشهد}
 وفي درجة الثالثة انتم اسم المغنى تشهدون وقد اشار بحر
 الماء لعلمكم انتم منتهى مراتب الهاء في الباب تدركون و
 ان اريدن ان افصلن ما يتحقق حرفا مما تجليها له به ^{بنفسه}
 لا يحمله كل العالمون وكنا قد ذكرنا ذكرا الذين هم يستطيعون
 ان يعلمون واخونا المعاني في مجيها الى ان يتاء الله ان
 يظهر حاله هو العلم المتع المحبوب فقد ذكر كل ذلك ^{تفسير}
 ثم كل ما صعدت من المرات من الكلمات بين يديه ^{قال} ان
 اذكر ما نزل من عند الظاهر في المرات باهه الواحد الظهار
 وقال تعالى باهه الله العلم القدوس انى انا الله لا اله الا
 انا السلطان المقدر قد خلقت كل شئ بامرى وانى انا
 كنت نصارا منتصرا وانا قد ارسلناك ان ياتنا الازلى من
 لنا وجعلناك لما خلقت واخلق ثناء منشور الاستضيئ

كل نبوي وليكون بك لنفسوا الحق معادا وليصرت كل
دعوى الحق وتكون في أيام الله بالناصرين نصارا وبالجاهل
جبارا الا ان قال وانا نحن قد نزلنا الماء من لدنا
ليكون كل لله معادا وليكون كل لله نصارا وليشهد
كل على قدره بهم بانه لا اله الا انا قد كنت على كل شيء مقدر
كذلك مخلوق ما نشاء وانا كنا على كل شيء لقدرين وكذلك
لجملين على قوادس من نشاء وانا كنا بكل شيء عالين الا ان قال
ان اشهد وافي انفسكم بان هذا عبد في ملك الله قد امن
بالله وآياته وكان عبدا في ام الكتاب نصورا بنصر الله
بشاه بنصره انه كان نصارا نصيرا شهد الله انه لا اله الا
وان هذا عبدا لله من قبل ومن بعد وكان لله عبدا معادا
الا ان قال فلتصنع ما يغنين ذلك الطير على شجرة البهاء
بانا كنا لجملين لينطق من لسان الله على انه لا اله الا انا قد
رب العالمين جميعا لا ينطق الا عن الله وبه انتم في المرات
تنظرون كيف يستطعن عن الشمس حيث لم يرف فيها الأمن
تجلى فيها الها بها بنفسها على انه لا اله الا انا رب العالمين جميعا
ان يا ناء الا نلى كلما نطقت ذلك من لسان كل شيء حيث
قد خلقناك على هيكل ما قد عرفناك في اسمنا البهاج البهيج

البهيج قل ان ياكلشئ وما من العلاء الله واننى انا اول العابد^{ين}
قد خلقنى الله بامر^ه والهمنى من عنده ما يشا وانه علام قد ير
لاضرين بما قد علمنى الله فى نوادى من كلامه ربي الخ من عنده
انما تم فى ايام الله لا تشكرون قل اننى ما تعلمت مثل ما انتم تعلمون
قد فطر الله كينونتي بامر^ه وانطقى كيف يشا من عنده
انه علام لطيف وانى ما تعلمت مثل ما انتم تعلمون ولا اعلم مثل
ما انتم تعلمون ولكن الله قد تجلى لى بى بنفسى وانطقى من
عنده بانه لا اله الا انا العزيز المحبوب ذلك من فضل الله على
وعلى الذينهم بما قد اتى الله ليشكرون ان انتم حسبتم لكم
قد اكتسبتم فى ادلاء اسماء الله ما قد انتم تحسبون قد انطقى
الله بانكم انتم توفنون بان ادلاء الامر عند الله احياء واننى
انا مرقد حرف من حروف الاول فى الكتاب قد احيانى الله
بعد ما انتم فى قد كسبتم ما تعلمون وسيعلم الله بينى وبينكم
انه هو خير الحاكمين وسينتقم الله عن الذينهم قد اكتسبوا
فحقى ما اكتسبوا ثم عن الذين هم ادلاء على الله بانه كان قهارا
قديرا لانه قال فلا تقولن اننى انا السر من قبل ومن
بعد فانا قد جعلناك مسررا للاسرار من قبل ومن بعد و
انكنا على ما نشاء لقادرين ان يالفك الازلى فاشهد على

انه لا اله الا الله المولى المتعال ان ياباه الازلي الرب
 قال ان يا عين الازلي فاشهد على انه لا اله الا انما الغفا
 المختفر المتعاف قل نزل من عنده ان اشهد انه لا اله الا
 هو قد جعلني امة غمام نفسه انه كان جبارا مجتبر اجيرا
 وقد جعلني امة نوراً من عنده وانى قد كنت في اقب العز
 مقعد القهار مرفوعا وانى انا عبد قد سيرني الله كيف يشاء
 بامر الله انه كان خبير لطاف لطيفا ولو نريد ان نذكر ^{منها}
 كل آية على شأن ما نزل اتم عما قدر فيها تحتجبون وقد انزلنا
 ليا ناكل واحد واحد انتم بها كل خير تدركون انما قل
 قل ان مثل ما نزل الله على فوادي كمثل ما انزل الله على محمدنا
 قبل ومثل ما نزل ^{الله} على نقطة البيان من بعد ومثل ما نزل ^{عليه}
 من يظهره الله من بعد في القيامة الاخرى ومثل ما نزل ^{الله}
 على من يظهر من بعد من يظهر في القيامة الاخرى كل من
 عنده وما من اله الا اياه وانما كل عباده وانما كل له سلج ^{ون}
 قل انى ما اردت الا لانصرن دين الحق من عنده ان يا كل ^{شئنا}
 اياى فانصرون قد خلق الله ذلك الرضوان لى ولم يدخل
 فى البيان فلما الى قيامة الاخرى فيها متنعين ولما نزل
 الله فيها الحافظين وانما فلما لك من قبل ان ياتاه الازلي كيف

عرفت الله ربك ورب كل شيء رب ما يرى ورب ما لا يرى رب
العالمين قل انى انا قلت سبحانك اللهم ان لا اله الا انت انت
كنت رب العالمين جميعا الى ان قال ان ياتوا الا الى ان
ياتوا فهديتك الى صراط حق عظيم وبعثنا حرف الاخر من
نفسك ليرضين نفسك عن نفسك بما قد شهدت من قبل
فى سبيل الله وانا كنا على ذلك لمقتدرين قل ان ياد الله
فلتبعن كلكم اجمعون عن راقدا قد تم فانا كنا المبعثين الى
ان قال قل ان مثلى كمثل بلورة صارت نارا انتم اياى كالتصو^ر
فلتظنن الى الله الذى قد تجلى لى بنفسى فانا كل لله عابدون
وانا كل لله ساجدون ان اجذب الهائيات بما قد القينا فى
فؤادك من جذب الجذاب جذيبا وقل من لدنا انه لا اله الا
انا لم يكن غيرى للعالمين ربا قد بما ولا روفى بكل شى علاما
قد برا وكل ما تغيت فى الايات تغنى طير من طير السماء
وانا قد ترهناك عن ذلك تزيها جميلا وان كلما قد تر^ت
فى الكلمات رنة من رنة نحل الجبوت وانا قد قد سنا^ك
عن ذلك تغديسا لطيفا قل ان لا امر لله من قبل ومن
بعد وانا كل له عابدون واذكر من الله انه لا اله الا انا
وانى انا قد كنت محبوب العالمين جميعا قل كل لى من

قبل ومن بعد وانى انا كنت عن العالمين غفيا وانا قد
خلقتك من اول الذى لا اول له وجعلناك من لدنا
ثا وازليا وانا الطغفك الى اخر الذى لا آخر له وانا الخلقك
خا و قد ميا الى ان قال ان ياتاه الاذى انا قد
ما دعوت الله ربك من قبل وانا كما سامع من قلت سبحانك
اللهم فابعث من عندك سلطانا مقفدرا على العالمين
ليدخلن كل في دينك يجبر من عندك وقهر من لدنك
انك كنت على ذلك لمقدر قد ير قل ان الله يستجيب
دعاء من يشاء والله قريب مجيب وانا قد جعلناك سلطانا
مقفدرا على العالمين لتدخلن كلا في دين الله يجبر من
لدنا وقهر من عندنا وانا كما على ذلك لمقدرين قل
ان يا ادلاء الله فلا تقربن ما يخزيكم فلتستعينن بالله
ربكم فان الله قد نصرنا من قبل ونصرنا من بعد وانا كما
بالله لنصورون ان يا ادلاء في فلتنصرن بذلك فانكم ا
لنصورون ان يا اسمائى فلتستعينن بهذا فانكم اتم
لمفوعون ولكنك فلتحفظن نفسك والذينهم فيسبون
اليك ان لا يصلن اليك ولا اليهم من حزن قدر قطره وانا
كنا عليك لمحافظةين ولا يؤتمن الايات ولا كلمات ما منزلنا

ألا الذينهم يعرفون بأمر الله وهم دين الله صبصرك أن يا
أدلى فلتعظن ذلك النص من عند الله وانتم بانفسكم في
اموركم تفكرون وتظهرن قدرة الله على الارض ^{عليها} ^{وذلك}
فانا كنا على كل شيء لقديرين وانا كنا فوق كل قاهرين اني
انا الله لا اله الا انا قد نزلت تلك الآيات لان يشوق ذلك ^{الطوبى}
فحين ما يصفن في جوال السماء ويدفن في قدس البهاء فضلا
في الكتاب انا كنا فاضلين الى ان قال فلتعرفن قدر ايام الله
ولتعلن الثمر على شجرته ليرببه الله من عند لانه هو خير البر
الى ان قال ان يا اولي البيان بعد ما قد جعل الله فيكم حب
من يظهر الله ثم رضاه لا تتعجبن عن ثمرات انفسكم ثم
يوم القيامة اتم ايا اولي البيان كلكم اجمعون عليه ليخرجن
ثم من هياكلكم مثل هيكل البهاج بين يدي من يظهره الله ^{مختص}
وتسجدون ودين الله تصرون الى ان قال ولقد
ناجى الله المرأت جناجات رباح حيث يشهد من ينظر
اليها بانها قد ظهرت من كينونة الفطرة من دون ان
يلاحظن جروفاتها على صور العلميه ولا ذكرون في ذلك
المقام ذكرا من لدنا للناظرين فقد ذكر الدعوات هناك
ونزل لكل دعاء ودعاء من عندنا رحمة لمرآة ومن معه و

ومن يهتدى الى ذلك من سبيل الى ان قال عز وجل
أمر الدهر است ولتنزل اللهم على مرآت ذاك وبلورية
نفسك ما يعرجها الى افق الأيهم تجلياتك ويصعد نفوساً
الى ذروة الاعلى بظهور مرآتك ودلائلك واياتك وبروك
وما انت عليه من شئونك وتجلياتك لترينه ما يرضى
به كينونيته من عندك ولتصنعه ومن ينصره بكل نصرتك
وتحفظنه اللهم ومن يحبه بكل حفظك ولتقرن اللهم عبداً
بكل جودك ولتسكن اللهم فؤاده بكل فضلك ولتنزل اللهم
عليه ما يرضى من عندك وفوق ما يرضى اليك علام قدس
ولتذكرن ذلك الحرف في ظل ذلك الاسم على ما قدس من
قبل ذكرنا من لدنا انا كنا ذاكرين وان تقرن حرفين الاولين
كل واحد عدد الهاء بالليل والنهار ولكنكم ان تقرن الحرفين
الاولين ليكن فيكم والله غنى متعال الى ان قال فرجود
الثالث وانا لما شهدنا خطبا من عند مرآتنا قد ارادنا
تذكروا ذكرا للتذكريين الذينهم يحبون ان يذكرن ما
ذكرهم الله وهم يذكر الله فرجون الى ان قال هذا ما نزل
من الخطب المرآت اتم فيها نظرون وقد ذكرنا جبر وغير
نزل لها خطبة غمعة الى ان قال وقد استكفيت

بتلك الوعظ المنيعه عن بيان الخطب اذ نزل الخطاب
لانصار ذلك الظهور وخلق ذلك الظهور لا يتصور
يظهره الله فقد ذكرت ما هو المقصود عند الله والجزء
في كتاب الله الان قال ومن ينظر في نفس الخطاب
يستشهد على منتهى الشرف ويستعرف بان هذا
لم يكن الا من تأييد منزل الصحف وتحويل مقدر قدر اذ
من فطق هذا او كتبه ما تعلم وقد انطقه الله بقدرته
وخطه كينونته بمشيئته يحب الله ان يربيه حتى يستلج

الى ذموة وجوده من جود موحده ويستظهر من عند
لثالى الكلمات ما قد خلق الله في كينونته ليكون آية ودية
للاظرين ومنها نزل فرقيع الشرف الى مراتبه بخط ربنا
العزيز الى ان قال هذا الكتاب من عند الله المهين
الى الله العزيز المحبوب ثم اشهد على انه لا اله الا انت الهين

القيوم الى ان قال اذا انقطع عن ذلك العرش
قلوا من آيات ربك ما يلقي الله على فؤادك ذكرا من عند
انه هو الهين القيوم وابل عن نفسى في كل ليل ونهار
ثم عباده المؤمنين انى انا الله لا اله الا انا العلام المتدبر
وان شئت انى انا الله لا اله الا انا السلطان المتبع وشهد

هذا الكتاب من عند الله المهين
الى الله العزيز المحبوب ثم اشهد على انه لا اله الا انت الهين

باني الناحي في افق الابهي اصح كل من يذكرني بذكرى ابي
وانني انا خير الذاكرين من يحضرين يدي عرشك
فكانه قد حضر بين يدي الله المهيمن القيوم ولم يكن خيراً
الكبر عاضراً اذا كان من الموقنين ثم اشهد بان الله لطيف
فوق كل ذالطف لطيف اله ان قال

واحضرين يدي الله بما كنت عليه من المقدرين وبلغ
امر بك الى العالمين وابع الى ما نزل في البيان بمنهاج
عز وضيع واذكر بالحسنى كل الذين هم امنوا بي ثم بكلماتي الا
يختلفون في امر الله وهم عن الصراط ليعبدون فان
يظهر الله في ايامك بمثلك هذا ما يورثن الامر من عند
الواحد الوحيد فان لم يظهر فايقن بان الله ما اراد ان
نفسه فنفوض الامر الى الله ويحكم ورب العالمين جميعا و
امر بالشهداء الذين يتقون في دينهم وهم عن حد ودائه
لا يجاوزون وان من كان عندك قد علمناه جواهر
العلم والحكمة فاستجب عنه فاننا كنا المنبئين ولكرمته من
عندك بما كنت عليه من المقدرين وان ابواب البيات
قد قدر على عدد كل شئ واكتاما اظهرناه الا احدى عشر
واحد لكل هيكل واحد من هيكل التسعة قبل العشرة احدى

في البهاين ومن يكن عنده يذكرك ثم يقول انما كل با
 ثم يكلم الله مؤمنون ومنها نزل اسم الكتاب الكريم
 الله اكبر تكبيرا كبيرا ان يا كريم قد وهبناك واحدا من
 حق واحد الاول لتعظن كل ما نزل من عند الله ^{التي} لتبلغن
 اسم الوحيد وتستنعمن يكتب آيات الله ما انتم مراد
 لا تعلمون ومنها ما خاطبه الله بلسان عباده وقال ان الازل
 يحفظ نفسه ولو لم يؤمن به احد من العالمين ومنها نزل
 بخطه الابرار اسم الانيسر الى ان قال بقصة سيد العظيم
 لرضن تكويوت بوسطه قرب وحيد وحفظ والله خير الخاطين
 وايضا نزل الله بخطه الابرار اوله يذكر ذكر الازل شعوف
 شده وغر رضه اورا محبوب درشته ولا غر حفظ النفس خورا
 در هر شان محفوظ درشته الى اخره ومنها نزل ^{العظيم} اسم
 بسم الله العظيم ذي العاطين بسم الله العظيم ذي العظيمة
 الحمد لله على ما اشرق من انوار صبح الازل والطراز ذكر الازل
 كما هو اهله ومستحقه قد نظرت الى ما قد اثأت ^{الحمد} فقله
 على ما قد بلغت قد اجبتك في آيات متطبرات وقد بنا
 لك ما اجبت اذا مرضى فواد محمد ٣ عن نفسك ولتراقب
 حق التراقب المرات المتعكسة الابدية الالهيطة علمه بجزن

ولتضمن بالله فانه هو خير الناصرين ولتحفظن مرات الله
ولشوقه وتكونن به نصارا وارسل ما يشرق من انوار الازل
فانا كنا لهجين ومنها ما نزل للسيد حسين الرضوي الى ان قال
واستكتب من كلمات ما قد ذكرت اعلمه في الكتاب فان
كل على الله ربه مستدلون ومنها ما نزل الى سيد المراد
الى ان قال وجعلناك ملكا لتحدثن بما نعلمي المرات الازلية
عن مجليها وتراقبن ان لا يخطر بقلها ما تخدبه نار فوادعه
تكونن له ولما يريدان يبلغ كلا في ذكر الله حفا ظاهيلا

ومنها ما نزل بخط الابرار اسمع الكريم الله الكرم بسم الله
الكريم ذي الكارمين بسم الله الكرم ذي الكرماء قد
بهتني ان يا اسمي في المرات الازلية حيث قد حكى عن الله
ربه ودل على الله موجوده المدلج عليه كما هو اهله ومستحقه
كحال تواقب اول در خط آن وانه در شوق وارتهاج آن درشته
که در ذکر امکی نه هم خطور فرین بر قلب سناخشر وارد نشود چگون
اگر بگویند بید و بیخ لرح مطرز اندک تا روان بخط ابرار روح و ریخ
فرستاد با شکر و کمال حفظ در آثار الله درشته چه از لاد چه
بدینا دشمنات ثمره بهمه رادد الروح تذکار آورده حتی
ببصر کم الله به انه خير نصار قدیم ولتحفظن کل ما نزل من

عند الله كعبيات في كل حين وقبل حين وبعد حين وان
كان عليها هنالك فاذكرة بالشمس لينظر من الله باسمه الى
مراته الله ووجهه فاننا كنا ناظرين واحضرين بيدي الله
قد رفع الى الله ذكرنا من الله في الكتاب انه هو خير الذكر
ومنها انزل بخطه الابرار اخيه البهار الى ان قال الحمد
علي ما اشرف كما هو اهله ومستحقه از حضرت ابراهيم
الراحمه که از جوهر ولد و سازج انجذاب متعكثه مشاهد
شد الشكر الجليله جبر و غر كمال تر اقب در روح و ارتواح
ان نظور درشته که در ابراج مشرقه بر فوآردان ساکن نکر دو بوسه
شوق در خط و املا بر نهج کمال از برابر او فرام آورده که مطلق
مشاهده خرفی نیراوند جهر انهماید و کمال حفظ در حق بودن و
آثار نخر و ندان در شسته آوقت خود والله مع الصابرين
ونها نازل لاسمه الباقر الى ان قال

ان امل في كل ليل ونها وعددهم الاخر في الآية وقل نصرا
هه بالذکر الاذل تنصير او فيما

ونها نازل لاسمه النازع الملا حيز الخراسان في الدرر مستشهد في
رض الطاء الى ان قال وان هذا لا يمكن الا عند ظهور
من يظهر اهه وقبل ظهوره فاستمسكوا بالمرات اللد

على الله ولا تختلفوا في الله فان في عالم الاسماء لا اله الا الله
وحده وفي عالم الخلق هذا مرات قد دلت على شمس الحقيقة
ليقولكم بقوة الله وتجلي عليكم بمطالع الله ولا يريد الا الله
ينصركم الله به ويامركم بمناهج احدي عشر واحد وقائم
من تلك المناهج بين من عنده من اول النصوص حيث قد
علمت من يكتب بين يدي الله مناهج الظهور والبطور
وان الحق قد انحصر في البيان وان ما دونهم لا شئ عند
وان ترتيبهم احياء لم يكن فيهم روح معرفة الله ولا رضاه الله
الان قال فتعقطن ذلك كعينيك وتبلغن الى المرات
ثم كل ادلاء ربك وامر كلا ان لا ينشروا ذكر المرات لثلاث شهد
من خزين حتى يبلغ الله اليه اماراه كله ويبعث من يشا وبك
ويبين مقادير ما نزل في البيان بحكمته

ومنما نزل الى سداه فلا تقارن ادلاء ربك وامر
كلا ان لا ينشروا ذكر المرات لثلاث شهد من خزين حتى يبلغ الله اليه
اماراه كله ويبعث من يشا وبامره ويبين مقادير ما نزل
البيان بحكمته ومنما نزل الى سداه

فلا تقارن ادلاء ربك وتستعين باهه وتستوكلن على الله
ولتصعدن طير السماء على الفانكم وان شهدنا ان لم يوصل

حزوت اليه لاء ذنك بان تبغضن في كتبك ذكر نظيره في جبر العما
وتغوصه في طباطم الشتاء الى من على الارض ظهر اذ هذا
غلبون في البيان وجوبون في ذلك الرضوان ولكن قد استغنى
عن بلاغ امره لان لا يوصل اليه ما يخبره حتى يفجر الله عز
وجل عن عبادة ويظهر امره بايدي قده وينزل مفاتيح
فضله واكرامه من ايدي ملائكة رضوانه

رمنها نزل لاسم الكريم وان ما خلفت به حفظ
ما نزل في البيان وما يظهر من عند شمس الرضوان اذ
نزل من في الجنان الى قيامة الاخرى وسطوات الله
في النار الى قيامة الاخرى اله ان قال وساوهنا
حتى ما قدر لواحد من واحد الا اول جزاء ما استعظمت كتاب
وان ظهرت شجرة الرضوان في الرضوان

وسها نزل في كتاب ابن الملوك اله ان قال
وقد شهدنا من الشجرة من ركن الطين كما انتم به تجذبون
قد امرنا ان تذكرها في كل ذلك الاسم تذكروا وبشري
الذينهم به متعالين ولو اردنا ان نضرب كل حرف منه
لا يمتن خلق السموات والارض وما بينهما في كل ذريره
عظيم قل في كل حرف كتاب عظيم يظهر الذينهم اولوا العلم

عند الله اذا هم يشاؤون ومنها نزل في صلاة اليباكر الا ان قال
فاحفظ اللهم ثمرة التي قد اظهرتها في البيان وارجع اليها
ادلائك به بما تحب وترضى على منهاج امرك وارفع ذكرك
كيف شئت وانى شئت ولتربين اللهم شجرة البيان الى يوم
من يظهره وتظهرن اللهم في راس كل صمت وستين سنة
هيكل من هياكل الواحد ليرفعون منا هجلك في البيان و
ياخذون ما قد قدرت من مطالعك في البيان الى يوم تشرق
سمائك وارضك وما بينهما بظهور من تظهره

ومنها نزل في ترتيب ذات حروف سبع فرررض اعلم تلك
ايات نزلت من عند الله السبع المنيع تحضرين يدي اسم
الوحيد ليذكرون عباد الله المخلصين الذين هم في بحر الاسماء
ليسيرون وفي بحر الخلق يذكرون

ومنها نزل لاسم الجوار الا ان قال وانما نشرك بمرآ
قد حكيت عن الله ربك في سن عدد الواحد ليتلون
من عند الله بما نطقين على فطرته جوذا من لدنا انا كنا جارا
هذا ما ترضى به ثم ما ترضى به طوبى للمستدركين وقد
ارسلنا اليك لوحا من اثره ذكرنا من لدنا انا كنا ذاكرين وان
أهبن الجود كلشي فنفس الجود أكبر عند الله اذ كل به يخلقون

ومنها نزل في كتاب الاسماء، فرمته اسم الهرة لاسم الهل
 الملكان الذي هو نيب الحرف الراء والياء في الرض على
 وان ما قد مثلت عن بعد لاسمه اسم ربك العلي العظيم
 عن ذكر من يظهر لاهه هل من الله غير الله يظهر من شيء كل
 ايه من عندنا قاثون ولو لم يكمل خلق ذلك الظهور لم يظهر
 نفس الحقيقة وكل ما يظهر في كل ظهور من ارباب الاسماء كل
 ايه ربهم مستدلون مثل ما قد علمت المرات واستنظفت
 عن الله الهيم المتعال فتصرون بمن اراد ان يصريه الله
 فان هذا اعز العالمين قد اراد الله ان يصركم به وبسكم قد
 انه كان قد اراد ان قد يرا فلا تقص من لا يوقن به لان لا
 يوصل اليه ما لا يجب الله له ولا احد من المؤمنين ^{تحتفظن}
 فصل ثم كل اداء المؤمنين وللكافرين المرات واذكر من عند
 ربك ما كانا ذكرين ولتوصين كل اداء الله المؤمنين فلا
 تعلمن على تحدث به فتهن وانتم لا تستطيعون ان تحفظوا
 ولتوكلن على الله ثم باهه تستعينون ولتحتفظن مرات الله
 ان لا تمسوها حزنا من الذينهم لا يعرفون امر الله حتى يصركم
 ايهه انه هو انصر لانصرين الى ان قال فلتروا انفسكم
 ثم ادلائكم فانكم انتم في ايام الله مثل تلك المرات تستعكسون

ويفطرتكم من تجلى الله تنطقون ومنها ما نزل في سجدة الابرار
مهمومهموم وكتب فراسد

اسم الله الوحيد في البهاء الله الكبر تكبيرا كبيرا
هذا الكتاب من الله الهميم العليم الى الله الهميم العليم قل
كل من الله مبدون قل كل الى الله يعودون هذا الكتاب
على قبل نبيل ذكراه للعالمين اليمن يعدل اسمه اسم ^{جده}
ذكراه للعالمين قل كل من نقطة البيان ليدون ان يا
اسم الوحيد فاحفظ ما نزل في البيان فانك لصراط ^{واضحة} حق ^{عظيم}

ومنها ما نزل للهدى بخطه الابرار وصورتها هكذا

الله الكبر تكبيرا كبيرا انا انا الله لا اله الا انا كنت من اول
الذي لا اول له كيانا دائما انا انا الله لا اله الا انا لا كونى الى
اخر الذي لا اخر له كيانا دائما ان يا اعم الرحيم فاشهد بان
له نزل كان جيا بانيا ولا يزال ليكون مثل ما قد كان يبدع
الامر من الله ويرجع الامر الى الله وان الامر ينتهي الى السلام
لان ظهوره يفسد حجة ومن بعده ان اظهر الله مثله ذا
حجة ينتهي اليه والا الامر بيد الشهد او في البيان الذي
عن حدود ما نزل في البيان لا يتجاوزون الى يوم من ^{نظرة}
الله في القيامة الاخرى فان به يصلح كل امر ومن في الارض

الاعلى اصحاب الرضوان كلهم ومثلهم الذين هم باهه وايا^{ته}
مؤمنون وموقنون وانل البيان بالليل والنهار بعد
ماهاج ربح الضربلج ما تكتبنه الى اسم الوحيد مع القدر^{طنش}
والاكن من المستخفظين واذكر من الله كل المؤمنين و^{لنفسك}
كل المناهج عن يكتب آيات الله ولتصره بما كنتم عليه من
المقصد بين

وايضا ما نزل الله فرزه وان عرش الوحيد عرش^{شي}
مثل ما كنت حيا وكان حيا ولكن ما ينبغي لى لا يدركه الا الله
رب العالمين الى ان قال وان ما امرتم به بالوحيد
لما قد وهبنا اياتنا وجلنا عرش بطوننا للعالمين قل
ان يا اولى البيان لا تختلفون فى امر الله وكنتم على منهاج ا^{جيد}
لثابتين الى ان قال يحب الله ان يظهر كلما نزل فى
البيان بما يجربون من يدك ويحفظ عندك للوحيدين
واذا شاء الله يوم عز المؤمنين ينشر من يدى امم الوحيد
ذكر الله للعالمين ذلك ما قد احب الله ربك ويحب من
بعد انه هو احب الاجيبين الى ان قال وان ما د^{منت}
الشمس مشرقه كل بضائها التستضيئون ومن بعد ذلك
من يلون آيات الله بفطرتهما انتم بضائها مستضيئون

ومن يبد لها الوطيع بمثله فانما انتم بمثله مهتدون وانتم
بضياء الله مستضيئون الى ان يكمل الواحد فاذا انتهى
الامر الى الله ان يا اولى البيان تصبرون فان الامر يبلغ
الى الله ولا يجب ان يظهر الله الا في يوم من يظهر به الله
انتم يومئذ في نصر الله لتسارعون الى ان قال وان تصبر
بالله ثم باعهم الوحيد لينصركم الله اذا انتم بما قد قدر الله و
بما تقدرون وتدبرون الى ان قال سبحانه اللهم
قد نزلت البيان بقولك وانك انت خير المنزلين فلتحفظن
الهم ما نزلت ومن فيه من كل حي وميت كيف شئت و
اني شئت فانك انت احفظ للاحفظين حتى تعرض كل
البيان على من يظهره الله فضلا من عندك انك انت احفظ
الاحفظين وقبل ذلك تجتمع كلمة حتى لا يقطع من حرف
ولتبلغن الى ذكرا سمك الواحد المتوحد الوحيد الشهدان
على كل ما يشاء من الفصيرين انما كما بدأ من الله وانما اهل الى الله
لعيدون حسبنا الله الذي لا اله الا هو اله الصمد القيوم
ومنها ما نزل في ترتيب زلات حروف السبع بخط الابر الى ان
ان يا اولى البيان فلتصنكن بدين الله ولتصدقن بكل ما
نزل في البيان ولتصنرن اسم الازل الوحيد الى ان قال

والتسكن بحبه فانكم اتم به لتنجون لا اله الا الله وان عليا
قبل نبيل نفس الله وان ما في البيان دين الله وان اسم
الازل الوحيد ذات الله

وسها نزل فر توقيع الخال الى ان قال وان الدين ^{يدل} قد
من عدد البر وليتزلن على اسم الوحيد انتم من هنالك ^{تسئلون}
وسها نزل الى مرارة في كتاب ^{لا} حسين الخرس في اسم الله
الى ان قال ولتصد قوت من يدعوكم الى الله وبكم
وان لم تضروه وتتهجوه ابدا ابدا اياه لا تحزنون وانا
قد جعلنا لكم في البيان شمس مضيئا يدلون على شمس الازل
اتم بها ما في البيان لتدركون تلك كلمة الابهي في ^{الدين}
اليها و اتم جواهر الحكمة من سوا ذج صيد عنها ^{تستشرون} تملكون و
بضياء ما قد شرحنا بالآيات من لدنا ويقدمنا بالليل و
النهار وكان لنا من الساجدين

وسها نزل لاسمه الوحيد الاكبر الى ان قال
فاذا على ذلك المثال في كل ظهور ارتفاع شجرة الفردانية
وامتناع كينونية الوحيد به لاستقلال شجرة الالهية ^{استقلال} و
فانية الربانية خير من عبادة ما خلقنا وما يخلقنا
وسها نزل فر توقيع الخال الى ان قال واشهد بان الامر في

الذين يوصل الى الله وكل به مؤمنون وقد خلق الله مراتب
 وانطقها بايات بيئات انتم من عندها تستنبطون الى ان قال
 مخاطبا للرحمة الاكبر ان يا وحيد فلا وصيتك بالوحيد فان
 هذا ما يرفع به دين الله في كتاب عظيم الى ان قال ^{سيفظه} ^{الله}
 في ذريتك ان يقضى ما ناعن البيان ما يورثن الملك ^{وظهر}
 امر الله على العالمين ومنها ما كتب في دعاء الى ان قال
 والملك قد اظهرت بديع الاول وشيث وصيه ثم نوح وسأ
 وصيه ثم ابراهيم واسماعيل وصيه ثم موسى ويوشع ^{وصيه}
 ثم عيسى وشمعون وصيه ثم محمد وعلى وصيه ثم من قد
 اظهرته بالايات في البيان وجعلت من شرجت صدره
 اية له في ام الكتاب للاق آياتك وحفظها بالليل منها ما كان
 عندك يصدق مر صدقته ويخزي من اخزيته ولا يرد
 غيرك ولا يقصد سواك ولا يرد من قد نزلت عليه اسم
 الخير ويشيت منها هجت وما يرفع به دينك من مراد انك
 فلتحفظن اللهم كل ما نزلت من عندك ولتعرضن علي من تحفظن
 بامرك فانك انت لم تنزل شي باقى وقيام دائم وغيرك يسب
 ويغير وانك انت لم تنزل شي لامتوت ^{وهو بيان} ^{در شترن} ^{محمد}
^{در اسم} ^{ابراهيم} ^{ما يد} الى ان قال حتى محمد ن كل ذرات الوجوه

من ملكوت البدء والغيوب على ما اثمرت شجرة الالهية
بالثمرات الالهية الازلية وما استورقت شجرة الربانية
ورقها الازلية الطرية وما اغصنت شجرة الفردانية
من غصن الابدية البدعية وما استحدقت شجرة الوحدة
من حديقة ساذجية كافورية وما نغنت بلبل اللاهوت
بالحان طرائر الكينونية وما تون طاووس الجبروت ساهي
تربيات التجذبة وما كفت حمامة الملكوت في جوعها القدا
والياقوت بثقوات مجدوية رفيعة وما تصفت ريك
العرش عند الزوال باجاح طرائر المجد والطنزوت حتى
يغذب الكل بندا، الاول انه لا اله الا هو المهيمن القيوم
ويرفع الكل بظهور الاول على انه لا اله الا انا العزيز الجبر
الا ان يمثل ذلك يثمر شجرة الوحدة وتجلي طلعة الرنا
ويستهي وجهة الصمدانية ويستغلي كينونية الربانية
ويستضي بلورية الالهية ويستجلي مرآة القدوسية
فانها متبهيه متبهيه بالهايين والبهياء والياهيات والها
الحان قال كل ذلك بامر الله ورضاه والا انها هي كينونتها
مستغنية مستغنية وبذاتيتها مسترفة مسترفة الاركان
تبارك الله من ذلك الطالع المتبادخ العظيم والشارق المتسأ

الكريم حيث قد جعله الله عزالم خلق ويخلق ويزخرأ
لمن يدع ويبدع ونصرالم حدث ويحدث وفتحالم
رزق ويوزق وكفالم ذوت ويدوت وطهرالم
حقوق ويحقق وضياءلمن ذرعه ويذره ففتحون اللام
ان ياطشئ لذلك الشرق المشارق ولذلك الطلع المنطأ
الان قال ولا تنظرون اليها الا بعين تجلي الله الان قال
ولست تعلمين ذلك الثمرة البديعة والطريفة الاذلة
كيف رقت كينونية حتى قابلت شمس الالهية وابتعثت
عن آياتها واساراتها وشؤونها ودلالاتها حيث لا تأ
الاماماه الله ولا ترد الاماقد اراد الله ولا تقدر الاما
قد قدر الله ولا تقضى الاماقد قضاه ولا تاذن الا
ما قد اذن الله ولا توجل الاماقد اجل الله ولا تكتب الا
ما قد كتب الله فان هذا اغرلم يطهره الله في يوم القيامة
وخرلم في البيان الى ان يقومن الساعة ويزخر وسر
لمن في ذلك الجنان الى ان يعبدون الله القيامة والله
قبل ان يعبدوا النجاة وان قبل ان يكلم خلق ذلك
الظهور لم يعبدوا الله خلقكم فلتقربون اليه بحكمكم وكم
ورضائه وامره وارتفاع كلمته وامتناع ولايته

در مقام دگر سیر مایه قد اصطفی الله سبحانه فی
الظهور مراتباً متنوعه و بلوریه مرتفعه تعالست فیها
شخص الحقیقه و تجلت لديها نقطه الالهیه و تحالست فیها
کیفونه الازلیه و ان ذلک من فضل الله و رحمته و هو
الله و کرامته و عطاء الله و موهبته و احسان الله و
جوایز الله و بدایعه الدعاء در مقام دگر از زمین
رعایه سیر مایه بالهائم لها من تلك الثمرة البديعة و باطنها
ثم طورتها من تلك الورقة اللطيفة و باطونها ثم طورتها من
الخصن المنع و باقرا ثم فخر لذلك الشجر المرتفع حيث
يستطین عن الله باولینہ و آخرینہ و ظاهریہ و باطنیہ
و یستدلن علی الله بکیفونیتہ و ذاتیہ و نفاختہ و
تنبیہ

الدعاء تنبیہ

هر یکعل از بیابان حیوانیه مناسب است بار در خصوص دگر
شکل از اشغال جاذب است مر جانی را بالخصوص در تفسیر
لو از مرتبت جدا کند کما انکه هر جسد را از مرتبت علیین قال
اصف ابن برخیا فرم اساطین الکماء الاشغال مقنا طیر للبرک
پس اگر نطفه صورت نسانه گیرد روح نسانه در او رسیده
شود و اگر بشخص حمار کرد روح حمار در او نطفخ میشود و کما

و همچنین بیان نفوس پنهانی را پس اگر صورت باطنی و صورت
 ظاهری و اقبال و توجه حضرت در الجلال و استیلا سر در اطلاق
 ظهورات لاهوتی خداوند تعالی می باشد بخور که الموه لدر زلف
 صفات تمایز و با کله نفضا و فوضد سمات تمایز شده اند
 الاشراف است سمات طبیعی است و بند تعلق با سر الله از
 شرفات ملکیه را گفته در رشته خیالی و حواس خوشتر از
 شرفات ظهورات جمالیه و جلالیه حیسیه است الله سعادت
 در افتد و محضه قلمی شرفا در فرضات اتمام گشته و شاید
 خوف بر سرش گرداند و منصب نبوتی یا اولاد کریمت فریاند
 و در این باب است عصمت انبیاء و اولیاء از هر نار و آبی قدرند
 شرف شدن آنها بر تنه نبوت و امامت چه اگر محض ظاهر و مظهر
 نباشد تا بر از فیض اسم کرم و عظم نمیکرد حسن و قبح اعمال
 که عبادت از خوبی و بدی باشد در مستقلات عقلیه می باشد پس
 هر غیر قدر نبیست باید از همه خطا که عقلیه پاک و نزهت باشد
 و در آن شروع که قدرند از او هم مستقیم بر صراط قریم بود چه باشد
 همچنانکه اخبار متواتر است در آنکه حضرت رسول در کفار و کفر
 با نیت در صوف بدایت بهجت و همچنین بهجت است حال
 سایر انبیاء قدر نبیست آنها و اگر صورت نفس صورت

ادبار و عرض بجه باشد در تکب معاصر حقیقیه نه کلمه در تکب نماز
 شریکه که است بد هیچ قبح آنها بوجه و اعتبارات متبدل گردد
 هرگز چنین شخص را این تاج خلافت لاهر و مکمل اهل بیات
 خدائے نخواستند و لایزال عهد الظالمین شاه بر زمین حال
 و کوره این مقال است پس بعد از تحقیق این مقدمه میگوئیم اما
 حضرت لذل پس است در حق او گوایر خدایند در آن همه ایات
 ماحده حقا که در واقع بر آت در موسم شمره کرده و اما جناب
 مدعی و آنچه در بدس سخن گفته است تا اول زمان بیان هرگز
 کن تا بدانی و آنچه از اول بیان تا اول زمان دعوی خود کرده
 و گفته نسبت با اولیای بیان و اعمال مجرمه در بیان در طلب
 با شر تا بیاید و یقین بدانی که چنین شخص تا بر ریاست کلیه و
 خلافت الهیه نگیرد و الله علی ما اقول شاهد و کس
 ایضا در مقام از بیان حضرت نقطه اولی ۳ عبارت
 ذکر میفرماید که قریب این لفظ عیاشد که کور خود تر می کرده
 و حجاب رقیب گشته که تا در حرف فاسر ۴ قیض نسبت
 پوشید و در دست حضرت لذل ۲ نور بر وجه که در سنه
 جلوه ظهور کند چنانچه از قبر ولید این معنی ذکر نموده و پس
 دیگر بر این معنی که خود حضرت در آخر همین کلام که ذکر این معنی

ظهور و سیر مایه و اما الوحیدان استحقاق لذلك الخ که صریحاً
 که وحیدان میباشند این معنی و محیر الکر و نه ستر که البته این معنی در تفسیر
 اشرف است از یک سبب و شکی نیست که حضرت لذل ۳ را در
 اعلی تفسیر بر محیر الکر ۳ بگوید بکسر و جود داد چنانچه دیدیم کلمات
 آنحضرت را و بالجمله آنحضرت در سند و ادق قسم نوریت
 پوشید چنانچه حرف فاسر قرآن در شتر ماه بعرضه ظهور نماید
 و جناب مدعوی هم مسر با این هم بودند و هم مدعوی مرتبه گشته
 و آنکه که فریاد گمیشان در ضمن کلمات و نحو آیات ایشان
 دلالت بر همین مدعوی دارد و الله اعلم بسر از خلقه ب
 و اینها وارد شده اند قهر در رخسار آمد اظهار که صفای خلاق
 میکند خانه مکرر و آن گنایه از مطاف است میباشد و سجده
 مدینه را مربوط خیر میسازد و این سخن علی الظاهر بعد المثال
 و بحسب عادت محال میباشد و شاید مراد این باشد که مد
 مقام الوهیت میباشد و مطاف خلق در نقطه اولی باشد
 خراب میکند و بر او تفوق میجوید و قول مدعوی که مگر از خود
 شریک در چه کرده است شاید بر این معنی است و سجده مدینه
 که گنایه از مقام رسالت و ریاست آنحضرت باشد
 بچوایه میخشد یعنی نهانی که در باطن هنوز از مقام خود است

ترقی کردن فریضه که نقطه اولی مقام محبت را با اول فریضه محبت
 و البته هر کس از نظیره الله بهم باشد اول فریضه باو باید در مقام
 نقطه اولی بهم باشد و چون باحق و باطل در مقام اولی
 کرده پس تعبیر بجهان میکنند و در اخبار وارد شده که هر کس
 میشود بصورت معصیت او مثلاً موطوءه بصورت خیر خیر نماید
 و ایضا در اخبار وارد شده که زهر نمیشود احدی که او را
 دریر المؤمنین بگویند مگر آنکه تا بون یا نطفه حرام بهم باشد
 الله العالم بحقایق الامور و ایضا در اخبار وارد شده که
 حضرت قائم در مدینه که تشریف میآورد شجین یا از جنب
 رسول الله بصورت میفرماید یعنی از قبر سرورن میآورد و در
 خشک میآورد و درخت نریز شود و میفرمان گفت بلا غلط
 آنکه حضرت فرمود مخاطبانم آتیه قل ان مثل ما انزل الله علی
 فوادى کمثل ما انزل الله علی محمد رسول الله من قبل
 الآیه که حضرت زحل ۴ عبارت از مرقم رسول الله
 میباشد پس شجین از جنب آن سرور باید بصورت شوند
 و درخت کنایه از ارتفاع شان و ظهور ایشان در مرتبه
 و منصب بیاست بهم باشد و با عدم استعداد بحسب ظاهر
 حضرت و نظارت پیدا میکند و این مفر کنایه از حصول

مکاتبات کتب بید در معارف و ببرز شدن از ایشان کمالات
 و این معنی را در خصوص بیان و جناب مدعوست دیده که در این
 برادریم و خاطر میباشند از آنکه در اخبار شنیده اند در حرف اول
 نفر بدیع اول باسان بالا رفت و در زیر آنکه بوی بکوه صدر
 نشین ملاه اعلی و مجالس بار و هائین و صفیای بوی آنکه بجهت عدم
 سجد و حضرت بدیع اول مگرد و در نگاه و در جیم آن بارگاه شد
 و از حضرت نقطه لعلی در تفسیر بقوله در قوله تعالی فلذالکا
لللکا که اسجد و الا دم فسجد للکاکه کلوم اجمعین الا ابلیس اب
 و سنگبر آینه وارد شده که فرمود یعنی محمد تاج خلافت
 و ولایت خود را بر سر امام حضرت اول از آن سجود نهاد و از
 روح رحمانیت خود در آن قالب ولایت و بکبر تجرد و انانیت
 دید و امت را فرمان بفرمود در بارگاه قدس ولایت داد
 پس سجد کرد فاطمه حسن حسین و سلمان و اباندر و مقدار
 چهار و با کرد اول از حرف نفر و تا بعین او و اما آنکه شنیده
 که حرف اول نفر را جهد کبر و ظلمت صرف در مقابل مختصر
 و نور محض گفته اند پس نه چنان است که در زمان حاصیه عمیاً
 عامه خلق در میآید که باید البته روشریاه و بدو او را که اگر
 بیچ علم نباشد بکوه مکنز است بجهت طلب هر نقطه جوالت قطب

ظلمت و اصد ضلالت در غایت فصاحت و نهایت محنت
 بجهت باشد آیا نمیدانید حسن کفار و خوشروئی آنها را و همچنین است
 شد فصاحت و بلاغت در بیان و طلاقت و شیرین در بیان
 نشاید قول صواب معدن محضمت و طهارت را اگر فرمود
 لعن کنسید زید بن معاویه را هرگاه شعر خوشتر بشنود و محبت
 در آن آئی البتہ شنیده فی اصول ای حنیفه و فقه شافعی و حکمت
 ابن سینا و معارف ابن عربی و تصوف جلیانی و زهدانی
 که یک از زید عثمانیه بود و معاویه در علم و کرم ضرب الشکر روزگار
 شد و عدل نو شیروان وجود حاتم و شجاعت رستم زبیدی
 عالم گردید با آنکه کار از حروف نافر و ظلمت و اصول جعفر و صلا
 بجهت اند و اگر تصور و تخیل از مخرمات و لایحه حقیقت بجهت باشد
 بسراکلی و فراموش کن که یک که سفند در بغداد کم شد تا
 چهار سال گوشت که سفند نخورد که مبادا مشته نخورد باشد
 و در عبادت اگر خواند یا شکر حاجت الشدین را میدانی که چه
 مقدار بجهت است قوه او در عبادت و حدیث ام زهر قانیه
 آباء اللید معروف است و ابجد عبادت بود در ریاضات
 هنوز در امثال معروفه روزگار است پس باین فرخات
 سفر و مشو که الله اعلم حیث بجهت رسالت و دست از حق

نقطه اولی بر مدار و ابداً اجتماع در مقابل نص کفر پس بعد الحق
لا الضلال از خواب غفلت در بیدار شود بخوان قول کفر
وان ما اقم امرتم به بالوجد و سیرت باید لا تخلفوا و کنتم علی
در حدیثین آیت شنید قول خداوند تعالی که من را که منفر
بسط ولایت و خلافت فبا حدیث بعد الله و آیه تومس
در قول خداوند را و شمس و قمر حجاب که منفر شده بول و ثانی
در مقام دیگر بجهت علی پس چنانچه محمد مقام شعیب در آن
حرف اول نفر مانند آب و سراب و اما مقام ولایت مقام
است لهذا در اینند معروف شده علی و ثانی در آن که مقام او
شعیب و نقطه ضلالت است و آیه اللهم الیه نسلم منه الیه
کما انکما در حق محمد وارد شده که خبر نیز نقطه سواد را از قلبت
او بیرون آورد کذاک حرف اول نفر ایلی است که چهار بار
منسوخ است و محض ظلمت است قال علی ما رواه العامه ان
ابو بکر کفر ستران و بالجمله کمال شایسته حاصل است در صورت
و نمایش در وجه و نمایش نقطه اولی است قال کما فرود ایام
ایضا لو کان نری بعد کفان ابو بکر پس تدبر کفر حق تدبر در این
مقام است تا واقف کرد در بر سر او و بخوان نصه لعم که فاتح
اشیطان فاسلخ هذا آیتا بسط من مباشر خیر فیض خداوند

که احتمال خطا و غلطی را در بدگاه تو شمران نیست و اگر نه این بود
 پس احدی را از همه کجا استها با حدی از سفر خداوندی و طاعت
 در هیچ حالتی حاصل نمیکرد و این مستلزم اتمام انبیا و رسدنا
 نبوت است و منافق با عرض بعثت و خلاف لطف و حکمت حق
 مفصلاً مذکور شد

الباب الرابع بعثت انبیاء زیر کفر فصد الیه است
 در حق ما گروه ناقصین و عظیم تر مومنین خدائی است نسبت به ما
 ما زمره مخالفین هر که با جماعت ممکنات مخلوقیم از عالم طبعی و
 طبیعت و سرشته شریعت در احدی و فرع ما از یک سر
 غضب و شورت قصور و غفلت ذاتی نقص و علت فطری
 تربیت شده در متاع لیب و لعب دنیا و نشود نمایانده ^{بعثت}
 نفس و هوا و شهوات را بر عاقلی نیست که تا ترک هوا نکند خدا
 زسد و تا چشم از شئون دنیا بر ندارد و ببلای اعلی زده
 و فریاد است بعضی من الانبیاء یا رب کیف الوصول الیک
 فاحیی الله الیه اللی نفسک تعالی الی تو خور صاحب خوری
 حافظ از میان بر خیز تا از خواب غفلت بیدار گرد و روز
 ستر طبیعت همیشگی نعمات عند لیبان احدیت را از
 سده سینا و ترنات بلبلان لاهوت را از شخار

شجره طوبی کبر شریک شریک شریک و جمال را با طلعات منوره
حوریات عالم قدس را چشم سر و عین عیان مشاهده نخواهید کرد
یر و واضح است که قطع این مسافت به نهایت و طریقی بیابا
علاعات با این عقده محبوب و غم مشوب و بال بسته و پر
شکسته خود توانیم کرد بادیه پر سنگ و دقت تک و قدم
لنگ تر شده کم و دره دراز و مرطوب و بهت و عشق ذلتی
هر علت معلول خود و محبت ثابت هر مؤثر با اثر خویش در اثر
شد که بجز عنایت از لیه نقطه اولار وجود سلو را ایم الابد در هیچ
و جنبش و آفتاب رحمانیت سابقه الهی را در آبش در ارد
کتب علی کف الرحمة لهذا المزل از سماء همیشه با ان فیض بر
ساحت هر کلمه و خار بار و شعاع آفتاب غایتش بر کالبد
هر زشت و زیبا و مرز و بوم هر شهر و صحرا تا بد در دل هر زنده از
ذرات وجود و صفر از اوصاف لانهایه خود پنهان کرد
تا طلعت محبوب خود را از تمام مرادیا رکونات ظاهر و غایب
بیند و کله ذرات وجودی غیر مرآت وجود خود و جمال عیان
آن شاهد زل و جلال با استقلال آن سلطان حرلم زل
شاده نمایند فلقت الخلق لکی اعرف و له رفع این حجاب
شخص طبیعت و کشف این نقاب متین غفلت و فتح این باب

کهن حکمت در جمده اصفیا و زنده اولیا عیاشد که صرف نور
 و خلص ظهور و مجره سما و عرصة الوفاقار طار اعلی عیاشند سر
 فصد قریب حضرت تعال مفضل و لطف قدریم آن در حق تعالی
 بعث میکند سلسله نبیین و مندرج و بشریح که در شکر بایه دست
 و چاره نایب کارکان بهم باشند مرضا عالم طبیعت و که بعلیه
 افلاط جواد و سوز صحت استقامت و توحید و معرفت و در
 افتاده نجات دهند و شفای بخشند بسر هر زمانه یکی از این
 طبیبان اجمهارت و عدالت را بسور بیمارستان عالم طبیعت
 میفرستد تا ملاحظه امر جمده است چنانکه مطلع بر غلط غلبت
 و ملاحظه با فساد آنها را میکند بر کتاب حدود سما و
 سنت سنیه خجوه که نسخه شفا آنهاست چنانکه در نزول
 القرآن ما هو شفاء در جمده و از میان است میرود و توجه حال
 آنها در جمده خلفا و اولیا را و عیاشد تا آنکه چند نفوس است
 و طبقه رحمت به او است و مواظبت طاعات کتوبه و
 مؤانست عده لودام و نوابه محمد هم از امراض غالبه در انجمه
 آنها را آنی حاصل کرد و با استقامت و صحت پرست تا آنکه از
 بطول زمان و بعد جمده اوان و غروب آفتاب و انجم بد است
 در شاد و قدرت ریزد و خفا قرآن مراد است انبیاء و صلا

سبب روت طبیعت غالب و مقتضیات نفوس را بدان بشر را
اهوا و شهوات آنها را گرفته کلمات فرسودیده و لغت موج
فرود سحاب ظلمات بعضیها فوق بعضی و این است آنچه
هر زمان غیبت و نهایت و همه هر ملت آواز سحر غایت الهی
بمقتضا محبت ذات موحی زنده و گوهر گرانها نشوئی برود
افکند و حکمت بالغه خود گرامان را راه نماید و مخالفان
کلام در پی مرجع البعوض لطیفان خدا عذب فرات داد است
حایت قدر و ذوالح اجاج داد است بجز محبت و طبیعت
ما و این است سنت الهی بعد که آنکه این روح است سنت در فرسود
بسر اگر تا در صادق و فکر صائب موافق در سر عقولان فهمید
که اگر طبیب ماهر و حاذق مرض را تشخیص داد و بحق واقع اضا
آن نمود و نسخه درائی سجد نوشت البته تغییر و تبدیلی عقلا
در او جاز نیست و اگر نحو آن طبیب بالفرض آن نسخه را
در یاد بگیرد کف میکند که آن طبیب اول البته بر خطا است
یا در تعیین مرض یا در تشخیص صلا و لهذا گفته اند که نسخ قدیر از
عقل جاز نیست در یک حکم از حکام الهیه تکلیف آنکه در
زمان واحد نسبت بطبقه واحد که از خلق است احدین
با جمیع حکام او تغییر و تبدیلی باید بر با قول بعضی انبیاء غیر

تبدیل در شرع و ملت آنها در زمان ولادت در نظر حق سبحانه و تعالی

خطا و با عدم حقیقت و عصمت آنها عاقبت اقرار بقصده تسلیم

فراشات و متابعت حکام و حدود است آنها نمکنند

ذلت عبودیت و نسبت لطافت و قلاوه تقلید بر گردن ^{تسلیم}

مگر چه خلاصه از ورطه هلاکت و سلوک در مسکب رضا الهی

و خشنود خداوند است و این سخن بدون حقیقت و عصمت انبیا و

صیانت نورا و حاصل خواهد شد و قول بقصد حجج ^{مفید}

و امر به است و نحوه علاقه بر آنکه قول بعدم عصمت مستلزم ^{العبودیت}

صداقت است و نقض فرض از رسالت بسر عاقدرا

مناصه از اقرار عصمت انبیاست و درست که با اقرار ^{عصمت}

نسوخ شرعیت در طبقه واحد از است اخلال بکلمه است ^{حفظ}

چرا که لازم دارد در خطا شارع لول بود و آنکه بود ^{حفظ}

مرض است تعیین حکام کتاب و سنت محمد است و لهذا ^{است}

و نموده که در زمان بدیع فطرت بنزله نطفه و این ^{است}

نوح ۲ مثلاً در مقام علقه و است خلیفه مانند مضعه ^{است}

کلمه بنزله عظام و این مصدر روح است بنزله طبقه ^{است}

بنزله خلق آفر و همچنین است تا آخر اوسرله آخر که هرگز ^{است}

و بی پایان دنیا تر از برادرندست فان الله فوق الاشیاء علما
 هر چه خلق تصور کنند بمقامات عالیه و درجات رفیعہ تجلیات
 حضرت سبحان از عالم امکان بالا نروند و لم یکن فی الملک و
 لم یزل فی غیر سماوات و جذبه غایت حضرت احدیت کثرت
 نفوس امکانیه و بعالم بالا و علماء اعلیٰ می کشد و افزون تر بالا
 می رود بنا صیغه ان ربی علی صراط مستقیم و این مسافران
 صحرای امکان را در سطره نیت و سکرتی بوزنزل که رسیدند و به
 اقامت افکنند مباد حق را شنیدند که نثار الرحیم میسر
 و بار و جوشان نازل دیگر می کشد بدیسر نور هم بین لایریم قافله
 سالار این مسافران نیت کمر جلوه نور و صرف ظهور تملیح
 بین بدی المذبح خلقک علی چون بر نه نشیر این جلوات
 و غیب ستر از دور در این روزات را قدرتی است مستطیله
 حکمت بالغه و علم نافذ و نظم اصالح بر هر طبقه از وجود
 نصیر معلوم و زرقه معین عطا فرموده هرگز لایر عالم لطفه
 روز نشوند از ذائق لایر عالم طبقه لحمیه را و بالعکس چرا که
 اینج خلاف لطف و حکمت است و محال است که تا استعدا
 عالم لایر در اصلا ب نفوس امکانیه عاصد نشود باز ذائق این عالم
 مرزوق گردند یا تو اند تصور ان نحو از ذائق را نمایند چنانکه

جنین در رحم را از عالم دنیا و خلقت آخر خیریت و کفایت
از انواع نعمت و قسام رزق این عالم اثر نیاید و همین طفل
که بعد صده دنیا قدم گذاشت و از اینبار اینجاست شاه شد هرگز او
مرزوق نمیدارد بآنچه در عالم رحم مادر مرزوق بجه حیوان در تصور
رزق میباشد غیر آنچه نبات با او مرزوق است و کفایت
نعمت رزق غیر از رزق حیوان و لهذا حضرت نعتی است
روح من فر الامکان فراهه سیفرایم در بعضی فقرات کلمات
معبودم **و اذا كنت مثل ملك الليلة في يوم الظهور فادرك**
ظهور الله فان بعد اشراق الشمس لم يبل التوزق بما رزقت
من قبل او التقرب بما علمت من قبل و حكم بيان سفره
نماط البركة احفظ نفسك ثم احفظ نفسك ثم ما نزل في
البيان ثم ما ينزل من عندك فان هذا يبقى الى يوم القيمة
وينتفع به كل المؤمنين و باز در مقام دیگر میفرماید نماطی
قل اني ما اردت الا لانصرن دين الحق من عند الله ان يا
اي اي فانصرون قد خلق الله ذلك الرضوان لي ولبن يدخل
في البيان و لنا الى قيامة الاخرى فيها متضمن رزقت
بسم كريم نحو وان ما طفت به حفظ ما نزل في البيان
وما يظهر من عند الله الرضوان اذ ذلك رزق من في الجنات

الى قيامة الاخرى وسطوات الله لمن في النار الى قيامة
 الاخرى الخ ودر توقيح ملا حسين خراساني مي فرمايد فلنحفظن
 اللهم من يحفظ البيان بكل حروفه حق النقطه ولنضيعن
 اللهم من ضيع البيان ولو كان باحتياجه عن نقطه منه و
 دون حفظه اياها اذ هذا اوزك بكل خلقك الى قيا^{مة}
 الاخرى پس معلوم شد كه عقلا جايز ناست كه صاحب ظهور را
 كند خلق انطور را كه عهد كنند بشريعت و منهاج قبر و اورا
 بنامه باقي گذرد در حال قبر كما كان اولاً و شرآن انكه خداوند
 نمي فرمايد نورا مگر بعد از انكه خلق از منهاج و شرع سابق
 كمال آنچه در امكان آنها بود از در حجاب و مقامات برزخيه
 در استفادتهم بكار فرموده و الا يا فيض اول لغو همه ثباتي
 ناقص مي بلا مكال خطه كنر اگر فلاح حكيم باشد و خوشتر گويد
 حكمت خفا اشجار چند را تا تاريخ اشجار شمر زسد و بهره از وجود
 آنها برندار و معترفند كه آنها را كنده و بجا ر آنها زرع و كبر
 يا غرس تازه نه نمايد و بجهت شريعت جديده نسبت بجهت
 سابقه و لهذا مبرز صاحب بيان را كه چه مقدار اصرار
 مي فرمايد كه بايد در اين بيان تا خداوند نشان بگردد
 اين موهبت عظم و نعمت كبر خود را كه بيان باشد ظهور و كبر

ظاهر نماید و آنکه مشهور شده که از برابر حضرت فرموده است
تصدیق در ظهور نبوت برخلاف تحقیق و از تصور فهم باین
شب بیکدیگر بیان در جنب جلال آنحضرت لا شریک له و لا عدیم
میباشد و هیچ حکم از حکام و علم از اعلام بیان نباید محجب از حضرت
گشت و که اگر کفمان بگویم که هر مدعی صادق میباشد لامحاله پس
این خلاف حق و واقع است ندیدیم که حضرت اعلیٰ میفرماید
اورا رد کنند که مبارک در شمار بود و او را ستود پس گویند حضرت
زبان بر او کشاید و دست از مدعی بردارید و اگر کفمان گوییم که
میشود دعوائی بینه و برهان قاطع در پس کتب هم برخلاف
قوانین عقلا و نور میر انبیا باشد پس بلا اشکال میر
حضرت منظر نظیره الهدایه فی ذرات معده شری از اخصاف
و اسماء طالع و نمایان خواهد شد و الله اعلم
بلا دلیل را حق را حجت نکند و بلا خداوند مخلوق حق
نفرماید و اگر دلیل واضح و سبب واضح بجه باشد تصدیق از
خود لازم و توقف ممنوع و هر این تأکیدات حضرت لفظه
اولی با هر بیان در این مضمون از باب تمثیل غافلیم و تذکر
محبوب است شاید که مستر شیار و خوابی بیدار کرد و آنکه
بعد در این که صادر میشود از این غیبیت بر نحو عادت مغرور

گشته و از وجه الوهیت آن کنند که این غیبت اسلام طلعت
 ربوبیت را که میفرماید خطا با نظر نظیره اله که بیان عظمت آنست
 بسرتی سحرآمیز قبول فرماید و سحرآمیز را که در پسر است که ظاهر
 این کلام بر خلاف برهان محقق و صریح تقدیر از حضرت بود
 که فرموده آن بعد اشراق الشمس لم یحل التفرق جازد
 من قبل ولا التقرب بما عملت من قبل و بین سحر که شخص خود
 آنحضرت اول از آن حضرت محراب جوهر جواهر خجیر بود و غیر
 عیس و اول از آن حضرت در جوهر جواهر قرآن بگویند سحر که
 اول از آن نظیره اله خود آنحضرت میباشد و او است که
 بالغ شد از مرتبه و فائز از مزاجیه پس باید شروع و منواج
 حضرت از نظیره اله ترغیب کنند بمقام ارفع در کانی از مع بر
 در تراق او بیان غیر معقول است البته پس تصور از این است که
 این خلق بیان از ظاهر باطن سر و علانیه عالی و دانی است
 از نقطه اول بسور آنحضرت که آنکه حال اسلام نسبت نقطه
 قیومیت چنین بوده است و حال هر ظهوری نسبت بطور بعد
 و این شفاعت است از حضرت بسور آن طلعت غیب فتح
 و قبول این شفاعت در حق است موقوف بنظر حضرت و محبت
 یا عدل و حکمت حضرت از نظیره اله میباشد و الله اعلم بالارزاق

و بالجمله این قدر مهلت و تهمید در ظهور منظره الهیه از حضرت ائمه
 شریعت است که تا بیان کامل نشود حضرت از طاهر نخواهد شد و منبر
 کمال را هم در کلمات خود بهسان مبارک خود بیان میفرماید که قوله
 تعالی فاننا نحن نؤمن بالارض وما علیها فی کل یوم ظهور
 وانا کاعلی ذلك لبقدر وین الخ پس اگر شخص از خانه خود بر
 ره و وصیت نماید که اگر بعد از طلوع فجر کس را در بر و سر
 و خانه و اموال را تسبیح او نمائید که او و کینه من علی باشد پس
 قبر از طلوع فجر اگر کس در راه کو بید یقین بیدانم که آن شخص
 موعود نخواهد بود بل بعد از طلوع فجر هر وقت که کس را
 احد بر او نرسد که لم و بم بگوید هرگاه مخالف عقیده نباشد
 امری که حال در کار رسید الهیه چنین است و ادله عقیده در
 و تصدیق نموده و نسبت دادلا فراموش کنه انجیل از قدر ذکر کنیم
 از کلمات آنحضرت که در شرح کوش میفرماید و ایقن ان حال
 اسلامه فرض ان یکون علی فتوحه من الوسل و کلمات
 دیگر آنحضرت که فرموده الله لیس بیان در لید الیه و واقع محمد
 شد و بین آنها و بین آنحضرت منظره الهیه طول الیه خواهد
 بود و در عقبات بزرخ خواهند ماند الی یوم النشور و ثانیاً
 در خصوص بیان میفرماید در دعای اول ۳۳ الی ان حال فاستلمت

اللهم بعزمتك بان تورقن ملك الشجرة بكل اسمائك حتى تحصى
 عليها ما قد احطت به علما اذ لاحد لذكرك ولا نقا ولما
 عندك فاستملك اللهم باسمائك التي قد احصيت على
 ملك الشجرة من الابد الى المتغاث الى ان قال وان
 تورقن شجرة الاثبات بما تسكن به قلوب اوليائك وتبرديه
 صدق وراحمائك الى ان قال فوق كل شيء حتى الظهور في
 مظاهر آياتك وحتى الهلاك فيما قد جعلته حروف النفي
 عندك الى ان قال بما تشهد حروف آياتك على
 سرير سلطنتك واستقلال كبرياتك ظاهرين غير
 محتجبين ولتسلطنهم على حروف النفي بما اخذونهم بما
 اكتسبت أيديهم ويتقنون عنهم بما احتلوا بغير حق
 في سبيل ولا ملك اذ انك انت القادر على ذلك الخ
 برآمد کن کلام آنحضرت علام را که میفرماید تو هر چه میفرماید
 در ورق این شجره را یعنی لابد بعالم لایتنا هر خوار رسید و
 سر آن انکه هر دو امر در ظاهر آن سر غیب منسج صادر از عالم
 لانهایه و در خلق بسو عالم بیرون از حد وجهه میباشد
 هر یک از دو امر را مانند هر یک از ارادات و مشیات او
 خلق دارد و لا یحصر و بروز آن خوار لایتنا هر نمی که اگر محو

در قبر امر بصلوة نموده خلق معسلین و اشخاص در اقامه این امر نمودند
قولم اینج بروز بانهار باشد بیرون از حصانجو و همچنین بجواب
زکوة و امر بحد و جهاد و سایر طاعات که اگر کسی از او در بی خلق
سپا بزمین که صادر از مصدر الوهیت گشته و در عالم لاهوت
نازل نشد بلکه جمیع اولاد او ناچار خلق میخورد و بیرون از حصر
عیاید و همچنین جمیع مواجید او را صدق شمار و تمام اخبار او
محقق بندار که و من اصدق من الله قیلا و انه لا یخلف
و عده ملاحظه کن حضرت رسول الله از قبر و همه در اذیت
یورد و غرت اسلام و غلبه آبعین خورد و بر سر او ان ایظم
علی الدین کله و وعده داد ملک سلطنت را با ایشان
توتی الملك من قباء و تعز من قباء و الله متهم نوره فرود
و همچنین و غیر شهادت جماک ممالک و ولایت و خلافت خود
و ایضا در منزل دفا سلطان کشور غرت و بقا فامسال
جا و قول بر حق او که سید فن بضعة منر بخراسان و همچنین
شجره ملعونه و بالرفتن قره بر غیر آن سرور و بالجله تا
حال آن زمان از امت خود را دید و اخبار کرد و سیاقی
زمان علی امقی فرمود و وصیها بقائم موجود فرمود و شد
انچه فرمود و خلف کرد از چشم حق همیشه در عالم ملکوت

نور مآلذب الفوائد ما دای کذاب جمع آنچه حضرت بیان فرمود
از آنکه معاندین و سطر و سلطنت و غلبه یانین و در تقاضا
شجره بیان و نیز مسجد الحرام که مطاف یانین بجه باشد در تقاضا
بقاع حروف حراول و آمدن سلسله اوصیاء آنحضرت بعد از واحد
و مختلف یانین از جهت او بعد از هیت و چه که عدد رسم مبارک
آنحضرت بجه باشد و بالجمله آنچه فرموده و نوشته و مشاهده
کرده از عطا یا حضرت منان با انتخاب کاشیده نه هیت و لا
مردندگ فضیع آهه کما قال من ضیع نقطة من البیان
و بعد از عز بیان و کمال این ظهور خواهد که حضرت فرماید
و بقدم خورشید خواجه دشت عرصه وجود او در خواهد نمود
با اولاد بیان آنچه کردند در سلام با حضرت قائم موجود
یا آنکه بهتر معاطه خواهد نمود و بالجمله مقصد ما اینست که علی العیا
و اخذ بیان نکرد و الا اولاد را شناسد و شکر نعمت خطیبان
ما بسیار در بسیار قبیح است که تو صاحب بیان را در عباد
محمد و عیسی بنابر اگر بر روز آنحضرت همین مقصد بجه باشد و تو
نفس مقدس را همین چند سال که جناب مدعوی ظاهر شده
خلق کرده است آنچه کرده است و چه بسیار خفیت است عقلی که در
بهر و بالا تر از سابقین از انبیاء و شمارد با همین مقصد از جهت

وقدرت جراك في بعد ظهور من نظيره الله اكر خلق خلق شود و امر ان
يابد بقوت نفس او ثم نه بقوت نفس صاحب بيان و خوب
ملاحظه كنم كه چه سفير مايد ان لسان الله در باب آنچه حضرت زهرا
رادره ميشود فقال في بعض من كلماته في مقام المناجات الى ان قال
وان قولي هذا يوضع اليك بما نزلت البيان ولكن يوم الذي
تظهرون فيه نفسك على قدر استحقاقك ان تعبد

من احد اى على عدد حروف احد ولو ان كل يوم شديدا ^{طقتك}
اياك تعبد و اياك تقنت و اياك تخضع و اياك تعبد و
اياك تذكر و اياك تشكر و اياك تقصد و اياك تريد و اما
عجب مثل چينند لم يكن ذات نفس الا و انه عبد نفسه ايعني
بما قد اتممت حجتك عليه من كتاب و نبي قد اتممت له ولكن
ما يوصل الى مظهر نفسك حينئذ ما ترى على ذلك الجبل اذ
لا يعرفه على حق عرفانك من شئ ولو ان كل يعرفه و كان في اى
ظهور من تظهيره و لا حزين عليه كل يتوجهون اليه بامر
قبل ظهوره و لم يتوجه اليه كل نفس ظهورك فيه الذي
هو اقوى من اواخر ظهورك من قبل فلا سئلتك اللهم الهى
ان تحفظ من دان بالبيان ان لا تحجب عن مظهر نفسك
فان كل به يتوجهون اليك و به يدعوك ولكن اذا نظرها

باقوی حجة مثل ما قمت البیان بخبر فوادى ان از کوزه
 فلتحولن الیهم بین کشته و بینه ان شهیدان شی حزننا والا
 فاخرقن العجب لیستد کن من لقاء ربه من قد قدرت له ذلك
 الفضل من عندک بحيث ان یراه جیل فذالك بین الجبال من
 قد فاز بلقائک یوم القیامة ویمثل ذلک کشته بما یطو عنده
 اسم شی انک کنت قها وشدیدا الخ اگر تا در کز سینه که
 میفرماید در بدو ظهور بانحضرت ایمان نخواهند کرد در بعد احد
 که نیز می باشد و حال مد عمر بر شاه پوشیده نیست که در زمانه
 چقدر از نفس بر باین بگذر و جود حقو مقبر باوشدند و غم
 مشد از قول آنحضرت که میفرماید و کافی اری ظهور من تظاہر
 و لاخرین علیه چنانچه گفتم که این بیان با آنحضرت خواهد کرد
 آنچه از سلام با موعود خود کردند و بشعر و مناہج خود از افکار
 محبوب شدند و همچنین قول آنحضرت ملوک کنز اذا نظروا قری
 حوہ تا کمان کنز که بچود و خود باید اجابت کرد و قاعده شرایط
 عبرت حضرت من نظیره آنست که از خلاف حق و نقد هر
 میباشد فمن استمع الی ناطق فقد عبده فان کان الناطق
 ینطق عن الله فقد عبده الله وان کان ینطق عن الشیطان
 فقد عبده الشیطان بلکه اگر تصدیق کند کلام موعود و تصور

فهم أن يريد أن يرحميت نهايت يهاشد و ملحق بانعام خواجه
و از جمله چهار و سواد عید انحضرت کلمه آن است که سفرایید ^{فصله}
الهاکمه للثمره و لتظهرن اللهم فی ما من کل صت و ستین
سنه هیکلا من هیکل الواحد لیرضون مذا هجک فی
البيان و یاخذون ما قد قدرت من مطالعتک فی البیان
الی یوم تشرقن سماک و ارضک و ما بینهما بظهور من
تظهرنه و ذکر اکثر بر حید اکبر صلوات الله علیه ^{سفرایید}
و سیظهر الله فی ذریعتک ان یقضی ماة عن البیان ما یود
الملك و یظهرن امر الله علی العالمین و ^{سفرایید} مخاطبا
سلاطین البیان ما احل الله لمن فی البیان ان یتبین
فوق الارض من شیء الا یدخلنه فی الرضوان الخ و ایضا
از چهار و سواد عید انحضرت است در حق اوصیا ^{سفرایید} نحو که
وانتی انا قد اظهرت نفسی فی الابواب فی اربع سنین
و ینبغی ان توجد لكل حرف مرآة لتکون منظر تلك الحروف
لانی بعد ما اخلعت ذلک القیص و اظهرت نفسی باهم
المقصودیه للموعودیه لایدان یلبسها من هیکلها
فانظر کیف جاء صاحبه و قمصه و قل قدوس قدوس
قدوس قدوس الخ و ^{سفرایید} بر حید اکبر صلوات الله علیه

مثل تلك المرات المتعاقبة المتتعة الرافعة ما قد احاط به عليك
 واستطالت عليه قدرتك الخ **وسيفرايد** حضرت عظيم
 ان اشهد ان الله قد اظهرني في الابواب عدد الدال و
 انا كما فيه ناطقين فلما قد عرفت نفسي كل شيء **ينبغي ان يحل**
 عن ذلك المرات مرات **اله ان قال بل ينبغي ان يوجد**
 كل حول مرات لكل مظهر من ادلاء الواحد انا كما قد مرين **في**
 مشرنا قول حضرت ادو **كيسفرايد** يحل عن ذلك المرات ما
 كد اشهد بان **كثمرات** هم لداول قشع خولم شد كما
 در اوصيا **قبر** مشهده كردند انكه بر او باشد و ابدت ادو
 در زرع و جمال و بحث و قير وقال **و در مقام** **دگر سيفرايد**
 فهذا واحد **لهول** الاو من ظهوري سبحانه ان لا اله الا
 انك اقدس لا قد سين فلتر من اللهم اعداها لها و بقدر
 ولتصطفين اللهم من بلوريات خلاقك باحاطتك ولتخبر
 لها بها بنفسها باقدار استلاط فروانيتك لتعين به
 حتى الفرقان ثم حتى البيان بعظمتك وايضا سيفرايد و
 لرافق مرابا الالهيه بعد مطلع القدوسه للنقطه
 الالهيه الاذليه وايضا سيفرايد وستعكس من تلك
 المرات مرات ثم من تلك المرات مرات ثم من تلك المرات مرات

ولو اذكر الى آخر الذي لا اخوله لم يفرغ حب فؤادي عن
 ملك التعالقات الثلاث والتبليات للتصاعدات
 لكن الى حينئذ بظرة محضة غير تلك المرات ما ظهرت و
 سيظهره اذا شاء انه كان على كل شيء قديرا وسفيرا يد
 بيان تكبير بيان فريضة الاول انظر من اول الذي لا
 اول له وارجع كل ذلك الى يوم محمد من قبل ثم انظر فيما ظهر
 بعد فاذا شان من شئون ظهوره بيت الحرام مثل يومئذ
 سبعين الف نفس في حوله يطوفون وان من شئون ظهوره
 مرقد جده انظر كم من خلق الله يصعدون وهناك
 بالذليل يندمون وان من شئون ظهوره في علي يومئذ
 ثم فاطمه ثم الحسن ثم الحسين ثم علي ابن الحسين ثم محمد بن
 علي ثم جعفر بن محمد ثم موسى بن جعفر ثم علي بن موسى ثم محمد
 بن علي ثم علي بن محمد ثم الحسن بن علي ثم الحجة ثم مظاهرة الهاء
 فكم رفعت تلك القاعد لظهور نفسه وكم من عباد يصعدون
 وجاء طوله وفضله وان من شئون ظهوره الصلوة فانظر
 هل تحصى اعداد من يصلي وان من شئون ظهوره الزكوة
 هل تحصى من يزكي وان من شئون ظهوره الصيام هل
 تحصى من يصومون وان من شئون ظهوره الخصال هل تحصى

من ثبوته وان شئون ظهوره والفرقان لكل تحصى من يقدر
وان شئون ظهوره من اول ما قد اظهره الله الى اخر
الدين من كل فكر واتى وما يمكن فانتم يومئذ لن تقدر
ان تحصى فكيف من يوم ظهوره الى حينئذ كل ذلك لتعرف
انه كان محلي كل شيء وما تجلى لذلك الخلق الا ما نطق الحق
من حقيقته كنت كثر انخفا فاجبت ان اعرف فهذا
خلقه انظر شأننا من شئون خلقه لن تقدر ان تحصى
فكيف ومظاهره وفيه الى ان قال وسعد نقطة
البيان الى ان قال ولكن لما رقت شجرة البيان بمنتهى
علوها فاذا انقطعتها يسجد لله ربها في هيكل من يظهره الله
الحج وازنجه من حضرت زين كمال اسلام بيان فرسوة بالمقام
فميد زين كمال بيان را بالكمه بالصدرا هم مسفر ما يد رخصر
كلمات شريفه خور لم نزل قد عرفت نفسك بشمس واخذ
التي قد جعلها اية مشيتك وخلقتم بها ما شئت في
ملكوت اسرك وخلقك حتى انتهت الخلق الى بديع الابرار
ومن بديع الاول الى داود ونزلت عليه الزبور وحملت
ايام طول كتابه عدد اسمك للمتين حتى قد احملت خلق
ذلك الظهور وتجلت بقدرتك على موسى ابن عمران

صلواتك عليهما ونزلت عليه الكتاب وجعلت ايام ارتفاع
 كتابه عددا سمك المتين ثم تجليت بقدرتك لعيسى ابن مريم
 صلواتك عليه حتى قد نصرته واكملت شجرة ظهوره وطال
 عليه عددا سمك المتين او فوق ذلك او دون ذلك بما قد
 احطت به علماء الرضا الى ذروتها قد استظلتها في ظل
 محمد جيبك ونزلت عليه الكتاب قد طال عليه عددا سمك
 الغريس ورفعت به شجرة القران الى منتهى كمالها فاذا قد
 استظلتها في ظل علي حجتك فلا شهدتك حينئذ وكل خلقك
 بان لا اله الا انت وان ذات حروف السبع حجتك اليان قال
 وما اردت ارتفاع ذلك الجنة وامتداعها الا لمن تظهره يوم
 القيامة بقدرتك اليان قال فلا شهدتك وكل خلقك بان
 ما رضيت ولا ترضى ان لا يوق من شئ يذكر به اسم شئ الا
 ويدخل في دينك سجدتك ويتروى فيه اليان يبلغ الي
 لا مثله في حدة كل ذلك في ظهورك بين يديك وان لم تظهر
 في طول ليلك بظهور بعدك بين عينيك الخ ملاحظه كنز
 که در حجر مسفره ياد که غلبه بيان ياد بهر وبال اثر از غلبه اسلام ياد
 در اين بجهت شد در ششون خمس مسفره ياد ماحل اهلان
 في البيان ان يبقين فوق الارض من شئ الا يدخله في

الرضوان الخ ^و زيارته ^ب ما ^ب سفير ما ^ب فاذا يا الهي اسئلك
من فضلك ان تظهرن فاقدرة وقوة وسلطنة بقوتك سلطنتك
وتقصه قميص قهاريتك وقدسك وتلبسه رداءك ^{تلك} ظهار
وسحاريتك ليرحم برحمتك الخفية علم من على الارض كلها و
ليدخل كلافى جنتك واستفين كلام من ماء محبتك فاننى لا
على كل من على الارض اذ لها قد خلقت بي وانى اربها فى بعد
وحجاب فلا استئلك يا الهى اله ان قال ان تصلين على الواحد
الاول اله ان قال ومن يكن لك وحدك لا اله الا انت فى
البيان ولتبعش فيه من يدخل من على الارض وكل شئ فى
ذلك الرضوان الاعظم الاعظم الاعظم الاعظم التوسل
كمرض السماء والارض الزايد ربا سفير ما ^ب رر عارثك
اذ شجرة النقطة شجرة واحدة قد اغرسه من قبل حين قد
نزلت عليها القران وانها هى يومئذ وحدها لم يكن معها
وان حينئذ اذ ادرت عليها الف ومائتين وخمسين وسبعين
سنة ترى كيف قد عظمت تلك الشجرة وملأت السموات
والارض وما بينهما اعضانها واوراقها وثمارها وعمدت
فى ظلها شجرة النقى التى ما سجدت لك بها فى يوم ظهورها
فسجلك هذا من صنعك العالى وهذا من حسن كفايتك

الكافي حيث قد رويت تلك الشجرة الى ان كملت وتمت ثم
 قد اخذت من كلها جوهرة مجردة القوي جوهر اصلها عند
 غرسها ونزلت عليها البيان فسيانك قد عظمت وجلت
 وجلت وعززت وقد ست في تلك الايام المعدودة
 الى ان قال قبل ان تكمل سنين خمسها الى ان قال لو كان
 هذا شأن سنين خمسها فكيف اذا كملت تلك الشجرة الدعاء
 ودرزبارت اول من از من سفر ما يد من اول ما قد اغرست شجرة
 البيان الى آخر ما قد قدرت لها من الغر والامتنان اذ لم تزل
 والامثال مواقع امرك مرتفعة الى ان قال وتعد من الامثال
 بك ولا يابايتك الزارة ودرزبارت حروف سفر ما يد
 سبحانك اللهم يا الهى لا تعصى ادلاء هياكل اوليايتك ^{البيان} في
 والامثال واثاماتك وان على ما قد عرفتنى وكل خلقك ^{جد}
 الاول وان من بعدك الهياكل والذوات بارفيتها و
 امنيتها وادسيتها واسلطيتها وما فيها وعليها من ظهورها
 اعمالك وتجليات امثالك الزارة وايضا ^{شتر} شتر
 سفر ما يد وانه سبحانه لم يتغيره الظهورات لامن اولها و
 لامن آخرها فكما قد ظهرت الرسل ما دعوا الى وحدانية ^{نبيه}
 وكما قد قدرت الشهادة ما دعوا الى قربانيتها وكل ما

قد قدرت الناهج لا يدل الاعلى سلطان فيوصيه ما اظهر من
 عرش الا ويدعون كل اليه لا ثبات توحيداه وتفريده وانقا^ن
 صنه وتفديده فعرش اول الذي لا اول قبله ولا اول لا يسه
 قال لا اله الا الله حقا ولا يزال كما ظهرت في كل ظهوره قالوا
 لا اله الا الله حقا وكما يظهر الى اخر الذي لا اخر له كل ظهور^ن
 لا اله الا الله حقا اذا الرسل كلهن بكي نوبتهن اولا على سطا^ن
 توحيداه وتفريده وشهدا على ملاكان غرة وتوحيداه و
 انه هو جل وعز لا يعرف ببداهه الا بما يصفر الرسل من عنده
 وانما الرسل من اول الذي لا اول له الى اخر الذي لا اخر له لا يبر
 فيهم الا الشية الاولية التي جعل الله مثلها مثل السماء ^{كلمت}
 من المشرق وغربت في المغرب انها هي شمس واحدة قابل
 كل ظهور عرش كطلوع يوم ولو لم يكمل خلق ظهور لم يظهر له
 عرش الاخر وكما قد يرى في كل ظهور من الاعراض المتجددة تلك
 طرازات لذلك الظهور وفخارات لذلك البتون وشما^ن
 لذلك الغر الرفوع وبدايات لذلك الغر المحبوب فانظر ^{عند}
 ظهور محمد رسول الله كم ظهر المر ايا الى حين ما اظهر الله ^{نقطة}
 البيان كلهن كانوا طرازات مرتفعة لتلك الشجرة المتدعة و
 ظهورات مرتفعة لتلك الورة الالهية ومثل ذلك فاشهد في

البيان من اول ما قد نزل الله على نبيه صلى الله عليه وآله وسلم في قوله تعالى
الآخرى حيث يظهر الله فيها من يظهره الله جل وعلا وقد
وارتفع وامتنع ذكره كل ما قد ظهرت البلورات الصافية
وتعكست المرايا المتعقة وتحكيت الكينونات المتشعبة
وتنطقت الذائبات المرتفعة وتظهرت الاميات المنلطفة
كلهن طرائقهن في ذلك الظهور وقاربن في ذلك البطون
الى ان يكمل الله خلق ذلك الظهور بقدرته ويظهره على
الارض ومن عليها بسلطنته ويثبت تلك الشهادة القيمة
في افئدة كل خلقه ولما حكمت وارتفعت وجلت ^{منفتحة} و
فاذا ياتيها ربها ويجدد بانها كيف يشاء من عند الخ
رور مقام دكر ميفر ما يد واشهد بان مثل كل ظهورها
كمثل طلوع الشمس ان تطلع بما اعد لها انما هي شمس واحدة
وان تغرب بما اعد لها انما هي شمس واحدة الخ ان قال -
وذلك شمس ظهور الله الخ ان قال باطنه كلمة لا اله الا الله
وظاهرة في الفرقان محمد رسول الله وفي البيان ذات
حروف السبع وفي الانجيل عيسى روح الله الخ ان قال
ومن يجدد اعراش الحقيقة في البيان ذلك من لا يؤمن بالله
واستغفر الله عن ذلك ولكن ايقران فوق طول ظهورها

الى ظهور الائمة الا الله او من ثبوته الله علم الجفر الائمة لا
من بديع الاول الى حينئذ قد ظهرت بالاختلاف حيث
قد كان طول ما بين داود وموسى وعد المتين وبين موسى
وعيسى مثل ذلك وبين عيسى ومحمد مثل ذلك وبين محمد
ونقطه البيان عدد الخريص وبين نقطة البيان ونقطه
الله الله يعلم قدره لو لم يكمل خلق كل ظهور لم يظهر الله
نفسه في الظهور الاخر هذا ميزان الله

بسر بيان سفير ما يدعى من كمال بل بقول شريف نحو وعليك وعلى كل
نفس في كل ظهور ان تثبت الاثبات بشأن لم يبق في ملك
الله من شئ الا وان يستظن في ظله فان دون ذلك لا ينبغي
الله الائمة

اما آنچه تهرت یافته در السند قاصد من حضرت من نظيره الله
سند مع از بيان ظاهر شده پس تا شد ز غفلت در درگاه
الله فر صريح كلماته ومحكم آياته مما يشهد وقد كذب الوقات
في الساعة وتعيينه من صاحب بيان نيت ز برار يوم قيامت
وهو كما قال الله من قبل ان الساعة آتية أكاد أخفيها العز
كل نفس بما تسعى واگر نسبت دهند بحضرت تعيين زمان
پس مجرد افتراء وخالص حبهان واجترار بدان مطالبه كنه مقام

در بیان اصدق کلام در اینجا به حقیقت حال و معلوم نمائی و اگر
تقریب زمان فرماید در بعضی از کلمات پس شدان شتر قول خود زان
البی الصبح بقرب یا قول خداوند که میفرماید انما اقرب الیک صبح
الورید نه قرب زمانه است که تحدید قسح یا احد و سبعین کرد
بکلمه بیان دنیا را منظور مقدس میباشد و ان ظهورت قدس از حضرت جان
و لید واقع بینما که زمان غیبت و اوصیا بیان بجه باشد برنج
بینما میباشد یا آنکه بیان بمنزله بذر و ظهور کرم آنحضرت بمنزله
ان بذر و با بینما میباشد ذریع میباشد چنانکه تشبیهات و تمثیلات
خود حضرت معلوم شد در ضمن کلمات مذکوره و آیات مسطور
این رساله بلج که به تشبیه فرموده ظهور السعیر در این ظهور نطفه
که در اصلا ب افنده امکانه الفاء شده و نطفه پانیه در هم
ما در تربیت عیاید در مدت نه ماه کرد حق حضرت بحیرت در است
قبر و در حق حضرت خامس آل عبا در مدت فرقان که در ششماه
سجد کمال خود رسیدند و قدم بعرضه نمودند و در امت
بیان این هر دو نفس مقدس که ظهور حضرت بحیرت کبر و ظهور حضرت
دل بجه باشد بنصر خود روند حامد ان و بخوار ظهور گشتند و در
سنتح از بیان البته نطفه بیان که سجد کمال نحو کما هو القاعدة
فرطبیقة الانسانیه رسیده و تسوله گشته و بنصه ظهور خود را

وستعكس من تلك المرات مرات ولهدا امير مايد في سنة
التسع كل خير تدمكون وازيد من غير لزاخبار حضرت من نظره
عياشده سخنها چون بوق نزل لقار ولفوا م خلايق شخرا فاد
نشيد قول ان عامر رضى الله ر لا يعرف رطنى الا ولد ابنى
وخرجه نر وار د شده از تفسير كتاب برتر از اين است است
و در بين جهت عياشده صدر از حضرت رب عر و علا و رخصه
معالم بيان و نمايچ لورا بايد از حضرت لزل كه منصور بالربا
عياشده افند شود شد قول صدق حضرت كه سيفرايد قل خلقتنا
وجعلناها قدرة في العالمين لينصركم في دينكم وليدعونكم
الى ما نزلناه في البيان صراط حق منبع و قول حق اوكه سيفرا
يستضيئ كل بنوري و قول مبارك اوكه سيفرايد و امر كلا
ان لا ينسوا و اذكر المرات لئلا يشهد من حزن حق يبلغ
اليه انار الله كله و يعث من يشاء بامر و بين مقادير ما
نزل في البيان بحكمته و در ترقيع ثمره سيفرايد و بلغ امره
الى العالمين و ادع الى ما نزل في البيان منها لغيره رفيع
واذكر بالحسن كل الذين هم امنوا بي ثم بكلماتي لئلا يخلقوا
في امر الله و هم عن الصراط يبعدون و در مقام ذكر در
ترقيع منبع باسمه النازع سيفرايد و هو فراد دعا فلقد بين كلا

الى دينك لئلا يحرق بنا رجحابه عنك من احد بغضها عن ارض
 عندك وقهر واقهار من لدنك لا بما يهتدى الضعفاء
 ويدعون بلا قدره واقدماد فان هذا لا ينبغي لجلال وجهك
 ولا لجمال طلعتك سبحانه ان لا اله الا انت الملك القدر
 الاقدارين وبجانب بحر نور شتند ولتصدقون من يدكم
 الى الله ربكم وان لم تضروه ابدا ابدا اياه لا تخزنون
 وانا قد جعلنا لكم في البيان شما مضيا مثلا في علمي شمس
 الازل انتم بهما في البيان لتندكون الخ وبالجملة زيارت
 در بيان رسالين برسالك اين رضوان شبيهت كه تا بيان
 ساهم نشود آخرت ادرسد و حضرت موعود ظاهر مكر و در
 كه ان طلعت الوميدت مكر جوهر اين وجهي والطفيلين وجهي مانند
 كلابه كه از شهر بايد يا شكوفه و ثمر و در بعد از روز اخسان
 اوراق شجر بايد و در توقيع جناب سر مفر بايد فلتر آقبن ان
 يا اولي البيان انفسكم فانكم باله في البيان لسيدتون و استعداد
 الاله في نظيره السيد انتم لذلك اليوم استعداد و در توقيع
 مفر بايد و الامر من بمن يظهر الله فانه لياتين ذلك الخلق
 في القيامة الاخرى بساطان عن رفيع